

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yves
Simon

EVEREST
§

Renkli günler

Roman

YVES SIMON

1945'de doğdu ve çocukluğu Nancy'de geçti. On beş yaşında müzikle tanıştı, arkasından bir rock grubu kurdu. Daha sonra bir sinema okuluna girdi. İsteddiği gibi bir filmi anakırlık yaşlarında çekebileceğine kanaat getirine, "Şimdi yazmalıyım," dedi. İlk kitabını 1971'de çıkardı ve aynı yıllarda ilk plağını yaptıktan sonra, sürekli bir kitap bir plak dengesini korumaya çalıştı. Şu ana kadar on bir abümü ve on üç kitabı olan ve yazar olarak adını asıl 1983'te *Océans* adlı kitabının Foucault tarafından övülmesiyle duyuran Yves Simon, uzun zamandır ağırlıklı olarak edebiyatla uğraşıyor.

Yves Simon'un diğır yapıtları şunlardır:

L'Homme Arc-en-ciel (1971)

transit-express (1975)

L'Amour dans l'âme (1975)

Océans (1983)

Le Voyageur Magnifique (1987)

(1988 Libraires Ödülü)

Jour ordinaires (1988)

La Dérive des sentiments (*Duygu Sapması*, Everest 2001)

Le Prochain amour (1996)

Un Instant de bonheur (1997)

Le Souffle du monde (2000)

ASLI KÜÇÜK

1972 yılında Ankara'da doğdu. Ailesinde pek çok tiyatrocı vardı; bu nedenle çocukluğu hep yolculuklarda geçti. Sonunda ailenin İstanbul'a demir atmayı başarmasıyla, o da Saint Benoit Fransız Lisesi'ne devam etmeye başladı. Lise biterken bir Fransız'la evlenip Fransa'ya yerleşti; Fransa'da sinema eğitimi gördü. Ama sonunda İstanbul hasretine dayanamamarak eşiyle birlikte İstanbul'a döndü. Çiftin iki çocuğı oldu. Aslı Küçük şu anda daha çok tiyatro ve sinemayla uğraşıyor, bunun yanında edebiyatla ilgileniyor...

YVES SIMON

Renkli Günler

Türkçesi:
Aslı Küçük

Çağdaş Dünya Edebiyatı 27

Renkli Günler

Yves Simon

Kitabın özgün adı

Les Jours en couleurs

Grasset, 1971

Fransızca'dan çeviren: Aslı Küçük

Kapak tasarımı: Mithat Çınar

© 1971, Yves Simon

© 2001; bu kitabın Türkçe yayın hakları

Akçalı Ajans aracılığıyla Everest Yayınları'na aittir.

Birinci Basım: Temmuz 2001

ISBN: 975 - 316 - 881 - 0

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

EVEREST YAYINLARI

Çatalçeşme Sokak No: 52/2 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: 0 212 513 34 20-21 Fax: 0 212 512 33 76

Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Fax: 0 212 519 33 00

e-posta: everest@alfakitap.com

www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

RENKLİ GÜNLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Bazen, zengin olsam keşke, derdi; keşke camgöbeği flanel kıyafetlere, ipek kravatlara ve bunlarla uyumlu cep mendillerine, üzeri delikli açık renk deri eldivenlere, siyah bond çantalara, topuğunda Bally yazan ayakkabılara ve saydam siyah naylon çoraplara sahip olsam. Kimi zaman da hiçbir şey olmamak isterdi; kentleri, dünyanın sokaklarını arşınlamak, rüyalarınızı daraltan insanlara ağzına geleni söylemek, Amerikan pazarından alınma hâki yeşil bir çantayla yollara düşmek, ve ötesi yok, yalnızca yollara düşmek; hepsi bu.

Daha başka zamanlar kendini muzaffer hissetmek isterdi; çevresinde bir yığın lüks eşyayla, şezlonglar, şık bir

semtte teraslı dubleks bir ev, renkli televizyon, gri halıleks, nadir kitaplarla dolu bir kitaplık, CADOU'nun resimlediği KÖTÜLÜK ÇİÇEKLERİ, sırtı altın yaldızlı DRA-GER'in DALI'si, dört bir yanda yastıklar, merdivenler, hoş odalar, tablolar, petrol mavisi örtülerle süslenmiş açık gri telefonlar, first class'da uçak yolculukları, havalanlarında gazeteciler, fotoğrafçılar, yolculuğunuz iyi geçti mi, ziyaretinizin amacı nedir, yeni yönerge yasası hakkında ne düşünüyorsunuz, başka kadınlarla ilişkisi olan her adam karısını aldatıyor sayılır mı sizce, sizin şey olduğunuz doğru mu...

Ve sonra, yağmurlu günlerin akşamlarında, yüreğin dünyayı uyandırmak istercesine göğüste çırpındığı, alınların kırıştığı soğuk akşamlarda nasıl da başka biri olmayı isterdi; bir aziz, bir kurtarıcı, kurşun yağmuru altında, cephede en ön safta yer alan, eylemde en önde yürüyüp, yumruk havada, ötekilerin sesini bastırarak marş söyleyen, "Bu son kavgamızdır, artık kenetlenelim..." diyen kişi olmalı, tam göğsüne bir kurşun yemeli, lime lime beyaz gömleğin üzerinde kıpkırmızı güzel bir kan lekesi belirmeliydi; kadınlar, erkekler ağarlardı o zaman; sessizlik olur, gözyaşları dinerdi; nefret, sessizlik, sessiz kortej, iktidar dize gelecek, üçkâğıtçılığın, yalanların yerini yeni bir düzen alacak, yaşasın gerçeklik uğruna can veren kahramanlar, yaşasın yoldaşımız...

Ya da pastel renkli filmler çekmek isterdi, çamaşırhane nin yanında oynayan çocuklar, iplerde kuruyan çamaşırlar, baba yüzleri, uzaklaşan trenlerin sesleri, çığlık çığlığa tren düdükları, kavak dallarında esen rüzgâr, okşanan bir ten, resimlerde saklanan tüm o anılar, eski savaşçılar, bayraktarlar kafilesi, pırıl pırıl helikonlar ta tara ta ta tara tara, uç-

suz bucaksız yemyeşil bir tarlada salınan papatyalar, kuşluk vakti iki öküzünü süren köylü.

Ve zaman akıp giderdi, evlerdeki çatlaklar gitgide büyürdü, pul pul kabarmış sıvalar üflesen dökülecek gibi görünürdü, legoların üstündeki resimler buruşurdu, bağcıklar açılırdı ve ayakkabılar su alırdı. Her şey yavaş yavaş çözülürdü, tendeki hücreler de bir bir ölürdü, tırnaklar kırılır, retinadaki comakçılar kırmızıyı yeşilden ayırmakta geçen her dakika daha çok zorlanırlardı.

Oysa yaşam yeni başlıyor gibi, güç ve vaat doluydu; motosikletler cehennemi gürültüler çıkartıyor, astronotlar Ay'a, Huzur Denizi'ne, Bereket Denizi'ne gitmeye hazırlanıyordu; bütün bilinmezler sırları ele verecekti. Çocuklar annelerinin orasından fırlıyor, yalnızlıklarını haykırıyorlardı. İnsanlar metronun içinde, arabalar da kent yollarındaki kavşakların çevresinde oraya buraya koşturuyorlardı, her şey kıpırdanıyor, çakışıyor, birbirine sürtünüyordu, bazen iki varlık ya da iki araba karşılaşılıyordu. Aşk. Kaportacı. Çarpma noktaları. Belirli yerler.

Saat 18.27'de Falanca Bey Cumhuriyet Yolu'ndaki binanın altıncı katında Filanca Hanım'la sevişiyordu; dudakları birleşmişti ve cinsel organları birbirinde erimişti.

Saat 18.27'de, tam aynı saatte, 220 km. uzaklıkta orman muhafaza memurunun arabası, "Üç Evler" denilen yerde, S.O.L.A.L. fabrikasının teknik servisinde çalışan Bay Hem'in arabasına çarpıyordu. Polisler arabaları birbirinden ayırmak için kaynak makinesi kullanmak zorunda kalmışlardı.

Yağmur. Güneş. Renksiz günler, fazlalık günler. 12,5 tansiyon; dün nabız 80'di, bugün 92; belki kahveden, sıkıntı-

dan, daha başka, daha iyi biri olma, üstelik bir şey olma arzusundan. Ve neden olmasın, yarın üzerinde lime lime bir palto, başında siyah bir fötrle, insanların artık ihtiyaç duymadığı nesnelerle, eski tabak çanakla, akrepsiz yelkovansız saatlerle, Roberval tartılarıyla, kahve ibrikleriyle, ufak tefek porselenlerle, gazetelerle, fotoromanlarla, plaklarla, kandillerle, açık kestane posta kartlarıyla, boya kalemleriyle, kısacası eski püskü eşyayla dolu dört demir tekerlekli bir arabayı ite ite gidebilirsin. Sokakta bir düşkün adam. Güçsüz.

Haftanın her günü, ayın her haftası, yılın her ayı hep bunlar olurdu işte. Umutsuz rüyalardan, aniden patlayan kahkahalardan oluşan bütün bu karmaşa. Sizi seviyorum –ne olmuş yani? Sizi artık sevmiyorum –ben de. Sizi seviyorum –gene mi? Sizi artık sevmiyorum –çok geç. Ve gene bir hayvan gibi çırpınır yürek, ter, üstüne sekiz saat uyku; artık bu konuyu kapatalım, geceyarısından önceki saatler çift sayılır, kim demiş, çok eskiden beri bilirim bunu, ya yarın gene savaş çıkarsa.

Bir hafta önce doğumgünüünü kutlamıştı. Annesi, onu ve karısını görmeye gelmişti. Bayramlara, doğumgünlerine, Noel'lere, oğlunun hoşlandığı bütün eğlencelere katılmayı severdi yaşlı kadın.

Bu arada, on iki tanesinin sönmediğine bakılırsa, mumları üflerken biraz zorlanmış olmalıydı.

Orta boylu, ince biriydi, ismini de pek severdi: Thomas. Annesi ne zaman onları ziyarete gelse, adından ötürü içten içe minnet duyardı kadına. İsminin Thomas olmasıyla hep övünmüş, bu durumu büyük olayların habercisi olarak kabul etmişti. Okuldayken öğretmen, "Haydi Thomas, iyi olmamış," dediğinde, o kadının ayrıca, "Sizinki gibi bir

adı olan biri, daha iyisini yapmalı,” diye düşündüğünü kurrardı.

Karısıyla ilk tanıştığı gün, onun elini tutacağı ya da onu ilk kez öpeceğı ânı değil, kısık ve gizemli bir sesle, “Benim adım Thomas,” diyebileceğı vaktin gelmesini iiple çekmeye başlamıştı. Evlendikten sonra da bir oğulları olsundu; adını Thomas-Pierre, Thomas-Jacques ya da Thomas-André koyabileceğı küçük bir oğlan. Adı ilginç olurdu, ama kendi doğallığında Thomas diye kısaltılırdı nasıl olsa ve oğlunu çağırır ya da azarlarken onda kendini görürdü, böylece ikisi aynı sırra ortak olurlardı. Ama bir kızları oldu, adını da Anne koydular.

Çocukluğunu ailesiyle birlikte, apartman dairesine benzemeyen bir apartman dairesinde geçirmişti. Yan yana üç odalı bir daireydi bu; ilk ikisi bağlantılıydı ve kendi odası olan üçüncüsüne gidebilmek için, bütün kiracıların kullandığı ortak sahanlığa çıkması gerekiyordu. Tuvaletler de aynı koridorun ucundaydı ve onlar da ortak kullanılıyordu. Üzerinde pijamalarla, bir Alman’dan kalma, yıpranmış, upuzun gri mantoya sarınmış olarak o korkunç koridordan geçmek zorunda kaldığı, sonunda da büyük ödöl olarak içinde ateş yanmayan, lavabo kenarındaki duvarı buz tutmuş odaya ulaştığı kış gecelerini hatırlıyordu. Annesi onu kucaklar ve çocuk saçlarına kırağı tutmuş bir bulut kondu-rurdu. İyi akşamlar, hayatım, iyi uykular. Yarın okul var.

Evlenir evlenmez ilk işleri bir daire tutmak olmuştu: “gerçek” bir ev olsun da nasıl olursa olsun, içine tek bir kapıdan girilen, kapı kapandığında da insanın kendini ger-

çekten evinde, güvencede, sarmalanmış hissettiği bir daire. İkincisi ve özellikle, gerçek bir dairenin tuvaletleri de içeride olmalıydı. Çocukken orada ancak gerektiği kadar, hatta mümkün olduğu kadar az kalmaya alışmış, daima keyfince okuyabileceği, düşünebileceği, şarkı söyleyebileceği, hatta uyuklayabileceği uzun, bitmek bilmez molalar hayal etmişti.

İşte. İsteklerinin bir bölümü yerine gelmişti bile. Üstelik, kiraladığı ev on beşinci kattaydı, bu da bilinçaltında kalmıştı, ama balkona çıkıp bir saati aşkın süre boyunca ayaklarının dibine serilen kenti seyrettiği, dinlediği, hissettiği ilk akşam su yüzüne çıkan arzularını elle tutulur hale getiriyordu. Dumanlar, sis, kırmızı-portakal rengi tuğlalar, bir sağa bir sola koşarak menderesler çizen böcek kadar arabalar, göz kırpan kırmızı, yeşil, mavi neonlar, çatılara dikilmiş yüzlerce televizyon anteni, gökyüzüne uzanmış küçücük eller, yağmurlu günlerde aynalaşan gri çinko levhalar, karanlık bir odacığa açılan kapalı pencereler, karmakarışık, donuk gürültüler, insanca, uzun bir sızlanış, patlamalar, sonra yeniden sızlanış, uzakta titreşen ışıklar, binlerce ufak ateşböceği, kabına sığmayan ve anlaşılmaz bir yaşam, ama gene de alttan alta soluk alan, beceriksiz genç bir dev gibi hareket eden bir yaşam. İçinin şefkatle dolup taşıdığı bazı günlerde şehre her tür neşeyi, sefaleti ya da büyük çılgınlığı yakıştırmaktan kendini alamıyordu. Ömründe ilk kez hem devasa, hem de capcanlı bir şeye hükmediyordu. Belki de dev bir işletmeyi yöneten, gücünün boyutlarını tam olarak bilmeyen bir şefin hissettiği şeydi bu.

Sabahları, çalıştığı sigorta şirketine giderken, kent hakkındaki görüşleri biraz değişiyordu. Kent eskisi gibi sıradan, bayağı bir şey haline geliyordu. Sokaklar, kaldırımlar, toz. Kısacası bildik bir nesne ve sıkıntı verici bir alışkanlık.

Buna karşılık, yağmurlu günlerde Thomas'ı hüzün basardı. İnsanın üzerinden yol yol akarak bedeni üşüten yağmur yüzünden değil, akşamleyin perdeleri kaldırıp pencerenin ardından baktığında iğrenç ve pırıl pırıl bir kent göreceğini bildiğinden. Dört bir yandan süzülen binlerce, binlerce dereciğin ortasında uykuya dalmış olacaktı şehir; gece boyunca yoğun hışırtılar ve parazitler arasında üzerindeki sular damla damla süzülecek, bu arada mutluların uykusunu kaçıracaktı.

Yağmurlu günler hüzünlü olurdu.

“Belli bir süredir randımanınızda düşüş var.”

Thomas bunu biliyordu, ama önce şaşırmış gibi yaparak, bölüm şefinden önce kendi gözünde akladı kendini. Sahte iyilik meleklerine özgü bu mesleği başından beri biraz sevimsiz bulduğunun farkındaydı; sonuç olarak birkaç haftadır, belki de birkaç aydır işini yaparken kendini rahat hissetmiyordu. Kokular saçan bir merdivenden çıkıp kirli kahverengi ahşap kapıyı çalarken, içinden daha çok, “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, kapıyı şaşırmışım, tekrar özür diliyorum,” demek geçiyordu. Ama yoo, karşısındaki ni güldürerek ya da gülümseterek içeri girmek için her seferinde aynı şakayı, aynı numarayı yapmak zorundaydı.

“Kaygılanmayın, polis değilim, size para kazandırmaya geldim.” Önce evin hanımını yalnız yakalamak, ona her şeyi çabucak anlatmak, ekonomiden, sigortadan, çocuklardan, kocası ölse ne hale geleceğinden söz etmek, kısacası bam telini bulup titretmek gerekirdi. Böylece kadın yüzde doksan ikna edilirdi, ama imzayı atması gereken kişi, kocasıydı. Adam eve geldiğinde, karısını saçını yeni traş ettirmiş, terbiyeli, kısacası neredeyse dost bir yabancıyla baş başa bulur, böylece hiç sesini çıkarmazdı ve kadın ikisini tanıştırdı. Koca dinler, çoktan baştan çıkmış olan karısının önünde tatsızlık çıkarmak istemezdi, anlatılacakları hızla anlatmak gerekirdi, koca söylenenleri tekrar ettirmeye çekinirdi ve milyonlarla ustaca oynadıktan sonra Thomas’ya yalnızca, “Bu geceden itibaren güvence altına girebilirsiniz,” demek, oyun oynarcasına imzalanacak sigorta poliçesini uzatmak kalırdı, böylece iş biterdi.

Thomas’yı tiksindiren, bir ölçüde kandırmacaya dayanan bu yöntemdi, polisiye filmlerdeki gibi, ya şuraya imzayı basarsın koca şişko ya da mezarı boylarsın; ayrıca bankalarda dolaşan para, kendi sahiplerine ödünç verilir, ama faiziyle, kesenin ağzını açan da daima meteliksiz dolaşan yoksul sersemberdi. Ayın on beşi, taksit, bakkalda veresiye ve her ay yeniden yaşanırdı bu, her ay.

Thomas, kendini biraz yorgun hissettiğini ve kesinlikle dinlenmesi gerektiğini, ama bunu şimdi yapmayacağını, hem ayrıca yıl sonunun kötü bir zaman olduğunu söyledi cevap olarak. Ne var ki söylediklerinin kabul edilebilir türden olmadığını, iş arkadaşlarının ondan daha randımanlı çalıştıklarını, üstelik yıl sonunun onlar için de yıl sonu olduğunu gayet iyi biliyordu. Belki başka bir iş aramalıydı,

evet, bu hafta, küçük ilanlar, *Figaro*, *France-Soir* gazeteleri, telefon etmekten çekinmemeli, bir solukta söylemeliydi, felsefe bölümü mezunuyum -kesinlikle okuldan filozof çıktım dememeliydi- askerliğimi yaptım, üstelik takdir belgesi aldım, Cezayir'den kalma yaradan söz etme; hemen ardından, saygınlık uyandırmak için evliyim ve küçük bir kızım var. Üç yıl önce sigorta şirketine de böyle girmişti.

Hayır, şimdi durmalı, bir başka iş bulmalı, kendini başarırlı, kendine ve başkalarına karşı sorumlu hissetmeliydi, sigorta işinde büyük bir özgürlük avantajı olmasına karşın; canı çektiğinde kahvesini içer, zaman zaman, özellikle ilkbaharda yapraklar yeniden uç vermeye, ıslak toprağın kokusu havada yükselmeye başladığında aylıklık edebilirdi. Bu kesinlikle tartışılmaz bir avantajdı, başka yerde bunu bulabileceğinden de emin değildi, ama enine boyuna düşünecek olursa, acelesi de yoktu, ara sıra küçük ilanlara göz atmasında bir sakınca da; kuşkusuz ve bir şey bulur bulmaz, elveda bölüm şefi, elveda dolandırılan milyonlar, "yirmi beş yıl boyunca ödeme yapıyorsunuz, son beş yıl sigortalı sayılıyor ve tek kuruş vermiyorsunuz, düşünebiliyor musunuz, karşılığında çalışmanızı beklemeden size para verecek işvereni başka nerede bulursunuz, şurayı imzalıyorsunuz."

Bir karıncalanma, insanın önce ovuşturup, sonra kazı-
maktan hoşlandığı türden bir kaşıntı gibi başlamıştı bu; sol
elinin üstünde, işaret parmağının ilk boğumunda. Metroda,
sokakta, müşterilerin evinde yavaş yavaş tik sahibi olmuş,
o hareketi farkında olmadan tekrarlamaya başlamıştı. Tho-
mas'ın sağ eli hemen hep öteki elinin üstündeydi, uzun
parmaklar dalgın dalgın ilk boğumu kaşıyıp duruyorlardı.
Hiçbir şey yoktu ortada, yalnızca derinin altında hafif bir
şişkinlik; bir siğil ya da sivilce bile değil. Üzerindeki deriyi
gererek beyazlatan küçük bir kabarıklık.

Gerçekte kaygılanacak bir durum yoktu ortada. Tho-
mas'yı sık sık kaşıntı tutuyordu, hepsi bu.

Sağ elini sol elinin üstüne koymak artık yaşamının, varlığının bir parçası haline gelmişti. Ona özgü bir hareketti. Bölüm şefi ve evlere giderken yanında gelen stajyer, bu yeni tuhaf alışkanlığı karşısında biraz şaşırılmışlardı elbette. Zaten gerçek bir şaşkınlık da değildi duydukları, çünkü pek çok insanın böyle garip davranışlarda bulunduğunu bilirlerdi. Ama günün birinde meraklarını yenememişlerdi, Thomas da önemsiz bir kaşıntısı olduğunu söylemişti. Böylece ötekilerin içleri rahatlamış, bir daha bu konu hakkında kafa yormamışlardı.

Ne var ki bir akşam, balkondan içeri girerken Thomas, parmağındaki acının da hafif kabarıklığın da kaybolduğunu, ama biraz daha yukarıda, sol bileğiyle dirseğinin arasında yeni bir çıkıntı oluştuğunu farkettiler. Bu kez kaygılanmaya başlamıştı, o akşamdan sonra açıkça, dışarıdan gelen bir şeyin özerkliğini bozduğunu hissettiler. Belli belirsiz, artık tam olarak yalnız olmadığı duygusuna kapıldılar. Karısı gidip yatmıştı; iyi olmuş. Bej deri taklidi koltuğa oturup, bildik mobilyalarla biblolarla bir yabancı gibi bakmaya koyuldu. Duvara asılmış Kamerun mızrakları, beyaz çiniden tütün kutusu, camlı dolaba istiflenmiş deri ciltli kitaplar, İspanya'dan getirdikleri tahta takvim, fiskos masasının üstüne konulmuş gaz lâmbası; sıradan ve gündelik görünen her şey birden yeni bir boyut kazanmıştı. Sanki nesneler eve yeni gelmişti, üzerlerinde yeni ve yenilik kokusu vardı. Tuhaf bir duygu. Ailesinden kalma biricik miras olan Lorraine yapımı duvar saati dokuzu çaldı. Thomas yorgundu ve gidip yatmak için kalkmaya yeltendi, ama koltuğa iyice gömüldü, çünkü şimdi canı karısının yüzünü görmeyi çekmiyordu. İşin yoksa anlat; bir süredir tuhaf davranışlarda bulunuyorsun, bir gariplik var, bir doktora görün. Hayır, yüzleşmek istemiyordu.

Yerinden kıpırdamadan yeniden odanın içindeki mobilyalarla nesneleri sayıp dökmeye koyuldu. Elbette hepsini tanıyordu, ama şimdi başka bir şeydiler. İnsanın bütün çocukluğunu geçirdiği ve birkaç aylığına uzaklaştığı bir sokak gibi. Mağazalar yerli yerindedir, evler hiç değişmemiştir, kaldırımlar eskisi gibidir, ama başka varlıklar gidip gelmiştir buralara, içlerinde yaşamıştır ve sanki duvarlar sizi unutmuş, yeni gelenlerin hayallerinin renklerine bürünmüştür. Mineraller çevrelerine göre değişmiştir.

Birden sıcak basınca gidip radyatörü kapadı. Kravatıyla gömleğini çıkararak don atlet kaldı. Lambayı söndürüp el yordamıyla ilerleyerek yeniden koltuğa oturdu. Karanlıktı. Mobilyaların şekilleri zar zor seçiliyordu. Bileğinin üstündeki hafif kabarıklığı yoklayıp gözlerine yaklaştırdı. Çıkıntının olduğu yerde küçük, sarı bir pırıltı seçer gibi oldu. Bileğinde gerçekten bir ışık titreşiyordu. Daha doğrusu biraz üzerinde. Gözleri yaşarana kadar, dakikalarca gözlerini oradan ayırmadı; sonra alelacele gözlerini silip kapadı; sanki, yeniden açtığında her şeye sıfırdan başlayacağına inanmak istiyordu. Yeniden küçük, sarı pırıltıya yaklaştı ve onu iyice inceledi; artık gitgide büyüdüğünü göz ardı edemezdi. Ağır ağır elbette; dakikada bir milim bile değil, ama kıpırdandığına emindi. Titrekti ışık.

Thomas biraz sersemlemişti; gözlerini ufak, sarı pırıltıdan alamıyordu. Yolda farlara baktıktan sonra arabanın altında kalan tavşanı hatırladı.

Aylardan ekimdi. Günler güçten düşüyor, geceler âlemine teslim oluyordu. Kuşkusuz kentlerden uzakta, ormanların ve bahçelerin derinliklerinde, solmuş gül fidanlarının arasına, çiy damlalarıyla boncuk boncuk bezenmiş örümcek ağları gerilmişti. Doludizgin uçarken sonbahar avcılarınca vurulan kekliklerin kanı, uyuyan tarlalarda kırmızı izler bırakmış olmalıydı. Yağmur, yetişip hepsini silecekti. Bu ne bir sondu, ne bir başlangıç; belkilere açılan pencereleleriyle, uzun bir uyuşukluk ve düş dönemi idi. Dolu tahıl ambarlarının, taşkın siloların, meskûn ahırların zamanıydı.

Thomas nar çiçeği rengi diz battaniyesinin yalnızca kenarını görüyor, bacaklarında yumuşacık tüylerin o tadına

doyulmaz ağırlığını hissediyordu. Saat sabah on civarı olmalıydı. Ev sessizdi. Kentin gürültüsü bile çok az duyuluyordu. Bu da Thomas'ya çocukken hastalandığı zamanları ve ardından gelen ritüelleri hatırlatıyordu: Anne baba işteyken, küçük hasta da, sınıfta dördüncü sıradaki boş yeri ve Almanca yazılısını düşünerek hastalıkla uğraşmaktadır. Üç gündür herhangi bir sıra boşalmış değildi; yalnızca Thomas'nın o gün gelip onlara yangınlardan ya da yakınlarından biri öldüğünde alacakları paradan söz edeceğini asla öğrenemeyecek olan aileler vardı: Alacakları para, kazaya bağlı ani vefat durumunda anaparanın üç katı, hastalık sonucu vefat durumunda anaparanın iki katı ve sözleşmeden otuz yıl sonra, güncel endekse uyarlanmış olarak anapara. Böylece hiç beklemezken kucağınıza yağan bir milyon pappel, üstelik yılda bir kez şansınız gülerse piyangoda yüz bin eski frank kazanabilirsiniz! İtiraf edin, ne olursa olsun iyi bir yatırım bu. Düşmanımın bile başına gelmesini dilemem, böyle şeyleri kimse istemez ama, dara düştüğünüzde keseniz yine de dolu olacak. Evde çorbanın kaynadığını bilince, gözyaşları içinde mezarlığın yolunu tutarken insanın gönlü ferah olur.

Ansızın ateşi yükselmiş, sonra ağır ağır düşmeye başlamıştı. Ateş nöbetinin öğlen on ikide ve saat altıda geleceğini biliyordu; dün, önceki gün olduğu ve kuşkusuz ertesi gün de olacağı gibi. Yalnızca geceleri rahat ediyordu; arada bir sıçrayarak uyanmasına neden olan ince sızıya rağmen. Bunun dışında geceleyin bedenine yeniden kavuşuyor ve kendini onun içinde iyi hissediyordu.

Bedeninin sağında solunda bir sürü kabarcık çıkmıştı. Ateş nöbeti tuttuğunda onların uğuldayarak dört bir yana

koşturduğunu duyuyordu, hatta bazen itişip kakışarak birbirlerini deviriyorlar gibi geliyordu ona. Artık dünya yüzünde kendininkine benzeyen bir hastalığın bulunmadığını kesin olarak biliyordu. Bu biraz gururunu okşuyordu hani. Sonuç olarak, doktor muayenesinden geçmenin boşa kürek çekmek olacağına kesinkes inanmıştı; hem zaten doktor ona yardım etmek ya da yol göstermek adına hiçbir şey yapamazdı. Bununla birlikte, ilk iki gün karısı sigorta, sigorta şirketi diye tutturmuştu, ama o hastalığından vazgeçmeyi ve bilimin böyle son derece duygusal ve mahrem bir işe burnunu sokmasını hiç istemiyordu. Gerekirse, onu muayene etmeye gelecek doktora hedef şaşırtmak için, son iki gün içinde herhangi ünlü bir yemek ya da ürün tükettiğini uydurmaya hazırды.

Yatağa düştüğü ilk günlerde iyi dayanmış, karısına, önemli bir şey yok, herhalde sıradan bir ürtiker ya da kendi kendine iyileşen cinsten bir tür egzama demişti; ama üçüncü günün akşamı kadıncağыз onu oldu bittiye getirmiş, aile doktoruna telefon edip ertesi sabah uğramasını söylediğini bildirmişti. O sabah Thomas bekliyordu. Korkmuyordu; sorular canını sıkarsa vereceği cevapları gecedен hazırlamıştı. İki kademeli kapı zilinın çalmasıyla yerinden sıçradığında, kendini inceleyip son bir bilanço çıkarmakla uğraşıyordu. Ceketini çarçabuk ilikledi, örtüleri çenesine kadar çekip, “Kapı açık,” diye bağırdı. Kapının açılırken, sonra kapanırken çıkardığı o bildik sesleri duydu, sonra yeniden, ama biraz daha alçak sesle, “Bu taraftan,” diye bağırdı. Böylece iyi niyetli ve uslu bir hasta olduğunu gözler önüne sermek istiyordu. Doktor, kolunun altında küçük çantasıyla boy gösterip, gülümseyerek yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu sordu. Thomas da hastalığının ne kadar sıradan olduğunu göstermek için gülümsedi ve “Oh, önemli bir şey değil, hiç, sadece ürtikere benzeyen küçük küçük kabarcıklar,” diye yanıt verdi. Tamam işte, doktor, artık yanlış yol-

dasın! Doktor küçük deri çantasını bıraktı, örtüleri kaldırıp Thomas'dan pijamasını çıkarmasını istedi. Şöyle, genel bir göz attıktan sonra, adamın içinde küçük kabarcıklara karşı birden ilgi uyandı. Onları daha yakından görmek için eğildi. Son günlerde farklı bir şey yediniz mi? Hayır, hiç farklı bir şey yok, yalnız dört beş gün önce çok taze görünen deniz ürünleri yemiştım, ne tür deniz ürünü? İstiridye, midye, denizkestanesi ve daha birtakım kabuklular; koca bir tepsi dolusu, diye karşılık verdi Thomas. Doktor bütün belirtilerin besin zehirlenmesine işaret ettiğini açıkladı ve ateş durumunu sordu. Thomas günde üç kez gelen nöbetlerden söz etmedi ama sabahleyin ateşinin 38.2 derececek kadar yükseldiğini itiraf etti, fakat daha şimdiden çok daha iyi hissediyordu kendini.

Thomas adamın reçete defterini çıkardığını gördü, sonra doktor ona günde birkaç kez süreceğı pomadı, sabah akşam alınacak suda eriyen tabletleri, iki gün boyunca yapacağı diyeti (haşlama sebzeden başkasına izin yok) anlattı, her akşam telefon edip bayılma, terleme, mide ya da bağırsak ağrısı gibi rahatsızlıkların olup olmadığını bildirecekti, son olarak da, kabarcıklar geçmezse, tam vücut tahlillerinden başlayarak gereğı yapılacaktı.

Doktor çıkar çıkmaz Thomas'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemeye, rolünü iyi oynadığını düşünerek bir tiyatrocı gibi kendini selamlıyordu. Dağınık yatağında çırılçıplak yatarken, döşeyin üzerinde avuçlarını, kalçalarını, göğsünü dövmeye başladı, bir yandan da deli gibi bağıırıyordu, "İsteriz, isteriz, bir daha, bir daha, bravo Soy-tarı, bravo Soy-tarı," sonra bir de selam çaktı.

Yeşil pamukludan pijamasını gene üstüne geçirip ayaklandı. Küçük koridordan geçip, balkona açılan salona ulaştı. O güne dek, çok nadir olarak gündüz vakti evinde yalnız kalmıştı. Bayram günleri ya da pazarları, karısı, kızı, mutlaka biri olurdu. O evde asla yalnız olmazdı. Bütün nesneleri

hissetmek, onlara dokunmak, hepsini teker teker eline alıp sahiplenmek için gereken huzuru ise asla bulamazdı. Başkalarının varlığı nesnelere binbir işaret yüklerdi. “Hatırlıyor musun, bunu, 65’te çıktığımız tatilde Casa’dan almıştık,” ya da, “Bunu Jean’la Suzanne vermişti bize, düşün he-diyesi olarak; gerçi düğünden bir yıl sonra, ama neyse.” Ya da, “Bunu bitpazarından üç kuruşa almıştık; hangi bitpazarıydı o, Saint-Ouen’deki mi, Montreuil kapısındaki mi?”

O sabah, resmen hasta oluşunun üçüncü gününde onları okşayabilir, tarihçelerini sayıp dökmeden yalnızca adlarını söyleyebilirdi. Kamerun mızrakları, ah işte, bunları se-verdi, toprak testiler, tahta takvim, Venedik tepsisi, Véze-lay mumu, lüle taşından ve çalıdan yapılma pipolar, altı kü-çük kalaylı saksı, alçı abajur, bir de uzun yeşil füme camlı gaz lâmbası. Birinden ötekine koşturuyor, kokularını içine çekiyor, onları kucaklıyor, parmaklarının ve kirpiklerinin ucuyla hafifçe dokunuyordu onlara. Lorraine yapımı duvar saatinin karşısında durdu. Gözleriyle, burç işaretleriyle çevrili, güneşi temsil eden bakır sarkacı izledi; kendisinin bir *Terazi* olduğunu düşündü. Gözleri parlak bakırı izliyor, kulakları tıkırtılı mekanizmayı kovalıyor, parmakları da bin-lerce ufacık delikle kaplı açık renk ahşaba dokunmak üzere usulca ilerliyordu. Tepeden tırnağa bir saatti kendisi de. Göğsünde çarkların döndüğünü hissediyordu; bedeni sar-kacın ritminde salınmaya başladı. Canıma değsin doktoru midye hikâyesiyle kandırdım ve sigortaların da canı cehen-neme işimi herkes kadar yaptığımı görecekler sonuç olarak dolandırıcılık finans dünyasının devlerine karşı savaşın ey dünya emekçileri Monopoly’deki gibi cebinde paran arazi-lerin otellerin varsa topraklarından geçen parayı bastırır haydi sökül paraları yoksa sana serseri kapıcıyı yollarım, biraz sonra sıcak bir banyo yapsam ve Enternasyonal’i söy-lesem iyi ki iki ayrı yatak var diye düşünerek gözlerimi ka-patıp huzur içinde düşünebilirim sonra kadın hep ona sarı-

layım ister ama ben hop bitti işte döndüm gene işime gücüm konuşmayı anlatmayı sevmem insanlar arasında sempatiyi severim hiçbir şey söylememeyi bakmayı hissetmeyi üçe kadar sayıyorum sonra ötekini düşünüyorum bir iki üç tamam işte kızın uzun siyah saçları vardı severdim göğüslerinin küçük pembecik ucuna kadar inerlerdi uç toprak kırmızısı günün birinde Aziz François d'Assise'in hayatını okumayı bitirsem lanet olsun evliliğe ve bütün azizlerine neden göğüsler kalçalardan daha çekicidir hep ve kendimi atsam camdan çırılçıplak vuruşmaya hazır olarak hayır on beşinci kat çok yüksek Sayın Bölüm Şefi Thomas kendini öldürdü olamaz ne kadar tatlı bir çocuktu gene de on sekizle yirmi yaş arasında yaşam tuhaf erkekler için cinsel aktivitenin doruğu ve şu dakika ölsem arkamda hiç muhteşem bir şey kalmayacak şiir bile ah normal okula gitseydim keşke hâlâ Marie'yi hayal ettiğimi bir bilse ne cıngar koparırdı öptüğüm zaman göğüsleri sertleşirdi korkunç duyarlıydı dokunur dokunmaz inlerdi şiirler yazardı filozofları okurdu öğleden sonra kadınlarla avunabilirdim hepsi yapayalnız bütün dertleri bu sevgilim diye cıvıldadıklarında midem kalkıyor gün boyu sık sık küçük yosmanı düşünüyor musun bir de babam mühendis olmamı isterdi beni yukarıdan görüyorsa neden yukarıdan yukarıda hiçbir şey yok yıldızlar gezegenler bir de ara sıra astronotlar astronot karıları pek böbürleniyorlardır herhalde kocam perşembe günü Mars gezegeninden dönüyor kuşkusuz Renault'dan geliyor galiba istediği bütün kızları düzüyor demekten iyidir bu dünyada iki çift lâf edersin en çok bir portakal kadar büyük ve hop yatağa diyecek bir şey yok dünyayı metro afişleri götürüyor hep güneşten yanmış bedenler dantelli sutyenler ister istemez saat altıda insan hayal kurar sana yaslanmış kazağı şişkin bir piliç varsa yanında sözleşmeler boku yer kışkaç gibi sıkın her şey göğüsleriniz tam sevdiğim gibi ve kız izler seni beş dakika sürer iş ve bir daha aklına bile gelmez

aptal doktor bu bir besin zehirlenmesi ve ebeninki sevişmek denmesini sevmem ama gene de sevişmeyi pek severim tik tak tik tak ben bir sarkacım saatleri söylerim insan kanıdır besnim bir yıldız olabilirdim televizyonda görünebilirdim şu zımbırtıyı gördün mü harika bir şey onu tanımayı çok isterdim ve ben duymuyormuş gibi yapıp bay bölüm şefi siz aptalın tekisiniz ve karınız güzel Quimplet'yle boşuna çırpınıp duruyor canın çektiği gibi konuşmak ama kapa çeneni doğruyu söylersen kovulursun namussuzun teki gibi saklamak gerek dümen çevirmek gerek Antoinette'le ilk çam ormanında öpüştüm asla babam işçi demedim ay sonunu zor getirir ve kooperatif taksitleri var hanımefendi yağ bağlamışsınız bir dişi domuz gibi burnunuzdaki etbeni hep şaşı baktırır sizi gerçek deriden iki koltuk ve bir sadakat zinciri alsaydık gözümüzü kapayıp Vivaldi dinleseydik ve lületaşı pipoyla Amsterdamer tüttürseydik ah bir beyinleri okuyabilsek ve giysilerin altını gösteren gözlükler takıp sürtssek ben zavallının tekiyim bütün gün işim gücüm dolandırmak zaten bir şekilde harcayacaksınız bu parayı meslek değiştirsem ama ne biraz daktilo bilirim felsefeden diplomalıyım ama elle tutulur hiçbir şey yok falanca beyefendi Châlons sanat okulundan mezundur diyen bir diplomam yok sizin ne beceriniz var ve sonra of be içimi bastı sıkıntılar peygamber devesi kocasını yutar iyi yapar Napoléon yıkanma derdi iki gün sonra oradayım belki dahiler kokuları severler demek ki ben dahi değilim götü boklu gömleğim yapışıyor ben şefaatinizi dileyen küçücük bir solucanım ey tanrım küçücük bir Thomas Aquino'lu olmayan salyalar akıtan ve işte bunun için seviyorsun beni Malvina.

Makineleşip saate dönüşmesi bitince yeniden salonda olduğunun farkına vararak balkona çıktı. Tahmin edilebileceği gibi kent oradaydı. Gündüzleri kenti sevmezdi; zaten

ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, kent de ona tek kelime etmezdi. Bununla birlikte binlerce araba şehrin üstünde dört bir yana koşturup duruyordu; mayısböceklerinininkine benzeyen vızıltıları ona zor soluk alan birinin hırıltısı gibi geliyordu. Kenti vızır vızır işleyen bir şebekeyle donatan incecili kalınlı binlerce damar, barsak gibiydi. Thomas, saat saat bedeninde onlarca kabarcık çıktığını düşünerek kaşındı. Sonra, teslimiyeti kabul etmiş gibi ikili kanapeye uzanarak, kaşınmamaya çalışacağına içinden yemin etti. Tuhaf hastalığıyla baş başaydı ve hiç kimsenin, hatta karısının bile kendisine yardım edemeyeceğini biliyordu. Kadıncağız kafa patlatıyor, kaygılanıyor olmalıydı, ama onun da gizliden gizliye acı çektiğini düşünmek Thomas'ın yüreğini sızlatmıyordu hiç. Biraz yapmacık, biraz soğuk olduğu, asla kendini doludizgin vermediği, çıplakken hiç rahat etmediği, ayıp bir şeymiş gibi daima karanlıkta sevişmeyi istediği için kızardı karısına. Anlık düşünmeyi, aşka ve hayata ruhu ve bedeniyle katılmayı becerememişti. Hep sonuçları, nedenleri hesapla, hep nasıl yaşadığına dikkat et. Bütün bu nedenlerden dolayı, onu düşündüğünde yüreğinde ufak çırpınışlar duymazdı. Karısı, o yanında yokken hatırlayabileceği, ufacık bir heyecan belirtisi göstermemişti hiç; Thomas'yı şefkatle gülümsetecek en ufak bir heyecan belirtisi bile. Dört yıldır birlikte yaşıyorlardı ve evlerine can katmayı başaramamışlardı. Dört yıl içinde yalnızlıklarının yüreğinde, gerçek hayatın zayıf da olsa çırpındığını hiç hissetmemişti; yok, belki de bir kez olmuştu bu, bir akşam içeri girip küçük kızlarının çığlığını ilk duyduğunda. Ama bunun da arkası gelmemiş, annesinin, bakıcı parası verilmesin diye küçük Anne'a bakmaya karar vermesiyle, monotonluk yeniden üstün gelmişti. İnsanın gerekirse bir gün, bir akşam öteki için ölebileceğinin farkında olduğu ilk gençlik çağındaki ilk aşkıyla buluşmalarını hayal ediyordu hâlâ sık sık.

İşe sekiz gün ara verdikten sonra Thomas sigorta müracaatlarına geri dönmüştü. Kabarcıklar henüz yüzüne ulaşmadığı için, hemen hemen olağan bir biçimde yeniden işe koyulabilmişti; doktorun yazdığı fenerganlı pomat, kabarcıkları belli bölgelerde, geçici olarak durdurmuştu; kaşıntılar da katlanılabilir seviyedeydi. Gene de iki, üç saatte bir tuvalete kapanıp tüp tüp pomat sürünmek zorunda kalıyordu.

Sonuç olarak pomadın geçici bir önlem olduğunu, derdinin devası olmadığını biliyor, kendi kendine doktorların ve yöneticilerin, hastalığı kökünden halletmek yerine neden genellikle oraya buraya yama yapmakla yetindiğini düşü-

nüp duruyordu. Önceki akşamdan beri kimi kabarcıklar açılmıştı, derisi patlayıvermiş gibi parlak parçacıklar sarkıyordu üzerinden. Hastalığın günden güne yayıldığıнын farkındaydı ve baştaki gevşekliğinin yerini usulca korku almıştı; ölüm korkusu değil, kendi bedeninin, teninin yumuşaklığının çekimine kapılmış gibi görünen binlerce düşman hücre tarafından istila edilmesinin verdiği kaygı. Hücrelerin ilerlediğini, durduğunu, yeniden hücumla geçtiğini, birbirleriyle karşılaşp çarpıştığını hissediyor, her sabah yeniden etini, liflerini ve huzurunu fethedişlerini duyuyordu. Artık durumun geri dönüşsüz olduğunu ve bedeninin çürümesine rağmen zihninin kararmadığını, hâlâ ömrünün en güzel rüyalarını görebileceğini biliyordu. Bedeni her gün yeni bir yenilgiye uğruyordu ama ruhunu, geçmişini olduğu gibi korumuştı.

Gidecek belli bir yeri, ziyaret edilmesi gereken, metronun duvarına alelacele, “Yahudilere ölüm” ya da “Keçiler Afrika’ya” diye yazan bir oğula sahip, orta sınıftan bir Fransız ailesi olmadan, yollarda başı boş yürümeyi huy edinmişti. Tanımadığı yeni evli çiftlere yaptığı ziyaretler gitgide seyrekleşiyordu. Kaldırımlarda, metronun koridorlarında yürüyor, ölü bir atın üzerine üşüşen sıçanlar gibi öne atılan, nefret ettiği arabaların ortasında zaman zaman kahkahalar atıyordu. Asla araba almayı düşünmemişti, duman çıkartan salyalar akıtan ve hiç durmadan hırlayan o sac kafesleri son derece çirkin buluyordu. Kent içlerinde hep yayan hareket etmişti. Yaşlı bir adam elini uzatıp sadaka istedi, Thomas, “Hayır, teşekkürler,” diye karşılık verip yoluna devam etti. Hızla bir markete dalıp dergileri karıştırmaya koyuldu. Pek çok erkeğin kümелendiğı bir yerde seksi ve içgıcıklayıcı dergiler buldu. Şöyle bir yokladıktan sonra o an için futbol topu gibi göğüsleri olan bir kumralda karar kıldı.

Kimileri dergileri ellerine almaya cesaret edemiyor, yalan-
cıkıktan ilgisiz gözükerek, sanki Lévi-Strauss'un son kitabını
arıyormuş gibi ortalıkta dolanıyor, hile yapmayanların
omuzlarının üstünden yan gözle bakıyorlardı. Satıcı kızın,
hemen vitrinin yanındaki cinsel doyumsuzlara yönelik der-
giler karşısında kıpkırmızı kesilen namuslu insanları gözet-
mek için sinsi bir sesle, "Dergileri karıştırmayalım, beyler,"
demesine kadar sürdü bu. Seni küçük yaramaz, pipinle oy-
narsan kediler yer. Paraları, kısacası güçleri olsa nelere do-
kunabileceklerini hayal etmeye gelen kimsesizleri suçüstü
yakalamak satıcı kıza ayrı bir keyif veriyordu. Thomas, için-
de bir tiksintiyle dışarı çıktı.

Nedenini bilmiyordu ama, beyninin derinliklerine gö-
mülmüş olan bir şiir, bir teleksin kâğıdına dökülür gibi or-
taya çıkıverdi. Sözlü olurken kendiliğinden dudaklardan
dökülen, ezberlenmiş, bıkıp usandıracak kadar tekrarlan-
mış bir parça.

*O çürümüş karında sinekler uğulduyordu
İçeriden kara taburlar çıkıyordu
Larvalar koyu bir sıvı gibi akıyordu
O canlı paçavralardan.
Oysa siz de alacaksınız payınızı pislikten,
O korkunç kokuşma tutacak elinizden,
Gözlerimin yıldızı, doğamın güneşi,
Meleşim ve tutkum olan sizi..*

Bir kentin hastalanabileceği hiç aklına gelmemişti. Acı
çekebileceği ve yardıma ihtiyaç duyabileceği. Ve de ölebi-
leceği. Belki içlerinden bazıları usulca, amansızca ve kimse-
ler tedbir alamadan ölmeye başlamışlardı bile.

Thomas, ıslak kaldırımlarda adımlarını gitgide hızlandırıyor. Yağmur yağıyor, toz öbekleri çamura dönüşüyor. Binlerce araba gürültülü borularını küçük çırpınışlarla boşaltıyordu. Thomas, bedeninin yine binlerce yabancı hücrenin istilasına uğradığını hissediyordu, onların yeniden hücum kalktığını, gergin pembe teninin altında süzülüklerini duyuyordu. Saat altı. Her yerde yanmalar. Hücreler damarların, atardamarların içine sızıyor, kılların köklerine yerleşiyor, altderide, cilt üstünde minicik bir hücrenin barınabileceği her yere demir atıyorlar. Artık boyun hizasına, omuz seviyesine ulaşmışlar, daha yukarıda pek çok vadiler ve alçak dağlar, içlerinde olağandışı ışıklar saçan, incecik bir sedef tabakasıyla boyanmış kocaman birer taşın olduğu iki oyuğu barındıran kocaman, el değmemiş bir arazinin, adına gamze denilen, daha yukarıya uzanmadan önce mola verilebilecek gölgeli bir çukurun, açık havada hiç rahatsız edilmeden uyunabilecek, yer yer çalı çırpı dolu iki uzun kanalın, çoluk çocuk piknik yapmaya elverişli isteğe göre biçim değiştiren iki dağ çemberinin, bir ay rahat rahat kalınabilecek ve her gün otuz iki fildişi kayalığının ortasında sıcak ve mikropsuz sulara dalınabilecek sıcak ve tatlı iki kocaman plajın bulunduğunu tahmin etmişlerdi, son olarak da serüven meraklıları için tam tepede kocaman bakir ormanlar vardı, istila edilebilecek, tarıma açılacak, içlerinde yaşayan vahşilerin yeni uygarlığın sadık hizmetkârlarına dönüştürülmesi suretiyle cennete çevrilebilecek ormanlar.

Thomas'nın beyni gitgide dayanılmaz hale gelen yanmaya kilitlenmişti. Acilen bir kafe, içeri girerim, dosdoğru tuvaletlere yollarım. Pomad tüpü, upuzun ve donuk bir kervanın kurbanı olan bir bedeni yatıştırmak üzere cepte uslu uslu yatıyor; kervan hiçbir derdi olmayan sağlıklı bir bölge-

de çoğalıyor. Yolun karşısında bir kafe var. Thomas karşıya geçmek için koşuyor. Koşuyor ve ansızın duruyor. Sarı ışıktaki geçmek isteyen beyaz araba onu görmedi. Arabanın, birden durmasıyla, Thomas'ı ıslak parke taşlarının üzerine fırlatması bir oldu. Pomad tüpü kaskatı kesilen elde ezildi ve Thomas tepesine üşüşen insanların ortasında boylu boyunca uzanıp kaldı. Çevresindekilerin arabadaki adama küfür ettiklerini, adamın kırmızıda geçmeye çalıştığını duydu, direksiyona geçince trafik canavarı kesilir bunlar, yaya- lar kimsenin umurunda değil, bu dört tekerlekli serserilerin tacizine uğramadan rahat rahat yürüyemez hale geldi dü- rüst vatandaşlar, hem ayrıca yavaş da gitmiyordu şerefsiz, en az seksen basıyordu, görünüşe bakılırsa arabanın taksi- di bile bitmemiş ve poliçeleri ödemek için her akşam sütlü kahve içerler, ne tuhaf gözleri var, küp gibi içmiş olmalı, ba- şını eğip sürüye daldı işte, insanın hayvan gibi davranması ayıp değil mi, ben far yaktığını görmedim, körlemesine gidi- yordu, hiç olmazsa kendi araban olsa bari, belki de araba- yı ay sonunu zor getiren işçinin tekinden çaldı, aşağılık he- rif karı gibi ağlıyor, az önce suçsuz birine saldırırken gö- zünde hiç yaş yoktu, katil, doğru memur bey, en az seksen- le gidiyordu, kelepçe, kelepçe, ben savaşa katıldım bayım ve derim ki böyle adamlara yaşamak hak değil, ah Hitler za- manında olsa bu iş böyle olmazdı, kesinlikle olmazdı.

Yola bir parça kan sızıyordu, sihir gücüyle çamura karı- şan, damla damla kentin gizli yarıklarından içeri süzülen Thomas'nın kırmızı kanı. Thomas başka bir yere taşındığı- nı hissetti.

Küçük kıza minicik beyaz bir elbise giydireceğiz, kafası-
na uzun tüylü kocaman bir takke takacağız, şişko bebecik
elbiseciğinin altına ayaklarına annelerinki gibi gerçek papi-
ler geçireceğiz ki öteki oğlanlar senin öpülesi minik bir kız
olduğunu hemen anlasınlar, ayrıca annecik şişko popocuğa
çiş ve kaka için bir bez koyacak, kontesler gibi kokular sü-
receğiz kızıma, ama nasıl olur sevgili hanımefendi, ve anne-
ciğin tıraşıyla kocaman kızımın sarı perçemleri kıvrılacak,
cıs kaka o anne kukuyu döver sonra, papaz bey burnuna
önce suyu sonra tuzu boca ederken ağlayan yumurcağa ci-
ci annesi vaftiz hediyesi olarak altın zincir verdi, haydi za-
vallı küçük keçi, sonra mis gibi bir yoğurt ve havuç-ıspa-

nak-patates püresi kim içer şöyle sıcak bir biberon süt, sonra annecik masal da anlatacak, bir varmış bir yokmuş annesiyle babasını hep ağlatan küçük bir kız varmış, bir kaşık daha, kötü bir kız olduğı için çorbasını içmek istemediğı bir gün, televizyondan kocaman hain bir kurt çıkmış, haydi bir kaşık daha çocuk İsa için, kocaman hain kurt ağzını açıp küçük kızı ham yapmış, yaa; son bir kaşık da hasta babacık için neyse ki anneyele baba küçük kötü kızın bağırdığını duymuşlar üstelik kızın bir bacağı hâlâ dışarıdaymış babası her gün orbanı güzelce içecek misin diye sormuş sonra bacağına yakalayıp kızı kurdun ağzından çekip çıkarmış, yaa işte böyle, tamam tombişim, koca dişli hain kurt bu akşam gelmeyecek, benim küçük kızım kocaman kızlar gibi içti çorbasını, dokunma ona kaka o, sıcacık sütünü de bitirince ufaklık astarlı mantosunu giyecek kapüşonu suratına düşecek ve hop anneyele arabaya binecek, kim babasına portakal verir, kim geçen pazarki gibi kötü kız olmayacak, yoksa anne televizyonu açar ve şişko kurt gelip babasını ağlatan küçük kızı yer, dur bakayım, o minicik burnunu sileyim, anneciğinin işlediğı elbiseler nasıl da yakışmış, kocaman kız olmuş sanki, ah on beş yıl sonra küçük serseriler etrafında pervane olacak, annesinin bir tanesi dünya güzeli, döverim ben o oğlanları, hep olmadık yere heyecanlanırlar, hayvan onlar, öyle değil mi nar tanem?

Her yer bembeyaz. Yatak, duvarlar, kapı, gökyüzü. Thomas gözlerini açtı. On iki gün geçmişti üzerinden; beyaz araba Thomas'ın yatıştırmacı küçük inzivaya doğru koşusunu durdurmuştu; kabarcıklardan uzakta on iki gün. Yüzeysel berelenmeler, paltonun üzerinde biraz kan, pomad her yerine bulaşmış. Bugün günlerden ne? Ah, evet pazar. Karısı, kızı, annesi, üç dişi sarmış çevresini. Yanlarında portakal, mandalina, bir lületaşı pipo ve yeni bir paket Amsterdamer getirmişlerdi. Çiçek olsaydı keşke, iki üç tane, hastalığıyla baş başa kaldığında etrafta renk olsun diye. Ama çiçek yok, öyleyse koku yok, varsa yoksa mide hapları.

ANNE (1. dişi)

“Biliyor musun hayatım, senin deyiminle o küçük kabarcıklarını tedavi ettiler bile. Bu kazaya uğraman bir şanstı, yani yüce Tanrı merhametli davrandı demek istiyorum. Doktor taburcu olduktan sonra haftada bir ışın tedavisine girmen gerektiğini söyledi. Her hafta radyoterapi merkezinde yaptıracaksın bunu ve yalnızca on dakikanı alacak. Akla gelebilecek her analizi yaptılar sana ve doktor dedi ki, ‘Neyse ki kalbi demir gibi sağlam,’ ayrıca, ‘Bünyesi güçlü ve dirençli, üç aya kalmaz ayağa kalkar,’ kafana takacak bir şey yok, bugün bilim morina yağının onla çarpılmış hali. Yok konuşma, yorulursun, zaten biz de iki dakika sonra gideceğiz ki iyice dinlenesin. Yemekler iyi mi bari, seninle ilgileniyorlar mı yeterince? Bir derdin olursa hiç çekinme, şu zil bu iş için oraya konmuş. Haydi canım, babaya hoşça kal de, tatlı İsa’yı öper gibi tatlı bir öpücük ver ona, işte böyle, kızımız bir harika, biliyor musun, herkes gitgide sana benzediğini söylüyor, özellikle yüzünün alt kısmı, gamzesi nasıl da çukurlaşıyor, baba gibi, değil mi tatlım? Bölüm şefine gidip ona her şeyi bir bir anlattık, çok iyi, sevecen davrandı bize, çok centilmendi, güzelce dinlensin ve kendini iyice toplansın dedi, yani kelime kelime böyle demedi, daha ince sözlerle söyledi ama sonuç olarak dinlenmesi gerek dedi. İş arkadaşın Quintet’ye rastladık, eskisi gibi çok gizemli ve çekici. Küçük kızın da hep babam ne zaman gelecek diye soruyor, zavallı yavrucağım, babasını çok seviyor.”

ZEVCE (2. dişi)

“‘Büyük savaş’ hakkında ciltli kitaplar geldi hayatım, getirip gösterecektim, unuttum, Jean’la Suzanne bir mektup yollamışlar, önümüzdeki hafta sonu bize gelmeyi planlıyorlarmış, ben hemen cevap yazıp her şeyi anlattım. Kızımızın gitgide sana benzediği doğru, gözleri de aynı seninkiler, aynı eğilmez bakış. İçeriye kokuturlar diye çiçek getirmek iste-

medim sana, anlıyor musun, hem sonra sağlık için kanpor-
takallarından daha iyisi yoktur. Hah, aklıma gelmişken, bir
akşam bir televizyon satıcısı çıkageldi, eve bedava bir tele-
vizyon kuracağını söyledi, para filan vermeden öylesine,
hoşumuza giderse bizde kalacakmış, kafama yatar gibi oldu
anlıyor musun, hem ayrıca nekahet döneminde seyredersin
sen de, canın sıkılmaz, hop bir düğmeye basıyorsun, re-
simler anlatıp duruyor, okumana gerek kalmıyor. Pekâlâ,
bütün söyleyeceklerim bu kadardı, ah evet fırıncının kızı,
seni çok seven o esmer kız sana selam söyledi, mahalledeki
esnaftan başkaca kimseyi tanıdığımız yok. İşte bu kadar, se-
ni biraz rahat bırakalım; biliyor musun, hiçbir şeyi kaçırmış
değilsin, sen kaza geçirdiğinden beri hiç durmadan yağmur
yağıyor. Pekâlâ, bu kez gidiyoruz.”

KIZ (3. dişi). (Gözyaşları ve huysuzluk.)

“Haydi hoşça kal, babayı bir kez daha kucakla hayatım,
haydi öpücük ver babaya, yoksa anne gider, jandarmayı ça-
ğırır o da seni hapse atar, değil mi anneciğim, ağlarsan kı-
çına kıcına vururlar, jandarma da orada, haydi küçük bir
kadın gibi öp bakayım babanı, tamam işte böyle, kızı uslu
durursa babası iyileşecek; hoşça kal, bir sorun olursa hem-
şireyi çağırmaktan sakın çekinme; ara sıra zil çalmakla dün-
ya yıkılmaz, zaten biz de hemşireye üç beş kuruş veririz,
seni kucaklıyoruz, hoşça kal.”

Uf, oda yeniden beyazlığına ve sessizliğine kavuştu.
Thomas yatağı uzandı, derin derin göğüs geçirirken gözka-
pakları usulca kapandı. Hastanenin huzur verici koşturma-
cası ve komşu odalardaki boğuk sohbetler doluyordu kula-
ğına. Gelmelerine sevinmişti, ama hiç durmadan konuşmak
zorunda mıydılar? Ellerine bir kitap ya da örgü alıp sessiz-
ce orada durabilirlerdi. Thomas’ın tek istediğı, orada ol-

malarıydı. Sessizce orada olmaları. Niye kalın beyaz duvarların ardında hayatın nasıl sürdüğünü anlatırlardı ki? Thomas için hayat, bugün buradaydı. Acısı, eter kokusu, yakılan kabarcıklarıyla, ayrıca hayat da öyle, bütün gün süslenen, püslenen, parlatılan, üzerine titrenen, korunan bir be-bekti.

Allah kahretsin, bugün jandarma nöbette. Çenesi kıl dolu, erkeklik hormonları daha baskın. Çürümüş ihtiyarlık. Yarın, yarın, yumuşak elli Daisy, şefkatli Daisy, o zaman her şey bambaşka olacak, çirkin orospu seni, yarın -bugün çok daha iyi görünüyorsunuz, Bay Thomas-, bir şey lazım olursa çekinmeyin, benim işim bu. Jandarma kötü, çünkü çirkinleşmiş, çünkü hayat almış başını gidiyor. Çenesindeki kılları tıraş etsin, François'nın annesi her sabah erkek gibi tıraş olur; jandarma tıraşlı haliyle bile çekilmez. Soyadı Tilki, Daisy'den öğrendiğime göre kocasının adı da Altidor; Altidor Tilki, ne rezalet bir isim. Bay ve Bayan Altidor Tilki! Dalga geçmek ayıp, ama onun haberi yok ki. Daha sevimli olsa Tilki'yle alay etmezdik.

Yarın Daisy var, pazartesi apayrı bir gün, kutsal bir gün, yarın Daisy.

Bandajlarımın altı tatlı tatlı kaşınıyor, hayvancıklarım yeniden işe koyulmuş, var güçleriyle her yerimi kabartıyor olmalılar. Kentimin hiçbir şeyden haberi yok, hatta, aman canım boş ver, şefkat bile istemiyorum, yalnızca dikkatler, yalnızca sessizlikler, her şey sevgide, eter ve sıcaklık, şu durumda anaparanın iki katı ve iki katı

Marie tam buradaydı dokunmak ve hop hep
karanlıkta ölümcül günah dönüp duran
yıldızların oluşturduğu derin burgaçta dönü-
yorum , dalıyorum iniyorum mavi dibe
siyah in

Kış gelmişti bile. Dün kar yağdı, bir önceki gün yoktu, çatılar bembeyaz. Bankanın karşısında, metronun havalandırmasının tepesinde berduşlar, paltolarına sıkı sıkı sarınmışlar, cenin gibi dertop olmuşlar. Paltosu küçük kırmızı çiçekli, gergin yanaklı ihtiyar dönüyor. O anda ne düşündüğünü bilen yok. Belki de sıcak hava üfleyen deliğin tepesinde olabileceğini; hayır, öyle düşünmüyor, kendi kendine benim bir yuvam, çocuklarım, bir karım, torunlarım, kısacası namuslu bir hayatım var diye düşünüyor. Soytarılık yaparak geçirmedim vaktimi, sokaklarda şarkı söyleyerek de; ben didinip durdum, merdivenleri ağır ağır tırmandım, zengin çocuğu değildim, benim nişanım alnımın teridir. Yok, her şey bir ya-

na, kırmızı çiçekli ihtiyar belki de böyle düşünmüyor. Gel de anla bakalım. Buna karşılık renk, ışık, pırıltı, hediye paketi kâğıdı, altın yaldızlı çam, yanıp sönen küçük ampul dolu vitrinler, lazım olursa diye mallarla dolup taşan dükkân depoları, komik astronotlar ve ay modülleri, her şeyi alıp götürmek isteyen çocuk gözleri vardı. Daha kışın ilk yarısıydı; Katoliklerin et yemesine izin verilen günlere vardı daha; çocuklara, vaftiz babana teşekkür et, onu öp diyecekleri, vaftiz aneyle babanın da kıs kıs söyleneceği günlere. “Seni gidi küçük nankör, fotoğraf makinene tam on iki bin papel bayıldık, yarım ağızla teşekkür edesin diye on iki bin papel. Yemin ederim.”

Kış yoksullar içindir, zenginler için kış yoktur bile. Kışın ayrılıklar iyice ortaya çıkar. Güneş altında böyle bir şey olmaz, herkes yarı çıplaktır, kimsenin kimseden farkı yoktur; enseler, omuzlar, deri, bacaklar, kaslar fora, ama kışın maddi gelirler ten üstünde yığılır: Fanila, gömlek, kravat, yelek, takım elbise, eşarp, sıcak tutan astar, cüzdan, manto, rozet, araba, kırmızı tuğlalar, kesme taşlar. Öteki bankanın önünde, altı ay önce güneş altında kahkaha atan kişi, bugün gazetesi ve mantosuyla yumak olmuş, hepsi bu; vitrinlere de hediye paketlerine lanet olsun, mutsuzluk mevsimi bu. Belki de ölüm, bomboş geceler. Boşluk. Anı yok, renk yok, sözcük yok, arabaların gürültüsü, gelip geçenlerin kahkahaları bile yok, varsa yoksa soğuk. Tek bir düşünce, soğuk. İnce ince iğneler batıran soğuk. Yanınızdan geçerken, “Sen rüzgârlara açık bir kevgirsin, topraktaki solucandan bile değersizsin. Solucanlarla sıçanlar üşümez, ama seni, insan halinle canım istediği an öldürürüm, rüzgârdan yardım bile almadan cıvayı borunun dibine inmeye zorlarım, sen de cehennemin dibini boylarsın.”

Kış ve belediye işçileri; sabahları çalışmak üzere işe alınan, yol kenarlarında ufak tefek işler yapsınlar, yere tuz serpsinler, kum serpsinler diye saatine üç buçuk frank ödenen belediye işçileri; akşamları muşambanın üstünde sütlü kahve, ballı turta, üstüne tereyağı ve sonra unutmak için şarap, bu arada kar da erimekte.

On beşinci kat, “mavi çiçekler çıkmazı,” yedi franka çapraz ayaklık üstünde köksüz çam ağacı, kırmızı, sarı, mavi toplar, gümüş rengi çiçekli kordonlar ve çikolata kâğıdı kaplı karton yıldız. Thomas geri dönüyor. Thomas, yanında karısıyla takside. Zihninde beyaz duvarlı yuva, çenesi kıllı jandarma, sıcaklık, Daisy, pamuk elli Daisy, pamuk tenli Daisy, bal sesli Daisy, Daisy’nin bakışları, hayvanat bahçesindeki geyik gözlü Daisy, nemli gözlü Daisy, Daisy yakında, Daisy belki. İki kişiyi ve düşüncelerini taşıyan taksi kentin içinde ilerliyor. Evler, arabalar ve sonra gene arabalar. Sekiz virgül yetmiş beş frank. Buyrun on frank, üstü kalsın, mutlu Noel’ler, evet evet, mutlu Noel’ler baylar bayanlar. Asansörde en üstteki on beş numaralı düğmeye basış, yükseliş. Sahanlık. Kapıyı önce unutma, sonra bulma. Çamlar süslenmiş, küçük kız yürümekte. Kamerun mızrakları, anne kucaklanır, balkonda kar vardır, kentte şenlik, Daisy başka yerdedir, Daisy Noel, Thomas’nın gözleri yaş içindedir.

Karısı but, yanında buharda patates ve haşlanmış sebze hazırlamıştı. Thomas’nın sevdiği bütün yemekler; bir de yeni bir Beaujolais şarabı. Kadın, artık televizyon hazretlerinin egemenliği altına girmiş olan salonda, beyaz örtünün üstüne küçük, kırmızı çopanpüskülü toprakları ve yaprakları koymuş, ayrıca tanesi yirmi franga alınmış Saxe kristalin-

den ince kadehlerini çıkarmıştı. Odanın dört köşesine, tam ortada birleşecek biçimde, altın ve gümüş yaldızlı iki çiçek kordonu asılmıştı, kutsal masanın üstünde Pentekost zamanı yapılanlar gibi. Küçük kız Anne gülümsüyor, yürüyor, tökezliyor, ağlıyor, baba diyor, Noel olduğunu bilmiyor, neden bu kadar koşturulduğunu anlamıyordu ve Anne Hanım nihayet bir araya gelebilmiş, çoluk çocuğunun karşısında çırpınıp duruyordu. Yeni bir çember oluşuyordu ve Thomas hâlâ tereddüt ediyor, sanki konuşmaya çekiniyormuş gibi ağzını açmıyordu. Duygulanan iki dişi, anlamayan erkeğe bakıyor, onu gözlüyor, içlerinden şaşkınlık, heyecan, Noel işte canım, diyorlardı... Thomas bu yeni çemberin içine girmekte hâlâ kararsızdı, ama ilk adımlarını çoktan attığını biliyordu, belki hâlâ vakti vardı, kapının hemen öte yanındaydı, Lobau Bulvarı'na bakan pansiyonun yatakhaneleri gibi, on beş yaşındaydı, tutsaktı, yolun karşı tarafında çelik parmaklıkların arasında gülüşen kızlar vardı, parmaklıkların çapı iki santimdi, pislikten kararmışlardı, iki santimetre "atmosfer" dediği şeyden Thomas'yı ayırıyordu, bu akşam çam güzel ve dokunaklıydı, dışarıda soğuk vardı, serüven vardı, Thomas tereddütlüydü hâlâ, kıpırdandı, istemsizce elini kaşıdı, "Mutluyum," dedi.

Sihirli sözcükler telâffuz edilmişti. Gerçekten Noel'di bu; gözler nemlendi, şenlik başlayabilirdi. Mutfak dumanla doldu, bıçaklar kesip parçaladılar, istiridyeler aralandılar ve şampanya kabarcıklandı. Sihirli pencere, danslarıyla, ünlü, sınıflanmış, etiketlenmiş, kabul edilmiş, rahatlatıcı şarkıcılarıyla yardıma geldi; kaygısız şarkılarını sahte bir neşeyle söylemeye gelmiş fatihler, Noel gecesinin galipleriydi şarkıcılar. Büyük Noel pastasından hemen sonra hediyelerin vakti gelecek; sarılıp sarmalanmış bir halde, ağacın altında uslu uslu bekliyor armağanlar, acemice danslar, sonra be-

cerikli eller armağanları yakalayıp sırtlarını çeviriyor, önce usulca, sonra gürültüyle bin bir renkli paket kâğıdı çıkarılıyor, paket ipleri yere düşüyor, sırra yaklaştıkça gerilim artıyor, son engeller, derken el dokunuyor ve gözler görüyor. Gülümseme ve hayranlık, huzursuz armağan sonunda rahat. Teşekkürler, kucaklaşmalar. Zavallı küçük Anne anlamıyor, elinde oyuncak ayısıyla sağa sola bakıyor, şefkat dolu üç çift göz onu inceliyor, teşekkür etmelisin Anne, hoşlanmalı, mutlu olmalısın, nasıl desem, hiç aklımda yoktu, insan sıkıntılı olmayı, şaşırmayı, hayran kalmayı öğrenmeli, Noel günü bunların hepsi lazım olur. Elinde ayısıyla, Anne'nin gözleri yaşla doluyor, ağız titremeye başlıyor, pelüş nesneye sıkıca sarılıyor, artık onun kendisine ait olduğunu biliyor. Ama bir kerede bu kadarı fazla, ağlamaya başlıyor.

Sevgi gösterileri bittikten sonra, evde hasta olduğundan doğru yatağa gidilmesi gerekti. Salondaki çekyat açıldı, bu gece bütün aile bir arada olacaktı, Thomas annesini öptü, kızını kollarının arasına alıp birkaç dakika onunla oynadı, sonra odasına yollandı. Kadınlar sohbete devam ettiler, akşamın başarısına değer biçtiler, ardından bu suç ortakları da birbirlerinden ayrıldılar.

Thomas serin çarşafların arasına girmişti bile; ellerini başıyla yastığın arasına sıkıştırmıştı. Banyolardan gelen sesi duydu, sağa sola sıçrayan suların boğuk gurultusu, sabun kokusu, kolonya, sessizlik, sifon ve dalga dalga yayılan su. Yeniden dolan rezervuar, ısıklar, sonra kapatılan elektrik düğmesi ve üzerinde beyaz gecelik, dağınık saçlarla kapılarını kapatan karısı. Yatağa uzanıp erkeğe doğru dönüyor, elini uzatıyor. Saçlarda yumuşak bir okşayış. İki el birbirine kavuşuyor, birbirini dinliyor, tanıyor ve kucaklaşıyor. Thomas kadına doğru eğiliyor ve elleri o yumuşak soğuk teni usulca okşuyor. Küçük lamba sönüyor. Sessizlik.

Lamba yeniden yanıyor. Bu gece ışıklı olacak. Beyaz gecelik tiyatro perdesi gibi, camdaki kırağı, kestane kabuğu gibi yavaşça yukarıya doğru sıyrılıyor, kara çiçek açtı, yapraklar birbirinden ayrıldı, iki küçük yıldız çiçeği tomurcuğu kızardı ve beden tepeden tırnağa bir yılan ve bir dalga.

Kararsızlıklardan, hafifçe dokunmalardan, gene kararsızlıklardan sonra sanki kazara meydana geliveren birleşme, yeniden hafifçe dokunmalar, kıvrım kıvrım büyüleyici bir dans, temmuz ayında öğle güneşi altında bir arı, toprağın derinliklerinden hayatın nemini çekip çıkaran kara ve kırmızı çiçek, bir kadının içine giren erkeğin gizli sevinci, erkek herşeyiylekandoluuzantıda yeniden o güvenli karında bir yumurta olmuş, oraya iyice yerleşmiş, unutuş dakikası için savaş, sonra renkli görüntüler, klik, Daisy, yabancı kalçalar serap, Eldorado, bir başka çember, sonsuzluk anından çok önce beyne yeniden kan gidiyor, beyin artık bugünde değil, kara çiçeğin içindeki dans bitiyor, krizalit büzülüyor, kadın boşalmanın gerçekleştiğini sanıyor ve erkek için mutlu oluyor, Thomas aşkım, Thomas affedildi, Thomas hâlâ karısının içinde ve kapının öte yanında kalan o bilinmedik dünyayı hayal ediyor.

Bomboş günler. Kabarcıklar gidiyor, yok oluyor.

Negatif günler. Radyoterapi. Sorumluluk yok, kurulması gereken iş bağlantıları yok. Huzur.

Uyumasam, sesleri dinlesem, şu işe bak, alt kattaki kapı çalınıyor, belki de bir satış temsilcisidir, buraya gelirse cevap vermeyeyim, ölmüş gibi yapayım, arabaların homurtusunun arasında kaybolmuş bir köpek az önce havladı.

Hayat bal gibi tatlı ve bir çizgi film gibi ağır ağır akıp gidiyor. Balkon buz tutmuş, çatılar ve gökyüzü pastel renklerde. Evin içi sıcak. Fazla sıcak. Saat on ikide haberler var, saat ikide de borsa kurları, Hit-Parade, Filanca Doktor'u arayın, küçük kızım parmağını emiyor, evet, sekiz yaşında.

Thomas kelime kaçırmadan dinliyor. Çevresindeki, her yerdeki hayatı, dünyanın büyüklüğünü, radyoları, televizyonları, Tokyo-Kyoto arasındaki hava trenini, insan ayağı değmemiş o çorak dağları, Chicago'nun, Los Angeles'ın bütün sokaklarını, Kinshassa'daki bir kaldırımda tüten o sigara izmaritini, birbirinden farklı milyarlarca beyni, burada günü, öte tarafta geceyi, günümüzdeki beyaz güneşi ve Ay'a doğru giden astronotları.

İşi hakkıyla yapabilmek için gitmeliydi. Işığın, beyaz evlerin hizasında gözden kaybolan gölgenin her kıvrımının peşine düşmeliydi. Bir otobüse binmesi gerekecekti, içinde sigara içmenin, tükürmenin ve şoförle konuşmanın yasak olduğu o eski kestane rengi Citroen'lerden birine. Ve uyuklarken, sacların ve dingilin çıkardığı inanılmaz gıcırtıyı dinleyecekti. Ve sonra, kırın bayırın ortasında bir akşam saat altıda, arabadaki birine işaret edip inecek, inanılmaz kahverengi araba, beynin bir köşesinde yitip gitmiş ufacık bir nokta haline gelene kadar tebeşir rengi yolda öylece kalacaktı. Gece çökecek ve gökyüzünün bir yerinde, belki de yeryüzünün uzak bir noktasında kuş seslerinden, insan çığlıklarından ve rüzgârdan oluşan bulanık bir şarkı duyulacaktı, ayrıca insanın karnına ağrılar veren binlerce sıkıntı, o akşam biraz daha yürümeyi, ardından biraz dinlenip, sonra yeniden yollara düşmeyi söyleyen binlerce sevinç olacaktı.

Bacaklarına ve kafasına yorgunluk çökecekti, sayısız ses hiç durmadan dünyanın sertliğine karşı gözünü açmaya çalışacaktı, bir gerçeklik zerresi uğruna bir adam gezegenin çevresinde anlamsız bir koşu tutturacaktı. Yük trenleri, garlardaki hoparlörler, tali yolların bayırları, yoncalarda sabah çiyları, Pakistan sınırında kaybolan ya da çalınan battaniye, ikinci sınıf bekleme salonları, teneke bir seferta-

sında ısıtılmış kaynar kahve, topukları aşınmış, delik deşik olmuş çizmeler, evine dönmekte olan Lancashire'lı bir İngiliz'le karşılaşma, küçük Mang'ın evinde kalış, bir akşam kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki bir çiftlikte yenilen közde patates, donmuş asfaltın üstünde ayakkabıların gıcırda-ması, Brezilyalı bir rahiple birlikte yeni bir etap.

Gerçek hayat böyle olacaktı. Gereksiz eşyaların, temizlik malzemesi ve mobilya cilası kokularının, sifona ve küvete dolan suyun sesinin, gecelerin kovaladığı günlerin, küçük pembe mavi çiçekli yastık kılıflarının, cilalı dolapların, gri halıfleksin ve hasırların, gayet düzgün döşenmiş duvar kâğıtlarının, özel başucu lambalarının, yünden sabahlıkların ortasında, gün geçtikçe uykusunun koyulaştığı bu konforlu koza değildi hayat. Bir şefkat gettosu. Şiddeti, ölümleri, özel haberleri, başlarına bir şey gelenleri duyuran televizyon spikerlerini gösteren rahat bir ekran.

Gitmeliydi. Gemiler, deniz, yağmurluğun altına dalga dalga dolacak olan rüzgâr. Ağustos ayında sıcak yağmurlar yağacaktı, canlı renklerle bezeli, arkalarına aceleyle beşer keime çiziktirilmiş kartpostallar olacaktı, Johannesburg'un bir mahzeninin dibinden yükselen farklı bakışlar, hep bir ağızdan şunu söyleyecek binlerce bakış

AŞK, SEVİYORUM, OĞLUM,

kara bebeğinin içinde masmavi dağlar, çam ağaçlarıyla çevrili buzul gölleri, sıcak ahırlar ve ineklerle koyunların kokusu olan gözler,

gitmek bunların hepsiydi, bugünün arabı.

Silkelenmeliydi. Ne olursa olsun deyip gözlerini kapatır-
sın, sonra bir havaalanında açarsın, bir Boeing 707'nin se-
sine uyanmışsındır.

... Roma İstanbul Bombay Madras yönüne gidecek yol-
cuların acilen 34 numaralı çıkış kapısına gitmeleri rica olu-
nur uçuş Air India tarafından yapılmaktadır hepinize iyi
uçuşlar ve iyi tatiller dileriz... ding ding dong

Kırmızılı mavili küçük araba yolcuları yiyecek tankları-
nın, üç tekerlekli traktörlerin, pastel mavi tulumlu adamlar-
ın arasından götürüyor. ... şu anda sekiz bin metre yüksek-
likte uçuyoruz kaptan pilotumuz sayın bay Vernier ve ekibi
hepinize iyi uçuşlar diler saatte sekiz yüz kilometre hızla
ilerliyoruz altımızda sıradağlar...

Bilinmedik harflerle dolu gazeteler, kenarlarına kırmızı
mavi kısa çizgiler çekilmiş, üzerine VIA AIR MAIL diye yazıl-
mış zarflar, ceplerde madeni paralar ve üzerinde çiçekle-
rin, rengârenk kuşların, hükümdarların resimlerinin olduğu
yağlı, buruş buruş banknotlar, politika konuşan, hükümet-
tekileri asmak gerektiğini el kol hareketleriyle anlatan yeni
arkadaşlar olacaktı; bir de sokakları bomboş kentler, araba
yok, asfalta gömülmüş tramvay raylarından başka bir şey
yok, bir şeylerin anısına dikilmiş yüzlerce heykel, 17-19 sa-
vaşının, 24-36 savaşının, cephede şerefiyle ölenlerin anısı-
na güvercin pisliğiyle kaplanmış, pas içinde bronzlar, rüz-
gârdan aşınmış, göz göz olmuş taşlar, gene sokaklar, bu kez
karnaval günlerinin alacalı kaynaşmasıyla dolu sokaklar,

bir de gözlerin,

insanı gözetleyen, süzen, insana bakan, onu seven, onu öldüren gözlerin, adsız, çılgın kalabalıklar, petrol ve pişmiş patates kokan tahta merdivenler, en tepeye kadar, çatı katındaki küçük odaya kadar çıkan merdivenler, duvarlara iğ-nelenmiş fotoğraflar, minicik bir lavabo, hem bulaşık yıkamak, hem de içine işlemek için ve yabancı bir semanın küçük bir karesini görmene izin veren bir pencere, yolculuk bunların hepsi olacaktı, yani gitmek. Milyarlarca ve milyarlarca olasılığın önünden koşmak, devasa elektronik makinelerin kablolarını bağlamak, geliş, karşılaşma, içe dalış, sindirim, boşaltım, düşler, sözler, gidişler, el sıkılmalar, hafifçe dokunmalar, hareketler, garlar, tozlu yollar, trenler, durdurulan arabalar, kamyonlar, güneş altında yürümeler, gelişler, yeni ev, mermer merdiven, yabancı bir koku, gene gitmeler, yazılmaya başlanan defterler, anılar, her şeyi akılda tutmak, unutmak anıları, öpüşmeleri, elleri, hemen yakındaki gözleri, rüyaları ve bir sesi.

Evin dikenli tellerle yükseltilmiş duvarlarının ardında, pamuk-evrende mevzilenmemeli. Öte tarafta savaş, soğuk, açlık, acı var. Her şey orada, burada hiçbir şey yok, şiddeti, kabalığı, aşırılığıyla, insanın derisini ısırarak keskin silahları, yüreğinizi patlatan buzu, derinizi çatlatan ve gözlerinizi yaşartan güneşiyle hayat öbür tarafta. Unutulması gereken, ev; o bir sürü yararsız aptal eşyası, tuhaf döşenmiş yemek odaları, oturma odaları, gazeteleri, radyosu, gerçekliği yutan her şeyiyle. Atılması gereken bir adım, aşılması gereken bir eşik bu, unutmak ve gitmek, kaçmak değil, kaçmanın tam tersi, yüzleşmek, yağmurlar, fırtınalar, uyku, sıçanlar, müzik, dans, yorgunluk, pislik, cesaretsizlik, gerçeklik, şiddet, hayatta kalmak, hayat, neon, toz, kırıksıklık, korku, dinlenmeler içinde serüvene atılmak

THOMAS GOURDELIN BURADA YATİYOR
SERÜVEN KURBANI

mezarlıklar tıklım tıklım, gene de ademoğlu dünya yüzünde var olduğundan bu yana yaşamış olanlardan çok daha fazla insan var bugün. İşte bugün, daha patlama gerçekleşmeden dokunmak gerek ellerle bu kahverengi kırmızı sarı devasa baruta, bu verimli ve doymak bilmez toprağa, bu bir evren içinde dönüp duran gözyaşı ve kan çamuruna.

Bomboş günler

Bomboş günler

okumalar, yeniden bulunan kitaplar, albümler: *Bir Eşegin Anıları*, *la Marque jaune*, *le Général Dourakine*, *Blondin et Cirage*. Sandıkları alt üst etsek. Çatapat koleksiyonu, taşınırken gelmiş kibrit kutusu koleksiyonu, balık pulu biçiminde arduvazlar, mor mürekkeple lekelenmiş kalemlik, lastikler, pullar, ipler, bilyalar, çizgi romanlar, *Buck John*, *Sciuscia*, *Spirou* ve yeniden yatak, balkon, yatak.

Saat yedi otuz, kadın üzerinde soğuğa uygun giysiler ve gözlerine yapışmış sisle içeri girdi. İyi dinlendin mi, birkaç mektup geldi, evde kaldığın için şanslısın, dışarısı buz gibi, yüzün dünküne göre daha iyi, yakında yeniden işe başlarsın, ne kötü, televizyonda gündüzleri haberler yok, ateşine baktın mı, evet biraz canını sıkıyorum ama senin iyiliğin için, sana pırasalı ve patatesli bir çorba yapacağım, vitamin deposu, ne kadar ilginç portakal suyu gibi içilen yeni bir ilaç çıkmış, işten metroya gelene kadar sekiz polis arabası saydım, metroda birileri keçeli kalemle Evden İşe İşten Eve diye yazmış, anlaşılan Reykjavik'te hava sıfırın altında kırk dereceymiş, biliyorsun canım İzlanda'da, hayır İrlanda'da, aman neyse hatırlamıyorum, *Elle*'de muhteşem bir manto var, evde kendin dikebiliyorsun, ama gene de pahalıya çıkıyor...

saat 8 saat 9 televizyon saat 11
iyi akşamlar bayanlar baylar hepinize iyi bir gece
diliyoruz çifte yatak iyi akşamlar iyi uykular tuhaf
görünüyorsun yok yok iyiyim uyu

Geceyarısı, saat bir, iki, Thomas'ın gözleri hâlâ açık. Bir gün eksik bir gün fazla, belli olmaz. Yarın, gene yarın yatak, balkon, gazete, radyo ve sonra hiçbir şey. Dönüp duran akreple yelkovandan, geçip giden bulutlardan başka hiçbir şey yok.

Daisy ne yapıyordur? Uyuyordur mutlaka, yok, belki de uyumuyordur, bir kâbusun pençesinde sıırıslıklam olmuş, alabildiğine korkmuştur, ya da bir arkadaşının kollarındadır. Erkek arkadaşının. Onu bilen, onun sırrına erenin ve onu çıplak görenin. Birkaç gün daha beklesem, sonra Daisy'ye gitsem, öyle ansızın.

Evet, pamuk evden çıkmalı, kapının öte yanına geçmeli, çemberi kırmalı. Orada kesinlikle renkli günler var.

ON BİR

Onu orada bulma şansıyla bulamamama şansı eşitti. Pazartesi çalışıyordu, normal olarak salı günü burada olmalıydı. Çiçek götürsem. Thomas duş almış, saçlarını makinede kurutmuş, Noel'de hediye gelen yeni elektrikli tıraş makinesiyle tıraş olmuş, cildi yanmasın diye ufak fiskelerle yüzüne tıraş losyonu sürmüş, dişlerini önce yukarı aşağı, sonra soldan sağa fırçalamıştı, dişetleri biraz kanamıştı ama dişleri şimdi bembeyazdı ve kadın tavlamaya uygundu, kareli bir gömlek, özellikle seçilmiş havası vermeyen sıfır yaka gri bir kázak, geçiyordum uğradım, koyu mavi palto ve gri ipekli fular. Çiçek götürmeli.

Thomas haftalardan beri, beyaz araba olayından beri

gerçekten ilk kez kentte yürüyordu, yalnızdı ve kentlilerin aceleciliğine kapılmaya başlamıştı yeniden. Taburcu olduğundan bu yana pek balkona çıkmamıştı, ama kenti kazadan önce olduğu gibi algılamıyordu. Hem ayrıca balkona çıkınca, Shell binasının yirminci katındaki pencerenin sağında, Daisy'nin oturduğu binanın ucunu görebiliyordu. Evin penceresini değilse de, çoktan içinde yaşayanların bir parçası haline gelmiş bir bölümünü seçebiliyordu. Serin hava, duru, gür ışık, soluk mavi bir gökyüzü, gerçek bir kış günü.

Thomas yeniye, bilinmeyene, kısacası serüvene doğru yürüyordu. Çam koruluğunda ilk kez öpüştüğünden bu yana böyle titrememişti hiç. Sır, yasaklı şey, çizilmiş yolun dışındaki yer, her yere yanında götüreceği paralel evren. Mutfağa, geceleyin yatağa, hatta balkona. Bölüm şefine günlük rapor vermenin tam tersi -aslında ona da iyi dileklerle rimi yollasam-, daima uslu uslu, yan yana duran iki yatağın tam tersi, sabah sekiz-öğlen, saat iki-akşam altının tam tersi, saatlerden bir şikayeti olmasa da. Çiçek pazarının yanından geçerken derin derin havayı kokladı. Gerçekten de, çiçek alayım.

Karanfiller, mimozalar, sümbüller, anemonlar, güller; evet, güller. Hayır, beş olmasın, tek sayıları sevmem, altı olsun o zaman, evet, onları istiyorum. Dükkânın saati ikiyi gösterirken, Thomas elinde çiçek demetiyle, yaşamın mavi renkli, altın yaldızlı, gizemli öte yakası gibi gördüğü şeye doğru yürüyordu. Hayatın farklı yüzlerden değil, yolları bir yerde kesişen iplerden örülü olduğunu ve bazen harikaların mutsuzluğun yanı başında boy gösterebileceğini ya da onun peşinden gelebileceğini henüz biliyordu.

Kafelerin vitrinlerindeki buğu, öteki taraftan geçenlerde bir tür gizem çağrıştırıyordu; ışıklar da insan hayatının pek çok sahnesini aydınlatan projektörlerden yayılır gibiydiler. Dört ev daha, 177, 175, 173 ve işte, bulvarın 171 numaralı

evi. Belki önce cesaretini toplamak için kahveyle konyak içse, bir de tuvalete gidip rahatlasa iyi olurdu. Bulvarın Verlaine Sokağı'yla kesiştiği köşede, sarı ve kahverengi boyalı bir bistro. "Koşarken bayrak değiştirme yeri."

"Bir kahve lütfen, kremalı."

"Büyük mü olsun?"

"Evet, büyük bir kremalı kahve."

Çiçekleri deri taklidi kırmızı kumaş kaplı, arkalıksız kanepeye koyarak beklemeye koyuldu. Duvardaki büyük aynada kendine bakmak için dönüp saçlarına bir iki küçük fiske vurdu. Kendi kendine tuvalete giderim, işimi orada hallederim, dedi. Tezgâhın önünde, eski yüksek taburelerde oturan bir çift vardı. Adamda bere, kırılmış sakal, boynunda mavili kırmızılı küçük bir fular ve grimsi yeşil palto. Kadında gri plili etek, çizgili koyu mavi çoraplar ve önü aralanmış eflatun manto. Sıcak şarap içiyorlardı. İçeriye yeni biri girince konuşmayı kesip adama bakmış, onu incelemiş, sonra da kaldıkları yerden sohbete devam etmişlerdi. "Bu akşam Maubert'e gideriz, eski bir kasap dükkânında yaşayan bir arkadaşım var, orada sıçan var diyor ama ötekileri korkutmak için. Gideriz değil mi, orada güvende oluruz, hem dostum dedi ki, odunumuz varsa ateş yakabilirmişiz, düşünebiliyor musun dostum, dört duvar ve bir ateş."

Thomas kahvesini içmiş, parasını tahta masanın üstüne koymuştu. Şimdi sıra tuvalette, boşalıp hafiflemek için. Alaturka tuvalet, makasla güzelce kesilmiş gazete kâğıdı, sifona bağlanmış ip. Parmaklar saçların arasında, duvara bantla tutturulmuş kırık aynanın karşısında saçlara gene şekil vermeler. Thomas ayna kalıntısının karşısında poz verdi, merhaba Daisy, mahallenizden geçiyordum da... hayır, merhaba Daisy, size çiçek getirdim... yok, çiçek olmaz, önceden tezgâhladığımı belli olur, unutmuş gibi yapıp çiçekle-

ri masanın üstünde bırakayım, tuvaletten çıkıp doğru sokağa atayım kendimi. Sonuç olarak o an içinden geldiği gibi davranmak en iyisiydi.

Yedinci kat. Zil, Thomas'ın evindeki gibi iki kademeli ding dong, ama bunun sesi daha keskin. İtilen bir sandalye, ayak sesleri ve kumaş hışırtıları, sessizlik, kapı açılıyor. Thomas, o güne dek onu asla küçük beyaz kepiyle, hemşire üniforması dışında bir kıyafetle görmemişti. Onu güzel bulup bulmadığından henüz emin değil, ama Daisy daha şimdiden şefkatin simgesi. Sizi görmek istedim, kalkıp geldim. Daisy, "Girin içeri, kapıda kalmayın," diyor. Thomas içeri giriyor.

Yasağın, ayıbın eşiğini, yasaklı kapıyı ilk kez aşmış, gençliğinin en ateşli dönemlerinde bile pek uzağında kaldığı yeni bir dünyaya sessizce girivermişti.

Seni
dört bir yana
haykıracak kadar seviyorum
bir karmaşa içinde
sizi seviyorum
başıboş kayalar
basit şeyler
sizden hoşlanır
siz ki beni etkilediniz, şekillendirdiniz, damgaladınız ve
ellerimde damarlarıma takılıp kalan sayısız kılçıklarıyla
ömür kalıntıları bıraktınız.
Lanet olsun okula, huzursuz ilk öpücüklere

Kucaklaşmalar hayal ediyordum, bir koridorda saklanarak değil, her yer yasak, o yasak bu yasak, Tanrı seni gözetliyor küçük şeytan, Tanrı her yerdedir, Tanrı her şeyi bilir.

On beş yaşında yaptığım mastürbasyonlar, sizi çok seviyorum, siz otoritedeki ilk çatlaklarsınız, ilk gizli isyanlarsınız, güneş battıktan sonra dünyanın çevresini milyonlarca çoğalarak sararsınız.

Hepsi beyaz yakalı ve cübbeli, hepsinde sahte yaşamın kara giysisi, herkes göstermelik şenliklerin verdiği hüznle yasta.

Ateşe verin kuşaklarla sarılmış, korselere sokulmuş beyaz derilileri!

Ateşe verin ataların mirasını, kuşaktan kuşağa şekillenen beyinleri!

Yaşamın mengeneleri, aşkın mengeneleri, savunmayın kendinizi, siz çoktan öldünüz.

Bir gün kendimi kaybedip bizi kurulu düzene uygun tabutlara hapseden ağızlarınıza tükürmek isterdim. Dans etmeyi bilmem ama, sonunda kavuştuğum şu bedenden utanırdım ben, lamba tavanda dönerken ve cinsel organlar ter ve patates kızartması kokuları içinde birbirine sürtünürken dans etmek için bulduğunuz bahanelerden, kutsanmış izinli arkadaşlıklardan utanırdım.

Çılgınca aşkın pıstırdığı hayatın korkuttuğu sizlere yazıklar olsun

siz ki hayallere rahmet okur ve gerçeklerin peşinden koşarsınız

bana işkence çektirdiniz aşağıladınız

ben bir devdim siz beni küçülttünüz kolumu kanadımı kırdınız

ben bir şairdim siz sözcüklerimi çaldınız renklerimi çaldınız

binlerce hayatımı.

On altı yaşındakilerin canına kıydınız

size daha hızlı benzesinler diye,
hâlâ büyüyen kemiklerin altında demir halkaların
çatırdadığı o lânetli evreyi yaksınlar diye
yakışıklıydım çıplaktım
hayat düşkünlerinin donuk giysilerini
yapıştırdılar üstüme,

bana hayvan gibi davranma dediniz, ama hayvanlar içle-
rinden en güzelini, en güçlüsünü önder bellerler, siz, siz tit-
rek bastonlarıyla ona buna vurmaya seven zararsız ihtiya-
ları seçersiniz, en yaşlınızı iktidara getirir, sonra da öteki
ihtiyarları öldürürsünüz, çünkü sizde yaşlı olmak şef olmak
değil bir suçtur.

Hapishaneleriniz evlerinizdir, malınız mülkünüz, karınız
çoluk çocuğunuz kilit altındadır, bedeniniz yaşamın şidde-
tine karşı güvencededir.

Geceleri tespihböcekleri gibi kimlerle sevişirsiniz, sa-
bahların dünyasında, akşamların dünyasında
gecenin, mahzenlerin

evlilik cüzdanları, akşamları evli insanlara görevlerini
hatırlatan polis, kim giymedi gömleğini? tek bir adamı seve-
ceksin, öncesi yok, sonrası yok, o senin kocan olacak, evli-
lik hayatı içinde seveceksin.

Efendi bir oğlunuz var Madam Gruburche, yaşlılara çan-
talarını taşımakta yardım ediyor, metroda onlara yer veri-
yor, körlere karşıdan karşıya geçmekte yardımcı oluyor,
sağda solda kız peşinde koşmuyor, geleceğini, konumunu
düşünüyor, onunla gurur duyabilirsiniz, örnek bir çocuk o,
ah keşke hepsi böyle olsa insanın içi hep rahat ederdi.

Kıza dokunmaya cesaret edemeyen, sütyeninin kopçası-
nı bulamayan, yatakta yaramazlık yaptıktan sonra nefesine
hakim olamadığı için kibritle parmaklarını yakarak kendini
cezalandıran örnek çocuk, akşamları karısına benim evim,
benim arabam, benim müdür arkadaşım diyebilmek için
deli gibi çalışıyor, yemin ederim müdür bana François di-

yor, hatta François'cığım derken omzuma bile dokundu -
düşünebiliyor musun, bana François'cığım diye hitap edi-
yor-, yeni sorumluluklar alabilirsiniz; sorumluluklar dedi.
Emrimde işçiler olacak, ben idare edeceğim onları, düşün-
sene!

françois'ya da lanet olası ölçülerine göre dikilmiş yelek-
li takımına da ölüm, ağacın çoktan büyüdüğünü hiç düşün-
meden yetiştirilmeye boyun eğen sizlere ölüm, kilo hesa-
bıyla satılacak olan sizlere, ölçülerinize göre biçilmiş son
elbisenize, külleriniz tütmeye başladı bile, rüzgâr onları
rüzgâra taşıyor, uzak bir karaya, uzak bir denize, küller bir-
birine karışıyor ve helezonlar çiziyor, işte küçük adam, ger-
çeklik böyle bir şey, kayalardaki yosunlar artık kırıksıklarını
gidermez ve kaplumbağa yağı kupkuru yaşlı cildini nemlen-
dirmez, bitti yelekli takımlar, düşünebiliyor musun bana
François dedi, pek güzel sayın müdürüm, bitti senin tatlı
hayat dediğin şey,

ama uzaklara bulutlar yığılıyor, sen bulutları sevmezsın
küçük adam, evlerin, kentlerin dumanlarının üzerinde öz-
gürce salınan ve bilmediğin yabani ülkelere doğru giden o
pis bulutları, hem köpeğin için hepsi birdi, köpekler kulü-
belerinin maun mu yoksa çam mı olduğunu bilmez,

karınlarını doyuranın

jandarma mı yoksa şair mi olduğunu

öylesine severler, bir bakış, bir okşayış, belki bir heyecan için,

köpekler severken ayırmazlar.

ama bu köpekler değildir senin gurur duydukların, her
şeyiyle sana ait olanlar vardır,

küçük tanrılar, yetiştirdiğin hünerli köpekler,

evlilik yuvasında gelişen bir gecenin meyveleri,

elinde karnesi, okul toplumunda çoktan bir numaraya
kavuşmuş,

bir kademeye oturmuş,

ödölü yoksunluk,

imrenilesi anne-baba, ayıplanası anne-baba,

sen babasın küçük adam, yani ailenin reisi, bağırırsın, cezalandırırsın, beğenmezsin, anne böyle yapamaz, ama senin rolünü iyi niyetle izler. Henüz tüyü bitmemiş yanaklarda yaşlar, oda, hıçkırıklar, kaba sözler, pislik, çöp, rezillik, alçak, pis herif, keşke ölsem, ölsem, ölsem gününüzü görürdünüz, ama hayır ölmeyeceğim.

Baba çağırır, affeder, büyüklük gösterir, gülümsemeler, kucaklaşmalar, söz vermeler, eğitimli köpek yeniden piyasaya çıkarılabilir, aptal değil, hem de hiç, derdi tembellik, üstelik daha şimdiden kızları düşünüyor, ben onun yaşındayken elim para tutuyordu, küçük tanrı gene sevilip okşandı, cilalandı, yeniden “Valfreville Vosges, Ecouffes Yolu 6 Numara Gourdelin Ailesi” adlı küçük devletin büyükelçiliğine yükseltildi, sizin Thomas çok iyi çocuk Madam Gourdelin, gerçekten çok iyi.

Thomas 11 yaşında, saat 6’da okuldan çıkmış, mevsim kış, vakit gece. Kiremit kırmızısı okul çantasını babaevinin bodrumundaki eski bir kazanın içine saklıyor. Boş kalan ellerini ceplerine sokarak kızların çıkışına yetişmek için okula geri dönüyor. Örgü örgü saçları ve iki küçük yeşil kurdelesıyla, Thomas gibi 11 yaşındaki tatlı Marie-Hélène orada. Thomas daha sonra onun Audrey Hepburn’e benzediğini hayal edecek, ama daha irisi, daha tatlısı yani, biraz annesi gibi. Öteki kızların önünde onu bir kez öpüyor, biraz kızartıyor ama vakit gece. Birlikte belediye parkından geçiyorlar, Thomas kızın çantasını taşıyor, ikisi el eleler. Thomas ona, beni seviyor musun diye soruyor, Marie-Hélène evet diyor, yarın din dersine giderken sana bir mektup vereceğim. Marie-Hélène’in evine geliyorlar, gölgelerin içinde duruyor, taze yanaklarına, yaşlı yanaklara öpücükler konduruyorlar, sonra Marie-Hélène eve gidiyor. Thomas karanlıkta işareti bekliyor: İki ışık, anne alışverişe gitti, üç ışık, anne hâlâ bu-

rada. İki ışık işareti gelince, Thomas pusuya yatıyor, ardından koşmaya başlıyor. Eve kadar gidiyor ve taraçada, yarı aralık camlı kapının önünde duruyor. Elinde, ötekinin ince ve yumuşak eli. Uzaktan anneyi kolluyorlar, Thomas kıza sınıfta sevdiği bir oğlan olup olmadığını soruyor, kız evet diyor, Thomas isimler sıralıyor, art arda bütün adları, unuttuğu kalmasın diye düşünür gibi yapıyor, sonra o benim öyleyse, diyor, Marie-Hélène başını eğerek evet diyor, anne geri geliyor, son derece masum ve huzurlu sepeti dopdolu, eller sıkılıyor, kapı kapanıyor, küçük kız dudaklarını cama yapıştırıyor, Thomas da dudaklarını öbür taraftan cama yapıştırıyor, bu bir öpücük, gerçek bir öpücük tıpkı hapishane görüşlerindeki gibi, gerçek bir sonsuzluk öpücüğü, sonra yana doğru, ağacın arkasına doğru bir sıçrayış, gençliğin bekçisi geri geldi, saklanmak gerek. Thomas gururlu, Thomas önemli, Thomas kahraman.

Kahraman savaştan sonra evine döner hep, savaş meydanını, en büyük başarılarını kazandığı yeri yitirmiştir, şimdi yeniden 11 yaşındaki, falancanın oğlu Thomas'dır... gösterilecek notlar, etiketleme, cezalar, ödüller, biraz daha ağla belki daha az işersin, babanı kucakla, ondan özür dile, dua et, teşekkür et, nasıl söylüyorduk, pazar günü ayine gideceksin, günah çıkarırken söylenmedik hiçbir şey bırakmayacaksın, sana ne söylüyorsam onu yap, senin iyiliğin için.

Seni binlerce kez seviyorum
rüzgârda haykıracak kadar
rüyalarda kalmış
yarım kalmış binlerce öpücük
havaya saçılan
binlerce hayat

Küçük çam koruluğunda ilk dudak dudağa öpüşmenin utancı, pantolonun içinde irileşen aletin utancı, ilk kez aralanan dudaklar, serin bir kaynak, ama pantolonu şişirdikçe şişiren koca aletin utancı, pantolon patlayacaktı neredeyse, alışkın ayağına yatarak ayağa kalkamazsın, duruma hâkim olamazsın, ateşini söndürecek başka şeyler düşün, buram buram kokular saçan tiridi çıkmış bir rahibe, siyah kumaşa çarpıp duran tahta bir tesbihi ve hüzünlü bir haçı da olsun, insanı heyecana getirmeyecek bir rahibe, işte bu kadar, şimdi artık Vaftizci gibi sakın sakın ayağa kalkabilir, öpüşmeyi kesip kolumu boynuna dolayıp başka şeylerden söz edebilirim. Tanrım, ne kadar da güzel! İlk kez dudaktan öpüşüyorum, hiç unutmayacağım, bugün 13 Haziran Cuma, mezuniyet günü, yaşıam 14. Şansa bak, kız güzeller güzeli, öbür çocuklar kıskançlıktan çatlayacak. Sırlarla dolu. Omuzlarına dökülen uzun, kapkara saçları, küçük ama yusuvarlak göğüsleri, boynunda fuları ve filmlerdeki gibi şekilli, serin, güzel bir ağzı var, ah hiç aklımdan çıkmayacak, baksana dostum böyle bir güzellikle başlamanı hep istemişimdir zaten. Ayağa kalkmaya cesaret edemiyordum. Daha ileriye gitmeyi çok isterdim, ama böyle gün ortasında değil, gözün gözü görmeyeceği yataklı çarşafli bir odada olur olsa olsa, burada ise kuşlar, ışık, ayrıca çat kapı gelebilecek insanlar var. Gene de bu akşam yatağımda evirip çevirebileceğim ayrıntılar olacak kafamda. Hayır, göğüslerine dokunmaya cesaret edemiyordum, varlıklarını hissediyordum, hepsi bu, onu sıkıca sarmıştım, göğüsleri göğsümde eziliyordu, ama elimle cesaret edemiyordum, gene de bizim çocukların gözünde büyük saygınlığım olduğunu biliyordum, hepsi nasıl geçti diye soruyorlardı, becerdin mi onu, kepaze olmak için evet diyordum, ama öyle olmadığını bal gibi biliyordum, o çok karışık bir işti, ama onlar inanıyorlardı, kıskançlıktan ağızlarının suyu akıyordu, kendi aralarında ser-seri herif gene de işini biliyor diye konuşuyorlardı mutlaka.

Ama bu doğru değildi, bir kere kızlarda bir sürü delik vardı ve vakit geldiğinde şaşırp şaşırmayacağımı çok merak ediyordum, sözlükte ayrıntılı bir resim bile yoktu, evet, bende “on üç yaş için” broşür vardı, ama çizimler gerçek değildi, üstelik bu işin yalnızca gerdek gecesinde yapılmasında ısrarlıydılar, iş üzerindeyken insan bir kerede doğrusunu nasıl tutturabilirdi, deliğin çaktırmadan nasıl bulunacağını anlatan bir kitap bulmak lazımdı, hem baksana, tam içeri gireceğin anda ortada kimse kalmazsa, kız da bir anda dalga geçmeye başlarsa, ölürüm daha iyi, orası kesin.

Bu büyükler de bu konuda tek kelime çıtlatmazlar, tam birer sır küpüdürler, başının çaresine bak, derler, benim gibi yap, gerçi koca Louriot işe girişmeden önce parmakla yokla demişti, sonra da hop, ben parmaklama olayını pek şık bulmuyorum, doğrudan içeri girmek daha ince bir davranış olur, doğru parmak biraz ahlâksızca kaçıyor.

Bir keresinde annesiyle iki ev ötede oturan Gilberte, iki gözü iki çeşme annesinin tansiyon yüzünden hastaneye kaldırıldığını söyledi, günlerden cumartesi olduğundan akşam sinemaya gidiyorum deyip Gilberte’in evine attım kendimi, terbiyeli terbiyeli annesini sordum, Gilbert bana bir kahve yaptı, ben akşamları asla kahve içmem, kapa çeneni, Gilberte 17 yaşında, artık neredeyse bir kadın, sonra giderken, tam kapının önünde öylesine öpüverdim onu, hiç sesini çıkarmadı, öpücüğü bu kez dudaklarına kondurdum ve odasına gittik. Bir kızla ilk kez bir odada baş başayım, ne yazık ki Gilberte çirkin, çok akıllı da değil, ama olsun gene de insanı uyarıyor, biraz gülüp söyledik, yatakta güreştik, sonra ben göğüslerini görmek istedim, o hayır dedi, gene boğuştuk ve ben onun da göğüslerini görmemi istediğini,

hikâyeden dövüştüğünü çoktan anlamıştım, böylece bir punduna getirip onu sıkıştırdım, Gilberte soluksuz kaldı, çığlık atacağım dedi, arkadan iki düğmesini çözüp göğüslerini okşadım, hayatımın ilk göğüslerini, ne yazık ki biraz küçükler, ama olsun fotoğraf değil gerçekler, Gilberte daha fazla karşı koymadı, göz gözeydik, hafif bir ışık açık kaldı.

Sonra ayağa kalktı, mutfağın ışığını, odadaki küçük ışığı kapatıp geri geldi, bana sokuldu, kazağını çıkardım, etek biraz zor oldu, geriye külotu kaldı, onu çıkarmak için Gilberte'in razı olup ayağa kalkması gerek, önce aşama aşama baldırlara kadar iniyor, tamam işte artık çıılçıplak, doku-nabileceğim ilk gerçek çıplak, şimdi sıra bende, bir yandan onu öperken, bir yandan tek elle gömleği, fanilayı, pantolonu çıkarıyorum, dona gelince biraz bekliyorum. Cesaret edemiyorum, Gilbert'in sertliği hissetmesinden korkuyorum, sanki sakatlık gibi geliyor, aman neyse canım göz gözü görmüyor, gene sol elle çocukluğumun son engelini de ortadan kaldırıyorum.

Gilberte'i deli gibi öpüyorum, tutku lazım, usulca kara tüylerini okşuyorum, bu arada parmaklarımla görmeye çalışıyorum, bir sürü kıvrım var, ayrıca ıslak, yok işin içinden asla çıkamayacağım, bir deneme daha, parmağım içeri girmiyor, bu hengamede koca alet kesinlikle beceremeyecek, panik ve hop haçlı rahibe geliveriyor, Allah kahretsin Paul gidiyor, ortada sertlik filan kalmıyor, panik, acıdan kıvraniyorum, karnımın sağ tarafı, kesin apandisit, canım nasıl da yanıyor, evet sağ taraf, ışık, don, pantolon, sıcak çay, evet daha iyiyim, tüh yazık oldu, neyse gene gelirim, uf, gidiyorum.

Gece yumuşacık, kendimi neredeyse adam olmuş hissediyorum, ne olursa olsun sonuçta bir kadının odasından çıkıyorum, hiçbir icraat yok, ama iş çantada keklik, o haçlı rahibe gelmese tamamdı, iyi ki hasta ayağına yattım, apandisit, şu anda Gilberte de üzgündür kesin, belki onun da ilkti,

bana acıyordur, gene de evden çıkarken büyümüşüm, Gilberte zavalıcık kim bilir nasıl canı yanıyor diyor, sonuç olarak bu bir genel provaydı, şimdi bir başkasının üzerinde denemem gerek.

Yeniyetme sokakta yürüyor, sinemaya gidiyor, filmin dağılmasını bekliyor, eve dönüyor, iyi geceler anne, yok kötü bir filmdi, yarın görüşürüz.

Thomas sigara içmiyordu. Bedeni biraz kendine gelsin diye yatağa uzanmıştı. Gökyüzü maviydi ve güneş, taşları okşuyordu. Bir ilkbahar günüydü sanki taptaze, üstelik yalın. Evine adım atmayalı, yeni bir dört duvar arasında yaşamaya ve soluk almaya başlayalı on gün olmuştu bile. İlk akşam, saat altıya doğru bir kafeye inmişlerdi ve Thomas santrale 173'ü bağlamasını söylemişti -173 birkaç dakikalığına dışarıda, mesaj bırakabilirsiniz-, Thomas kısa bir tereddütten sonra fırsattan yararlanarak boş vermiş -ona kocasının bu akşam eve dönmeyeceğini söyleyin-, trak diye telefonu kapamıştı. Şansa bak, jeton da geri gelmişti.

Başka bir şeyle, yeni bir şeyle geçen on gün. Okşamalar, sevişmelerle geçen on gün, geceler, gündüzler, çıkarılan naylon çoraplar, azat edilen memeler, duşlar, kokular, yine sevişmeler, sertleşen toprak kızılı küçük noktalar, uzatılan, kıvrılan bacaklar, giyilen etekler, çalışma, yokluk ve eve dönüş öpücüğü, sıkı sıkı kavranan bedenler. On günlük dinlenme, yaşam buradaydı işte, Daisy'nin duvarları, Daisy'nin kolları, Daisy'nin bacakları arasında.

Thomas bu kadının mahremiyetine yuvalanmıştı, onun gecelerini, düşlerini, uyanışlarını paylaşıyordu. Hiçbir şeyi önceden tasarlamamıştı, bavulsuz, diş fırçasız ve pijamasız, kafasında uzun gecelerin hayali olmaksızın çıkıp gelmişti; Daisy'nin elini sıkmak, belki onu bir kerecik öpmek için uğramıştı, yalnızca bu yasak ziyaretin kendinde bıracağı anı için; sonra o güne dek öğrendiği her şeye sırt çevirmiş, kulak tıkamış, sarhoşluğun da yardımıyla orada kalmıştı. İlk kaçamak. O Noel akşamını anımsadı, hastaneden yeni çıkmıştı, çam ağacı parıldıyordu ve kadınlarının sessiz sorusuna, "Mutluyum," diye yanıt vermişti. Bugün bunu söylemeyi kendiliğinden istiyordu, ama soran yoktu. Bu yüzden bu cümleyi kendine saklıyordu, ama bir gün, soluklanabilmek için bahane olarak bu dakikaları ya da anları beyninin derinliklerinden çekip çıkarabileceğini biliyordu.

Daisy bıçaksız, ama keskin metal şeritli bir tıraş bıçağı almıştı. Akşam eve döndüğünde, Thomas'nın daha yakışıklı ve diri olması içindi bu. Daisy de işten dönerken, dosdoğru yedinci kata çıkmak yerine önce yakındaki kafeye gidip tuvalette saçını başını düzeltiyor, kokular sürünüyor, ayrıca soluğunun güzel kokması için üç dakika boyunca meyveli sakız çiğniyordu. Ardından çoraplarını çekip mavi ipek

fularının düğümünü bir daha sıkıyordu. Böylece kapının açılmasına, içeriye girmeye ve akşamın ilk öpücüğüne hazırlık yapıyordu. Evet, günler uzamıştı ve Thomas onu kollarıyla sararken, saat yedide karanlık yeni yeni çökmeye başlıyordu. Daisy tatlı ve sevecendi, kendisiyle birlikte kış mevsiminin bütün diriliğini eve taşıyordu.

Kimi zaman metroda satın aldığı bir demet dağlalesi ya da menekşeyle gelirdi, kimi zaman biri kahveli diğeri çikolata iki *religieuse* çöreği, kimi zaman ucuzluktan yirmi franka alınmış bir Cacharel gömlek, kimi zaman yeni ödül almış ya da mağazalarda en çok satanlar listesine girmiş bir kitap; kimi zaman saçlarında biraz rüzgâr getirir, kimi zaman hiçbir şey, Thomas'ın kollarına atılma telaşından başka hiçbir şey getirmezdi.

Thomas ise gün boyu aylaklık ediyor, soluklanıyor, ev kadını oynuyordu. Daisy'nin eli sudan çıkmayan, ona hizmet eden kadın olmasını istemiyordu, hem sonra âşık olmanın büyüsunü korumak istiyordu. Başlarda biricik donuyla fanilasını iki günde bir yıkıyor, çamaşırlar kuruyana dek çıplak dolaşıyor ya da Daisy'nin sabahlıklarından birini üstüne geçiriyordu. Altıncı gün *Galleries Lafayette*'e iç çamaşırı almaya gitmişti: Ocak ayı beyazların ayı. Ne koca ne de sevgili olmaktı isteği; yalnızca orada olmak, mutlu olmak istiyordu. Yani hemen hemen öyle.

Daisy bir akşam iş dönüşü, "Sinemaya gidelim," dedi. Birer tane sahanda yumurta yedikten sonra, dört sinemanın bulunduğu sokağa attılar kendilerini. Bir süre tereddüt ettiler, büyütölüp duvarlara asılmış film eleştirilerini okudular ve "Viva Zapata"da karar kıldılar. Thomas Meksika'yı, Pancho Villa'yı hayal meyal hatırlıyordu, ama kesin bir bilgisi yoktu; neredeyse resimli romanlara dayanıyordu bildikleri.

İlk olarak, Polonya'daki bir canlandırma sineması okulunun ürünü olan "Aslan ve Akordeon" adlı kısa bir film var-

dı. Thomas müziğini aklında tutmayı çok istemişti, o anda solfeji asla tam olarak öğrenemediğine hayıflandı. Reklamlar çıktı, ikisi güzeldi. Ötekiler berbattı, çünkü birer kurgu olmaları gerekirken, yaşamdan birer kesit olmaları amaçlanmıştı. İşte film. Daisy'nin eli. Amerikalı bir oyuncunun oynadığı Zapata. Zapata, yönetici, tetikleyici, kıvılcım. Konuşmayı öğrenmemiş, ama bilen, toprağın sözcükleriyle yaşadığı hayattan söz eden, kitapların yardımına başvurmak yerine ellerinin nasırını gösteren adam. Özgür, eli açık, herkese açık Zapata, büyük Zapata, Viva Zapata. Ve muhbirin öpücüğü, zeytin dağı, tüfeklerini doğrultmuş askerler, kuzeyden, güneyden, doğudan, batıdan, gökyüzüne gizlenmiş tek bir adamı, insanı gezlemiş yüz tüfek. Kanayan yüz yara ve kurak toprakta akan yaşamın kızıl kanı. Thomas'nın kalbi hızla çarpıyor, gözler ıslak, yumruklar sıkılı.

Her şeyi tezgâhlayan Albay biliyordu, Zapata'yı tanıyordu, öldürülmesi gereken onun temsil ettiği simgeydi, ama ateş eden askerler, isimsiz askerler hiçbir kararın ardında yoktular, belki bazıları ateş etmemişti bile. Hayır, hepsi ateş ettiler; onlar her gün ateş ederler, her yerde tüfekler gizlidir. Buraya, şu tarafa diye emir gelir ve onlar ateş ederler, her gün.

Işıklar yandığında Meksika artık orada değildi; Thomas içinde derin bir boşluk hissetti. Öğrenmeyle acının bir karışımı. Başka filmlerin sonunda olduğu gibi şaşkın değildi, şimdi, bugünün yaşamı içinde bunun gerçek olduğunu, Zapata'nın az önce perdede bir kez daha öldüğünü, ama ismi olmayan, filmi çekilmeyen başkalarının bol güneşli, koyu maviyle çevrili bir adada, gündoğumunun çoktan sararmış böğürtlenleri içinde öldüklerini biliyordu.

Kirli ya da kireç taşı döşeli kaldırımların tekdüzeliği, Daisy'nin eli, "Sélect"te bir kahve, Thomas'nın kafasında ve bütün bedeninde kaynaşan ışıklar, renkler ve yeni istekler. Daisy de sarsılmıştı. Kahve içerlerken göz gözeydiler, his-

settiklerini dile getirecek söz bulamıyorlardı. Söylenecek binlerce sözcük vardı. Thomas, fincanın üzerinden kadının gözlerine bakarken, usulca Zapata'nın yalnızca sözcükleri değil, bütün kişiliğini, sakın gecelerini, aşk gecelerini, eski dostlarıyla yaptığı aylaklıkları, iskambil partilerini, kısacası ömrünü verdiğini düşündü.

Eve dönerken birkaç sıradan laf ettiler -anahtar sende, bak artık trafik cezalarını gecedен gönderiyorlar-, ama o akşamın asıl konusu hakkında ağızlarını açmadılar. Soyunup ılık yatağa yan yana uzandıklarında, Thomas elini kadının karnına koydu ve gecenin derinliğinde rüyasında atlar, albaylar ve kendisine benzeyen bıyıklı, kısa boylu bir adam gördü. Adam Zapata'ydı.

ON DÖRT

Radyoterapinin bekleme salonunda, çoktan dergileri karıştırmaya başlamış bir erkekle bir kadın vardı. Kapıdan içeri biri girdiğinde bakışlar hemen onun üzerine kenetleniyor, herkes ona bakarak hastalığının derecesini ölçüyor, ne kadar şansı olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Thomas ötekilerle göz göze gelmekten kaçındı ve doğrularak salon-da, camlı ve kilitli küçük bir kitaplığın durduğu köşeye yöneldi. Buraya gelmeyeli iki hafta olmuş, küçük kabarcıklar yeniden belirmişti. Karıncalanma ve kaşıntı; başka önemli bir şikayeti yoktu, yalnızca dışarıdan bakıldığında kötü gözükmemek için gelmişti. Yarın da gelecekti, sonrasına bakılırdı.

Bekleme salonlarında hep gereksiz şeyler düşünür ve kendi yaşamının ya da başkalarının yaşamlarının ayrıntılarıyla, ellerinin temizliğiyle, tırnaklarının uzunluğuyla, karşılarındaki kadının tuhaf kurdelesıyla oyalanma lüksünü tanır-
dı kendine. Boş işler. Thomas, bir yandan karşılarındaki bayramlık-kıyafetini-giy-doktora-gidiyorsun'a bakarken, yaşamın içine rastgele serpiştirilen ve pek çok şeyin habercisi olan şu küçük pürüzleri düşünüyordu. Aylar ya da yıllar boyu biriken, çoğunlukla unutulmuş bir yığın ayrıntıyı tetikleyerek, olanca yoğunluk ve şiddetiyle ansızın güçlü bir biçimde yeniden belirmelerine neden olurlardı. Böyle günlerde...
"Sıradaki!"

Beyaz çizgili kahverengi bayramlık giysi hareketlenerek, beyaz önlükle birlikte kayboldu.

... Böyle günlerde değişmeyi, dünyayı değiştirmeyi isterdi, kendisini ya çok çirkin, ya çok yakışıklı, ya muhteşem, ya da sefil bulurdu. Thomas, ömrünün köşe taşlarını listeliyordu. Beş ya da altı yaşlarındaki yoksul bir çocukken geçirdiği o Noel. Oturdıkları tek göz odanın bir köşesindeki ayakkabı dolabında, bir çift siyah kauçuk çizme, üzerinde de taştan bir yazı tahtası bulmuştu. Neden bir başkasının değil de, o Noel'in anısı kalmıştı, bu bir çocuk sırrıydı. Ne var ki asla o akşamki kadar mutlu olmamıştı. Akşamları birlikte dolaştığı küçük kızın, saf ve gerçek aşk dolu ilk bakışı, ortaokul diploması alındığı gün verilen ilk öpücük, Alain ve François ile Debruns mağaralarının keşfinden sonra yaşadıkları dostça gece, her şeyden mutluluk duydukları, her telden çaldıkları, her şeye güldükleri o dostluk gecesi, Cezayirli kıza duyduğu ilk aşk ve onun gitmesiyle ilk kez düşündüğü intihar, Marie'nin evinde geçirdiği ilk gecenin sabahı, Saint-Malo'daki Korsanlar Barı'nda Gary Mc Davis'le karşılaşması ve bunu izleyen o müthiş sarhoşluk vardı; dün

akşam da Zapata, sanki onunla da Korsanlar Barı'nda karşılaşmıştı.

Şokla birlikte, düşünceler anında değişime uğramıştı, her sinir uyarılmış, rotasını şaşırmıştı, ardından günler geçmiş, beden, yalnızca biraz değişmiş olan yeni barınağına tekrar yerleşmişti ve yaşam eski haline dönmüştü bile, daha doğrusu dönmek üzereydi.

Bu kez, yeni heyecanı beslemek için sıkı durmak, tetikte olmak, her an bir önceki akşamın yürek atışlarını yeniden duymak gerekiyordu. Karısının, ayrıca evliliğinin, yaptığı muhasebede hiçbir yerinin olmadığına farkına vardı. Karısının, zamanında durdurmaya cesaret edemediği bir çarkın ilk dişlisi olduğunu iyi biliyordu. Thomas bir başına büyük şehirde, derken sinemada tanışma, güler yüzlü anne baba, ikisinin de öldüğü araba kazası; o saatten sonra artık çekip gidememişti, trene binmeye, bir daha geri dönmemeye cesaret edememişti. Nikâh gününün sabahı, nikâh tanığı olmak için son bekâr odasına gelen çocukluk arkadaşıyla birlikte az kalsın alıp başlarını gideceklerdi, ama gerdek gecesi yaşandı. Şimdi ise, artık hayır deme cesaretini gösterebileceğini biliyordu.

“Sıradaki!”

Kurdeleli kadın kalktı, yüzü soluktu, ama henüz işim bitmedi, hâlâ direnme gücüm var dercesine doğruldu. O da beyaz önlüklüyle gözden kayboldu.

Pencere bir iç avluya açılıyordu, karşıda, öteki sokakta metal bir yangın merdiveni uzanıyordu. İşe bak, babası da biricik sevgili oğlunun mühendis çıkacağını hayal ederdi: Fransız Demiryolları Ulusal Şirketi'nde elektronik mühendisi. Thomas ise oyuncu olmayı kuruyordu. Önce amatör olarak, sonra da üniversitede tiyatroyla uğraşmıştı. Ve sonuç olarak, gene de her gün şunları söyleyip duruyordu: “Has-

talık nedeniyle vefat durumunda, anaparanın iki katı, ... nedeniyle vefat durumunda...” Aslında nekahetinin bitmesine bir hafta kalmış olmalıydı, bir karara varmak gerekiyordu. Yarın dananın kuyruğunu koparacaktı: Daisy, sigorta şirketi, karısı, kızı; bu kısacık süre içinde, önemli bir karar verebilmek için gereken gücü toplayacaktı.

Başı avuçlarının arasında mutluluğun 21 Haziran gibi, kış başından itibaren yolu gözlenen, en uzun gün, kutsal gün 21 Haziran gibi bir şey olduğunu düşündü, oysa 22’sinden sonra günlerin hemen yeniden kısaltmaya başladığını, ağır ağır, kararlılıkla yeniden karın ve soğğun yolunu tuttuklarını kimse aklına getirmez. Hatta haftalar boyunca herkes kendini kandırmaya devam eder, gün uzunmuş gibi davranır ve bir gün, çoktan zamanın devrildiği fark edilir. Parmaklarıyla sayınca, Daisy’li yaz mevsiminde 21 Haziran’ın üstünden on yedi gün geçtiğini anladı. O zaman kendi kendine, gözü açıp yeniden yaşamaya başlamanın vakti gelmiş, dedi.

ON BEŞ

Toprakta, güneşte, suda yaşamak, hayır suda değil, çocukluktan gelen su korkusu, çağların derinliklerinden yükselen korku, dağların tepesinde soluk almak, derebeyi gibi, geri dönmüş bir dev gibi, bağırان renklerin ortasında, nar çiçeği kırmızısı, Verona yeşili, Tipasa mavisi giyinmiş, evet, sonunda dans, vürmalıların önce sağır eden sonra düşen ritmiyle gözler kapalı, titreyen beden, şeffaf, elveda ev, günlük sıkıntılar, hoşça kal kadın, doğru yolun imgeleri, hayat ağaçlarının altında uyumak, kelebeğin burnuna konduğunu hissetmek, aslan hayvanların kralı, kükrediğinde yaşama gücünü ilan edersin, seni selamlıyorum, takım elbise-li bütün erkekler, çıkarın ceketlerini ve pantolonlarınızı, kıl-

larınız görünsün, çıkarın yelege kravatı, armasız saygıdeğer olup olmadığınız görülsün, et ve kemik dolu kumaş kuklalar, kesin iplerinizi, otomobiliniz yokken nasıl yürüyorsunuz görelim, dizler kanıyor ve böğürtlenler insanın derisini çiziyor, altın dişler sıcağı hissetmiyor, tiyatroya, sinemaya koşan, yemek odasının 819 çizgisini aklından çıkarmayan sen eğlenme konusunda ne bilirsin ki, sözcüksüz konuşmak, öğlen güneşi altında kekik kokusu, kuru ot yüklü arabayı çeken atın adımları, dün bugün yarın için aynı sözcüğü kullanan Puri yerlileri, kaynaktan denize akan nehir gibi zaman değil, dünün, bugünün yaşamı, kumsaldaki kumlar torbadaki cevizler gibi birbirine karışmış, yağmuru yaşamak, üç gülün kokusu bir ağustos akşamında ağaçlıklı bir yola yayılıyor, Saint-Raphaël'in tepesindeki bahçeler, saat sekizde Paris treninden inen yolcu, bavulunu yere koyuyor, artık bir adım ileri gidemiyor, Sainte-Marguerite Adası'nın okalıptüsleri ve durmak gerektiğini bildiren cırcırböcekleri, burası dünya, Vosges ormanlarında serin küçük göle yönelen yaban domuzu izleri var, bütün bir gün, güneşli, titrek ışıklı, mavi tek bir gün, hiçbir şeysiz bir gün, bakmak, dinlemek, soluk almak, dünyanın karşısında duraklayan gırtlaklar, sabah vakti pancurların arasından sızıp uyuyan göz kapaklarının altına süzülen ilk ışınlar, tertemiz gökyüzünde bir gökcismi yükseliyor, kavakların gölgeleri kısılırken yorulmak bilmeyen serçeler yiyecek peşinde koşturuyor, bir köpek çağırıyor, arkadaş altı yüz metre ileride karşı köşeden yanıt veriyor, küçük küçük doğranmış sarımsak ve eski İsviçre çakısının üzerine akan suyu, çırpılan taze yumurtalar, küçük küçük doğranmış sarımsak, sütün kaşıkla yenilen kaymağı, öğle sonrası saat iki, sessizlik, köpek kulübenin önünde uyukluyor, vecd halindeki kırmızı, mavi, sarı yıldızçiçekleri, balarıları o yoncadan bu yoncaya uçarak meydanı güvenli küçük bölgelere bölüyorlar, dönen gezegen, yeniden yere inen gökcismi, sekizinci buğday arabası-

nı içeri sokan Fourquin Baba, kadın karalar içinde, güneş daha şimdiden kızıl, kadın demetlerden dökülen, güdük başakları topluyor, paslı demiryolunda ölü semafor, artık tren yok, gürleyen tekerlekler yok, savaşla birlikte yaşamak bitti, kilisenin çan kulesine resmedilmiş saat sonsuza dek on ikiyi gösteriyor, belki de gece yarısını, gerçek saat balarısının kanatlarında ve çekirgelerin bacaklarında tıklar tıklar işliyor ve şarkı söylüyor, dünyanın soluğunda yaşamak, yaz mevsimini, günseliyi kutlamak, üniformaları getirin, ormanların vestiyerlerine kırışmış kutsal kalıntılarınızı asın, yaldızlı şeritlerinizi yollar üzerinde uç uca yapıştırın, temmuz otlarında çıplak dans edin, trampetleri ve uygun adımları kovun, yeniden keşfettiğiniz tamtamin atalardan kalma vuruşlarıyla bedeninizi dalgalandırın, düşlerinizde gökkuşağından şimşekler görün, aşk, aşk ve yine aşk deyin, gözleriniz açık, güneşe karşı, önünüze gelen ilk parlak tenli kişiye kendinizi sevdin, giysileri ve kolalı yakaları unutun, doğrudan gözlere bakın, gerçek orada, beynin ve dünyanın biricik saydamlığı, evrenin soytarı efendileri bağırın, ağlayın, şarkı söyleyin, dünya sizin, dansınız tanrısal ve bir sungudur, soğuk, sığ insanlarda dans hileli ve bayağıdır, evrensel ayin, çılgın buhurdanlar, elmas ve bazalt şamdanlar, dağ kaynaklarının saf suyu, Armatlar'daki kutsal tepelerin şarabı, Hint diyarlarının kenevirinde biten üzüm, Everest'te ayakta edilen dualar, yaşama duyulan aşkın şarkısını söylüyorlar, soğuk insanlar, ilahi şarkıyı duyuyor musunuz, yelekli takımlar giyen insanlar, sert odun yakalı, beyni kırmızı düğme ilğinde, toz toz dökülen çürümüş sargılar, yer bezine dönen resmi geçit kıyafetleri, uçak olup açık pencere-lerden uçan iftihar listeleri, gözler dorukta rüzgâra karşı kanat çırpın serçeler, nedensiz yaşamak, tek, biricik yaşam, yaşamak, verecek hesabı olmadan, plansız, bilançosuz, kısaca yaşam, yeni yıl mektupları cehennemin dibine, yelekli takımlar size sevgilerini sunar, çiftleşmeöncesi-

mumlu akşam yemeği cehennemin dibine, dönen topun altında dans, hanımefendi sizi becermek ve verimli memelerinizden bir inek gibi haz almak isterim, cehennemin dibine lekesiz tertemiz davetiyeler Bay ve Bayan Lanturlin, Dolukarın'larının nikâhına beklerler azmış yelekli takımınızla beraber, sonunda çılgınlık gelir, gel yelpazele, süpür, es, yeniden boya, arındır, hasta et, kaçıklıkla, sokbandır, sakalkıskaçla, katlet, yalaboşal, hırlaye, bezdirdüz, becermeme, yine hasta et, sonunda yaşam seninle, buzul-insanları denizbaskınla, yaşamı üniformasız, yelekli takımsız haliyle göster, göster onu, Tunus'un sulu portakalını, Malaga'nın şehvet-üzümünü, Çin'den gelen elvan elvan haşhaşı, başka dünyalardan inme göktaşını, morkırmızı yakutu, günebakan sarısı topazı, dans ederek birbirine yaklaşan kabarmış cinsel organları gülerek seyreden sevinçli yaşamı göster.

ON ALTI

*Elveda güzelim elveda
Ben gidiyorum savaşa
Elveda güzelim elveda
Gidiyorum soluk almaya
Görmek istemiyorum ağladığını
İyisi mi parlat tüfeğimi, paslı olanı
Elveda güzelim elveda
Askere gidiyorum bir kez daha
Asker güzelim
Kralın taburuna.*

Thomas bir daha dönmemek üzere Daisy'nin evinden çıkarken şarkı söylüyordu. Sabahtı, az önce hastaneye git-

mek üzere yola koyulmuştu. Başucu sehпасına alelacele bir not bırakmıştı: Daisy, ben gidiyorum, sakın unutma birlikte keşfettiğimiz... Yoo hayır, düşünüp taşındıktan sonra, not bırakmaktan vazgeçti, kâğıdı da yırttı. Yirmi şaşkın günün biricik anısı olarak, metal şeritli tıraş paltosunun cebine atmıştı. Kendisini hafiflemiş hissediyordu.

Metroda insanın sinirini kaldıran afişler vardır. Oysa bir tanesinde çok güzel, çıplak bir genç kadın oturuyor, kucağında sarışın bir çocuk, ikisi de kum tepesine benzer bir şeyin üstündeler, ön planda genç kadının beyaz naylon çorabı. Thomas, Gare du Nord istasyonunda indi. Bir tren garı hissetmek istiyordu, havada her zaman bir karmaşa, yola çıkmanın, buluşmanın, ayrılığın heyecanı olurdu. Fırtınanın bir türlü patlamadığı akşamların gerginliği gibi biraz. Gazete büfesine kadar sallana sallana gitti, içinde reklamdan başka bir şey olmayan bir kadın dergisini karıştırdı, sonra geliş peronuna yöneldi. Hatların karşısında, koyu gri boyanmış bir banka oturup beklemeye başladı. Beklediği belirli bir şey yoktu, yalnızca ansızın, sürüyle insan yüzü, bir randevuya koşan bacaklar görme arzusu bastırmıştı. Büyük duvar saati dokuz otuz beşi gösteriyordu ve vagonlar kaygılı, uykulu yüzlü, düşleri yarıda kesilmiş ağırlıklarını boşaltıyordu. Bir yüz, iki göz, oturduğu yerde sıçramasına neden olacak o biricik meçhul yüzü aramaya koyuldu. Gelip geçenlerin hepsi kapalıydılar, kafaları bir kez daha aşılması gereken engellerdeydi, çıkış, otomatik kapı, "Kapının kapanmasını engellemek yasaktır, aksi takdirde..." Bütün gözler açılmıştı, kapalı bedenler terlemeye, yazı makinesine, ısırğanotu özlü yeşil şampuana, parfümeri reyonuna doğru koşuyordu

Yaşlı bir adam köpeğiyle Thomas'ın yanına oturdu. Beresini çıkardı, ellerini kır saçlarında gezdirdi, sonra bereyi tekrar başına geçirdi. Deri çantasının askısını boynundan sıyrıp bankın üzerine, kendisiyle Thomas'ın arasına bıraktı. Köpek de bankın yanına oturup başını yaşlı adamın dizlerine dayadı; belki de gün bugün arkadaşım Blacky. Yaşlı adam, içinde sarma sigara içenlerin kullandığı her tür alet edevatın bulunduğu krom kaplama demir bir kutu çıkardı. Yavaşça, keyifle, bir yandan son trenden kimin indiğini görmek için zaman zaman gözlerini kaldırarak, tütünü kağıdın ortasına sıkıştırdı, kâğıda bir dil atıp kutuyu kapadı. Yaylı bir oyuncak gibi fırladı sigara. Ağzının bir kenarına iliştirdiği sigarayı, duman salan benzinli bir çakmakla yaktı. Boğuk boğuk öten hoparlörler Amsterdam, Brüksel, Mons, Maubeuge, Saint-Quentin trenlerinin varışını duyurdu, derken peronun ucunda metalik, parıltılı vagonlarını çeken elektrikli bir lokomotif belirdi. Yaşlı adam ayağa kalkmıştı -sakin ol Blacky, sakın ol-, bir kez daha elini beresinin altına sokup saçlarına dokundu; olduğu yerde kalakalmıştı. Tren durdu, pantografin sanki yorulmuş gibi bükülmesiyle, insan yükü yine asfalt peron üzerinde dalga dalga akmak üzere duvarları delmeye başladı. Yaşlı adam her yüzü dikkatle gözlüyordu, gözleri bir böceğin antenleri gibi birinden ötekine kayıyordu. Sürekli tetikteydi, yoğunlaşmaktan kasılan bedeniyle, her yeni geleni inceliyordu. Geçit on dakika, belki daha fazla sürdü, sonuncular aralıklı, ağır ağır geliyorlardı, yaşlı adam artık yeniden yerine oturabileceğini anladı. Köpek kuyruğunu sallayarak, dili dışarıda, olduğu yerde hoplayıp zıplamaya başladı -gün kötü başladı Blacky, ama daha üç tren var, belki milyar bu gün vurur-, ilk kez Thomas'ın bulunduğu yöne bir göz atarak onun ne menem biri olduğunu anlamaya çalıştı. Kendisine bakıldığını hisseden Thomas, başını çevirdi ve yaşlı adama birini bekleyip beklemediğini sordu. "Evet, birini bekliyo-

rum,” duyuyor musun Blacky, birini mi bekliyorsunuz, diye soruyor. Ah bayım, altı yıldır her gün geliyorum, tam olarak altı yıldır, 24 Nisan gününden beri. Bütün trenleri gözlüyorum, özellikle Belçika’dan, Mons’dan gelenleri, giden oğlum bekliyorum, altı yıldır, her sabah, 21:17 trenine dek; biliyor musunuz, artık kendimi genç hissetmiyorum, ve ne mutlu ki emekliyim, yaşam çok nankör. Bir oğlum vardı, tek oğlumdu ve sanki bizim evde mutlu değilmiş gibi, günün birinde alıp başını gitti. Size bunları anlatıyorum çünkü yaklaşık aynı yaşta olmalısınız, evinizi yirmi bir yaşında terk etmemişsinizdir siz! Onun ise acıması yoktur, askerlikten sonra eşyalarını almaya geldi ve onu bir daha görmedik. Ah, keratanın tekiydi! Altı yılda, Maubeuge’den tek bir mektup gönderdi. Bakın, işte burada; benim gibi demiryollarında çalışıyor; kenarları eprimiş, yağlı, gri, bir zarf çıkardı, Thomas ise bakıyordu, tek kelime etmiyordu, bu mutsuzluk karşısında söylenecek bir şey yoktu. Kim bilir kaç kez okunmuştu o mektup, kaç kez gösterilmek üzere insanların önünde yerinden çıkarılmış, kaç akşam eski püskü yatakta, kaç sabah sütlü kahve içilirken gizlice açılmıştı ve gözler hiçbir zaman sonunu okuyamamıştı.

Altı yıldır her gün Blacky’mlle birlikte buraya geliyorum, belki ufaklık dönmeye karar verir. İlle de benimle otursun diye değil, artık çok yaşıyım, o ise henüz genç, ama nasıl olduğunu bir göreyim yani, nasıl giyindiğini, karısı var mı, belki çocukları da olmuştur. Ah, geri gelmesi milyarlara bedel, ömrümün en mutlu günü olurdu dönse, kesin yani. Ben “şirketteyken,” yirmi yedi yıl çalıştım demiryollarında, kırmızı nişan filan her şeyi aldım, emekli olunca bir koltuk, bir radyoya kaldık, evet, diyordum ki, şirketteyken en sevdiğim şey sorumluluklardı. Rayları yerleştirmek, ballast boşaltmak, drezinle ya da küçük yük vagonlarıyla dolaşmak, bunlar hep kolaydı, ufak tefek iş yani, ama fırtınalı, kasırgalı gecelerde, devrilen ağaç var mı, bir telgraf direğine ya da

bir ineğe yıldırım çarpmış mı diye bakmak için setilenli fenerle, beş kilometre yol yürümem gerekirdi, işte bu zordu. O zamanlar Haute-Saône'da olduğumu da söyleyeyim. Ben geceleyin, tek başımayım, lazım olursa diye üzerimde çaprazlama işaret fişekleri, elimde fener ve iliklerime işleyen yağmur. Şöyle derdim kendime, tek başınasın oğlum, 5:43 treni rahat rahat yola çıkabiliyorsa senin sayende, yolcular uyuyabiliyorsa içinde, senin sayende. Yani insan hayatı söz konusuydu. Bir gün, savaştan hemen sonraydı, gök bir anda gürleyiverdi! Eylölün başıydı, öğlen beşte hava kapkara-
raydı. Dedim ki bu gece uyuma moruk dedim, sana yine gezinti çıkacak; aynen öyle oldu. Dokuzda yağmur yağarken şef geldi, Roger bu gece gidip bakmak lazım dedi. Fişekleri, setileni, azık torbasını tamam ettim, saati bire kurdum, vurdum kafayı yattım. Saat birde, apar topar devriyeye çıktım. Her şey yolunda. Saat üçte "Normandiya"ya vardığımda -durmam gereken bariyerdi bu-, Maurice'in kapısını çaldım bana bir sıcak şarap yapsın diye, birlikte zilliği kırdık sonra haydi yine yola, saat üç buçuk, dört gibiydi, aynen ters yöne. Göğün dibi delinmiş sanki, haydaa! Birden bir şimşek, haşırt, felaket bir çatırtı. Tam önümde, yol üzerinde tam ortadan ikiye ayrılmış bir ağaç, hastır dedim, yakından görmek için koştum, bir baktım telefon tellerini de koparmış, yanında iki direk yatıyor. Şöyle biraz çekeyim diye asıldım, ama canına yandığım leş gibi, çok ağır. Bir hışım feneri kaldırıp saatime baktım, 5:44, hey Tanrım tren yola çıktı bile. Telaş etmedim, dedim aha fişekler, bunları en az beş yüz metre öteye koymak lazım ki durabilsin, deli gibi koşmaya başladım -o vakitler gençtim-, koşarken kutuyu açıp iki işaret fişegi çıkardım, öyle koşuyordum ki nefes almayı bile unutuyordum. İki, üç yüz metre gittim gitmedim, uzaktan düdükle çala çala gelen lastikliyi duydum, takırtısı yaklaşıyordu, devam ettim, koştum, koştum, birden hattın ucunda karanlığı delen iki farı gördüm, o zaman atlardım rayın

üstüne bir fişek yerleştirdim, traversler üzerinde yeniden koşmaya başladım çünkü trenin durması gerektiğini anlaması için elli metre aralıkla iki fişek koymak lazım yoksa yalnızca hız keser, iki ışık yaklaşıyordu, tak son anda rayın üstüne atladım fişeği yaktım sonra tepe taklak kenardaki bayıra. Tam doğrulurken GÜM, anında hız kesen motoru duydum, üç saniye sonra yine GÜM, o anda frenler ötmeye başladı, ben de trenin arkasından olanı anlatmak için yine koştum. Yetiştüğimde bütün yolcular pencerelerdeydi, elimde fener, sıırıslıkam, uzaylıya benziyordum, öküz gibi soluyordum bir de. Kondüktöre her şeyi anlattım nefes nefese, işte o sırada insanlar elimi sıkmak için kabine girdiler. Onlar uyurken güvenliği sağlayan benim gibi herifler olduğunu bilmiyorlarmış, her şeyin elektrikli olduğunu sanıyorlarmış. O gün acayip önemli biri olmuştum. O günün akşamı, bölge şefi elimi sıktı. Şöyle dedi: “Dostum Lapiche, cesaretinizle ve çalışma bilincinizle insanların hayatını kurtardınız. Yolcular adına size teşekkür ediyor, şirket adına takdirlerimi sunuyorum.” Bütün bu lâfları meslektaşların önünde, elimi tutarak söyledi, işte orada kendimi tutamadım, ceketinin yakasını öptüm, ah acayip duygulanmıştım yani, askeri bir nişan gibiydi, hâlâ savaşta olsaydık madalyayı kapmıştım, cumhurbaşkanından imzalı bir kâğıt da verirlerdi, vatan sana minettar, gazetede resmim çıkardı, belediyede şerefime kadehler kalkardı, ama yine de, sivil hayatta bile olsa yine de gurur duydum, orası öyle.

Bütün bunları size öylesine anlatıyorum, ben diyorum ki insanlarla konuşmaktan kaçınırsak her zaman savaş olur, herkes hayatını böyle, trende karşısına çıkan birine anlatsaydı, küçük aklımızla hepimizin sefalet çektiğini ve toplarla, uçaklarla buna yenisini eklemenin lüzumsuz olduğunu düşünürdük. Siz pek konuşkan değilsiniz.

“Sizi dinlemek hoşuma gidiyor. Babam da demiryollarında çalışmıştı. VB servisinde.”

“Hey Tanrım, ben de VB’ydim. Piyadeler gibi sıkıydık. Saat on bir oldu bile, on bir dört treni gelecek, ama on üçüncü perona. Sizi şimdilik terk ediyorum, birazdan dönerim, bizim ufaklık gelmemişse. Hayırlısı delikanlı, hayırlısı. Haydi Blacky gidiyoruz, on üçüncü perona.”

Thomas daha fazlasını yapabilmeyi isterdi, yaşlı adama sarılmayı, trenle gelip boy göstermeyi, onun gülümsediğini görmeyi, ona, benim, geri döndüm demeyi, onun mutlu olduğunu, elini sessizce beresinin altına sokup, sevincini Blacky’siyle paylaştığını görmeyi. Ama hayır, o geri dönen kişi değildi, gitmeliydi. Şimdi.

Gitmek gerekiyordu.

Tekerlekli yengeçleri ve üst uste dizilmiş küpler içinde istif edilmiş canlı salkımlarıyla bu hasta kenti terk etmek, evet, hastalıktan kurtulmak için canavarı terk etmek, henüz vakit varken kentin dokunaçlarından, boğuculuğundan kaçmak; hastalık dört bir yanı sarmıştı.

Tıp kitabının ikinci cildinin arasında duran birkaç banknotu almak için evine dönecekti. Ve sonra ihtiyacı olursa çalışacaktı. Önce Nancy’ye kadar gideyim, ilk etap olacaktı burası, sonra ilkbaharı kırlarda geçireyim ve ardından kafama göre yaşayayım.

Sonunda çemberi kırmalı.

Metroya indi, küçük kahverengi bileti uzattı, iki metro değiştirdikten sonra her zamanki istasyonda indi. Beyaz kule, on beşinci kat, boya kokulu sahanlık, evinin kapısı.

İçerisi sakin, eskiden olduğu gibi, değişen bir şey yok, biraz dağınık, yalnız yaşayan birinin dağınıklığı, istif edilmiş mektuplar, mektupları tek tek aldı, al bakalım, sigorta şirketi, bayım, yapılan inceleme sonucunda, son altı aydaki veriminizin çalışanlarımızın genel ortalamasının çok altında olduğunun görüldüğünü, bu nedenle genel müdürlüğün kararıyla, 20 Ocak tarihinden itibaren şirketimizle ilişığınızı kesildiğini üzülerek bildiririz, saygılı...

Haydi bakalım, 20 Ocak bugün, bir tükenmez kalem aldı, mektubun altına gotik harflerle, “Siktirin,” yazdı, kâğıdı sarı bir zarfa koydu; şirketin adresini yazdıktan sonra zarfı paltosunun cebine attı. Tuğla gibi tıp kitabının içindeki paraları aldı, bir kâğıdı ikiye bölüp üstüne, “Geri geleceğim,” diye yazdı. Ardından üstünü değiştirdi, son bir kez mobil-
yalara, Lorraine’den gelme sarkaçlı saate, Kamerun mızrak-
larına, Venedik tepsisine baktı, Vézelay mumunun kokusu-
nu içine çekti, keçeli bir kalemle televizyonun camına “20
Ocak, sıfırncı gün” yazdı, yanında birkaç kitap götürseydi,
hayır, elleri boş gidecekti, yepyeni gibi, balkona çıktı, şu
mezar büyüklüğündeki, iki metrekarelik beton alanda nere-
deyse mutlu olmuştu. Aşağıya tükürmek istedi canı. Sonra
yaşamış olduğu yere doğru pencereyi itti. Unutmak için
gözlerini kapatmıştı bile, kapıyı çekti. Kapı, sert bir hare-
ketle kapatılan, okunması bitmiş bir kitap gibi çarptı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bar-le-Duc, şimdiden kar var, burası doğu; Fräulein Sie haben grosse Brust çenenizde bir kıl var bir de yeşil bir eşarp, insan bu vagonda patlar abuk subuk şeyler geliyor aklıma yalnızca bir bilsen yaşlı cadaloz kulağından ısırma- yı ne çok istiyorum; biraz sonra vagonun öteki ucuna dön- meli keşişe Fransisken mi yoksa cumhuriyetçi mi olduğunu sormalı, yanda ortalığı birbirine katan askerler insanlar üç kişiden fazla oldular mı aptala dönüyorlar, biraz sonra Nancy, merkezde otel bakmalı ya da istasyon meydanında ya da altı yıl önce Marie'yle birlikte kaldığımız otele gitme- li hayır o çok uzakta hem hac ziyareti gibi olur Palais de la Bière ya da l'Amirauté merkezi yer daha rahat oda fiyatı ne

kadar, kardeşim paranı çar çur etme belki de bekleme salonunda uyumalı eeh ilk gece için en iyisi rahat etmeli güç toplamalı yarın Stanislas Meydanı'nda bütün kafeler dolaşılacak Jean Lamour le Foix ve öteki adını hatırlayamadım Foix'nın hemen yanındakinin adı neydi neyse boş ver bütün kafelere giderim sonra istikamet A G orada belki onun eskilerini belki büyük Daze ve Roy Jean'ı bulurum evvet hâlâ dördüncü yıldıym ilk üç yıl çaktım, öğleden sonra merkezdeki bütün kafeler ve Saint-Jean sokağı en kalabalık saatlerde gide gele şimdi nerede yaşadığını söyleyecek birini bulurum eski adreslerine de bakacağım yarın değil ertesi gün o zaman belki söyleyebilirler yoo son adres yeterli sokağın numarası aklımda değil ama giriş kapısını biliyorum küçük alacalı vitrayları var içeride de çardaklı küçük bir avlusu ve birinci katta sağda seni yeniden görmek çok tuhaf umarım seni rahatsız etmiyorumdur hayır hayır kalmayacağım yalnızca seni görmek istemiştım yıllar sonra karşında ne hissedeceğimi merak ettim son mektubunu uzun süre sakladım evet ben de evlendim bir kız adı Anne ben oğlan isterdim, tüh çişim var biraz sonra giderim kayıtsız davranarak önce kalkmalı koridorda pencereye uyuşuk uyuşuk yaslanmalı sonra vagonun ucuna doğru gezintiye çıkmış gibi rahat davranmalı bunlardan bir sürü var rahatsız olma çıkarken pantolonlarının yırtmaçlarına kafayı takıyorlar ne de olsa sıradan doğal bir işlev bu haydi ileri bir ki kalk ayağa oraya numara yapmadan gitmeli rahat "serbest" olmak yeterli bunu tercih ederim kapı kolu zor kapanıyor vay anasını burada da hep aynı koku ne kötü ne güzel deliği tutturmak kolay değil aşağısı balast taşlar çiş ve bokla kaplı olmalı yoo sürat yüzünden darmadağın oluyorlardır çıf çıf lisede üç arkadaşla iskambil oynarken helâda kâğıt deliğe düşmüştü ve cimrinin teki olan nestor kolunu sıyırdı daldırdı, evet ağzımın kenarında siyah bir leke var, kimse görmedi duymadı bir paket kâğıt hop cebe mendil niyetine, ka-

pı da sıkıştı, iki herif bekliyor sırasını şimdi yerime döne-
yim ve Nancy'ye kadar biraz uyuyayım, ömrümün sonuna
kadar vaktim var artık aceleye son vermeli, adama bak ora-
lı değil ayaklarını sırama dayıyor görmeyen ya da aşağıla-
yan kayıtsız adamı oynamalı, ah gözleri kapatıp sakince dü-
şünmek yarın yarın önce Marie'yi bulmalı öylesine sırf ne
halde diye o kadar alna ya da ele bir öpücük büyük derebe-
yi gibi ve sonra elveda demeli hayır ikiyüzlü davranma-
yacaktır daha normal içinden dalga geçecek öyle gittiğim
için üzgün olmalıydım ama yoo iyiyim pek gülesim Marie'yi
göresim bizden konuşasım yok altı yıl önceydi yürünen
ağaçlıklı yollarımız gecelerimiz elini tutarak yalnızca ko-
nuşmalı onun elini tutmak beni etkileyecektir kocasıyla
mutlu olduğunu söyleyecektir bin frankına bahse girerim
eh belki de mutludur iyi de kocası ne iş tutuyordur yine kel-
li felli birisidir avukat ya da doktor onun tarzı o bir hanfen-
di bir serseriyle evlenmemiştir birazdan Commercy'ye va-
racağız Commercy çörekleri alın çörek alın ben de çorap
anladım evet Commercy'de bir arkadaşım vardı Mounier
evet Mounier Albert mühendis olmalı evli lake mobilyalar
saçaklı yeşil kadife kanepelerle içtenlikle özel bir şey yapmadım
diyen sosyetik bir kadın bilirsiniz işte, yine askerler biniyor
tam bir asker ülkesiyiz yakında üniformasız dikkat çekme-
ye başlayacağız, şimdi yapayalnızım balkon yok Kamerun
mızrakları yok eller cepte kafama göre evet arkadaşım bu-
radayım benim ben yol açık, ben içgüdüler konusunda müt-
hiş biri değilimdir bir ödü patlarsa sonra hayvanın bir du-
varın dibinde soluğu tükenir eski sigorta temsilcisi güzel
Daisy'nin eski yakışıklı sevgilisi, çok küçükken radyonun
önünde tempo tutup Roberto Benzy olduğumu düşlerdim
ama yüz elli nüfuslu yerde piyano hocası yoktu sonra şehir-
de iki hoca bulundu ama çok tuzluydu öyleyse züğürtler ve
züğürtlerin çocukları piyano çalamaz yaşlı Melville'e iyi yıl-
lar dilemeye gidecektim cebi para dolu piyanist olmayı

düşlüyorum bayan ah Chopin ama hiçbir zaman bana piyanolarını çaldırmadılar cebime bir binlik sıkıştırırlardı haydi al köpecik kulübene dön ihtiyar öldü iyi oldu kafa enfarktüsü kapıcı kadının dediği gibi, Daisy'yle sevişmeyi çok severdim küçük mağarası bayağı yağlıydı tam olması gerektiği gibi her tarafından suyu akanları sevmem ördekler gibi cof cof yapar yine de ben acayip duygusalımdır başkan öldürüldüğünde Almanya'daydım televizyonun karşısında karı gibi ağlıyordum sinemada sık sık gözlerim yaşarır ve sonra görecekler korkusundan kendimi toparlarım ve gözyaşlarım akmaz, Cezayir'li kıza âşık oldum ya kız gittikten sonra hep kendi ağlayışına baktım neden hâlâ bunları düşünüyorum ki haydi haydi artık koca adam oldun, wer reitet so spät durch Nacht und Wind ya şişko Töton biz de okuduk ya sana bir de şey şarkısını söyleyebilirim Fuchs du hast die Gans gestohlen gib'sie wieder her gib' sie wieder her merak etme Hitler Fransız olsaydı bunların hepsi gözü kapalı ardından giderdi onlar da yola gelmek için karar verilecek hiçbir şeylerinin kalmaması için can atıyorlar eminim ayrıca onun gibi herifler iyi insanların korkusunu kullanmayı iyi bilir komünistlerden mi korkuyorsun dişlerinin arasında koca bıçaklarla gelip senin işini elinden almalarına engel olurum ticarete senden daha başarılı olan Yahudilerden mi korkuyorsun o zaman ben de Yahudileri yakarım yalnızca seksten ve doğum kontrol hapından konuşan gençlerden utanıyor musun ben hepsine üniforma giydirim böylece uygun adım yürürken marş söylemekten başka şey düşünemezler kızların kıcı olayı bitti özgürlüğü büyük Ö harfiyle mi istiyorsun benimle olmak ülkenin özgür olması demektir ulusal bağımsızlık yabancılar dışarı pis Araplar Afrika'ya şu Adolf gibi becerikli biri kesin her yeri alırdı ABD'de başkan seçtirirdi kendini orası kararsız zavallı adamların ülkesidir dünya üzerinde Tanrı olarak kabul ettirirse eyvallah der herkes o oradadır dokunabiliriz sefalet

işsizlik bitti söz verdi her şeyimiz olacak onun istediği gibi var gücümüzle çocuk yapacağız ulus saf ırktan güzel sağlıklı çocuklarla güçlensin diye, doğum kontrol hapına ölüm yaşasın döllenme itiraf edin analı babalı on ya da on iki çocuklu bir aile güzeldir gurur duymak için başka ne gerekir ah aile tek gerçek bu ya yalnızca tek bir piçi olan bütün o pislikler bir tek kendilerini düşünen egoistler peki ulusu kim düşünecek bugünün gençlerinin idealleri yok artık biz en azından özgürlük için savaştık, hassiktir yaşamaktan korkan şu bunaklardan bıktım artık bu vagon da amma sıcak hemen öte tarafın karla kaplı olduğunu düşünsene saat dört oldu bile beşi çeyrek geçe varmış oluruz yani aşağı yukarı öyle sanıyorum yeniden bunakları düşünüyorum hiçbir şey onları bir topuk selamı kadar heyecanlandıramaz şak ileri marş bir ki bir ki ve istikamet Sambre ve Meuse hangi filmdi hatırlamıyorum bir röportajda paralı askere soruyolar bir idealiniz var mı var nedir komünizme karşı mücadele kafasında bir Epinal imgesiyle savaşa gitti ben de küçükken çocukların kafasını kesen kocaman güçlü adamlar olarak hayal ettiğim Almanlardan müthiş korkardım ve komünistler bir ellerinde çekiç bir ellerinde orak önlerine çıkan her şeye vuruyor kesiyorlardı açıklayan kimse yok bunu tek başına öğrenmen gerekiyor gazetelerde radyoda yalnızca bu anlaşılmaz cümleler var bir gün Almanlar bir gün komünistler ardından beatnik kuşağı yarın kuduzlar her zaman yakılacak bir cadı işkence edilecek bir Yahudi beyazlatılacak bir zenci toplanıp götürülecek bir kuduz bulunacak ben Marşlıların buraya inmelerini isterdim Yahudilerin zencilerin suratına tükürülmezdi o zaman herkes aynı üniforma içinde silah altında buraya toplanırdı dünyayı savunurdu kardeşim görürdün o zaman bütün sınırlar nasıl da inanılmaz bir hızla ortadan kalkardı haydi bakayım Amerikan tankları Rus tanklarıyla yan yana gidin bakayım sana bombalarımı vereyim sen de bana füzelerini ver hidrojen

bombası lekeleri söker atar haydi gezege-e-enin çocukları zafer günü gelip çattı, daha kalın bir kazak almalıydım gerçekten buralarda hava daha soğuk buraya Doğu'ya gelip kıçım donacağına Güney'e gidebilirdim, bir yandan da neden geldiğimi biliyorum çünkü Marie çünkü belki eski arkadaşlar tanıdık sokaklar bir geçiş yeri yani sonra tek bir evini tek bir sokağını bilmediğim deniz kıyısında bir yer gideceğim ve akşamları yıldız palasta ya da mesela Bretagne'ın güneyinde bir tütün dükkânında karşılaştığım kızın evinde uyuyacağım hava hâlâ biraz vahşi biraz iyidir orada yaşam zorlu insanlar alışık önce antrenman olsun diye Nancy her akşam keyif keka artık rapor vermek yok geç kaldım çünkü vesaire vesaire rüzgârda uçuşan bir sonbahar yaprağı gibi özgür bir batı rüzgârı esmiş ve hop kapılıp gitmişsin elveda güzelim savaşa gidiyorum elveda güzelim hava almaya gidiyorum salak bir şarkı bu herif savaşımaya gittiği için mutlu neyse yalnızca bir şarkı işte müziği güzel yine de elveda güzelim savaşa gidiyorum insanın ikide bir aynı şarkıyı düşünmesi harika kendi kendine söylediğin küçük nakarat yatılı okulda sıramda kıvranırken her zaman aklımda bir şarkı vardı sözlerini uydururdum ya da sürekli aynı cümleyi tekrarlardım aşk bitiy o o o or aşk bitiy o o o or şarkı söylemeyi de isterdim bir gitarla yola çıkmayı bir başçı olarak duvarları resimlerimle dolu kentlere gitmeyi ve konserden sonra insanlarla konuşmayı onlara biliyorsun ben zavallının biriyim şarkı söylemek umurumda değil yalnızca insanları ülkeleri tanımak için şarkı söylüyorum demeyi sonra şampanya ya da beyaz şarap açardık ve hep birlikte eğlenirdik kızlar kırıttırdı utangaç çaktırmadan bakarlardı bu meslekte ne çok vasat adam var televizyona bakınca ya da radyoda önemli yerlerde küçük dağları yaratmış gibi ahkâm kesen beş para etmez bir sürü adam olmalı bu kötü bu iyi genç çocuk içten bir şey yapar bu salak da şurada biraz daha çok keman ya da bir davul girişi olsa der bir de bun-

ları dövemez ya da siktir edemezsin bir daha asla programlanmamak için bir fırsat bu sigorta işinden daha da beter en azından iyi yürekli cana yakın, kendisini bir şey sanmayan insanları görmeye giderdim halkın her sabah banyosunda söyleyeceği binlerce şarkı olduğuna eminim radyodaki şu pislikler bunları dinletseydi hayır onlar ayrımcılık yaparlar insanlar salaktır onlara boktan şeyler verelim haydi domuzlar gübre suyu tıkının herkes en azından yazsa canım bizi az gelişmiş insanlar yerine koymasanız göbeğiniz mi çatlar ama yazanlar yalnızca anormaller kalem hastaları olmalı doğru ben hiç mektup yazmadım, işte güneş neredeyse battı oysa günler uzuyor Toul varıştan önce son durak yine askerler neyse katlanacağız saat beşi on geçiyor, ya ne zaman Jules, ya ne zaman Jules, bavulunu taşımaya yardım edecek değilim ya yakışıklı sarışın evet tabii yelekli takım elbise ayağa kalk bu senin mesleğinin bir parçası işte goril kalkıyor numarasını yapıyor çelikten kaslarını şişiriyor kadın pek memnun gülümsüyor mersi yakışıklı goril güçlüsün numaran hoşuma gitti artık sohbet edebilirsin haracını ödedin Alman kadına bakıyor “ee barbar Germen Fransız inceliği beyin yıkayarak olmuyor” edasıyla rahat goril artık goril bitti biraz tavuskuşu gibi şişinme, kabarma ve azıcık da aslan numarası roaarrrr hatun iyi kaptırdı baştankarayla beç tavuğu arası kuğurdayıp cıvıldıyor yanıma kitap almadığım kötü oldu bir iki tane getirebilirdim en iyisi oraya gidince araklamalı bugün kitap dağıtımcısı olan Lejarle’la Quartier Latin’de yaptığımız gibi bütün kitapçılar bundan payını almıştı yürütmesi aşırı kolay olanlar hariç hatta bir gün Lejarle ve ben bir kitapçıya girdik kitapçada kokteyl vardı haydi dal viskilere peynirli kanepelere biraz daha viski gülümsemeler resim çekmeler haydi bakalım sol cebe bir eşanlamlılar sözlüğü atalım yazar söz aldı ve sol ceplerde ve kazakların altında Gallimard kitaplarıyla bravo çektik harika bir yazar hoşça kalın millet bir cep kitabı da

kemere şimdi artık hırsızlık yapamayacak kadar paslandım artık çaktırmayan bakışlar gazete altında çaktırmadan çalışan el yok, hele büyük mağazalarda hiç olmaz çok fazla polis kamera vesaire var, tüh neredeyse varacağız ama ben rayların müziğiyle uyumayı istiyordum tak taka tak tak taka tak tak goril iyi sardı kadın gü-lüp duruyor güldürdün mü malı götürdün üç derste komik olun flört etmek için espriler patlatın kadın onu teşhir edebileceğini herkese gösterebileceğini düşünüyor bakın benim güzel hayvanım ne kadar matrak, bütün bu entipüften şeyleri düşünmekten bıktım yoğunlaşıp ciddi şeyler düşünmek istiyorum bir kitap yazmak bir konu bulmak kolay değil, hah tamam Foix'nın yanındaki kafe Commerce'ti sırayla Jean Lamour'a Commerce'e ve Foix'ya giderim, işte Solvay'nin küçük sepetleri birazdan varacağız tren yavaşlamaya başladı bile, sarışın hatun inerse goril trapeze atılacak hayır incek gibi görünmüyor goril deri kılıflı küçük defterine adresi yazıyor belki bir ara iniyor elveda güzel yolcu goril kravatının düğümünü düzeltiyor ve yeleşinden altın saatini çıkarıyor Fransız trenleri dakiktir doğru doğru uzun uzun tokalaşma göz göze pardon Alman hanım işte gara giriyoruz auf wiedersehen Deutschland über alles ja ja, ellerim cepte bavulum yok yapılacak trapez numarası yok, bekleyenlerin bakışları, beni bekleyen bakış yok kafamı eğip basıp gidebilirim, bir kadın trapezciyi bekliyor adam yeniden goril oluyor bavulunu yere bırakıyor filmlerdeki buluşmalardaki gibi dışisini kollarına alıp yüzünü yalıyor nasıl bir etki yarattığını görmek için klark çekiyor, hey Tanrım hava çok soğuk, daha sıcak tutacak bir kazak almalıydım ha gayret yürü hodri meydan Rastignac soğuk şehir yeni bir adam geliyor.

ON SEKİZ

Bir haftadır üçe dört metrelik bir odadayım ve pencerenin altında gece boyunca yanıp sönen kırmızı bir floresan var. Sifon gürültüsü ve yan odada gün aşırı gerçekleşen ses gösterisi. Sokağa bakan üçüncü katta, tepesinde armut lamba sarkan küçük bekâr yatağı, işte yeni dünya.

Dün de Stanislas Meydanı'ndaki üç kafeye gitmişti, bu sabah da telefon rehberini karıştırmıştı. Şimdiyse tavana bakıyor, nar kırmızısı çiçekli yatak örtüsüne uzanmış. Bu öğleden sonra kızın evlenmeden önce oturduğu son yere gitmeli sonra sokak sokak, semt semt onu aramalı. Hayır bu gün olmaz, yorgunum yorgunum. Baldırda yine iki kabarcık çıktı ve kaşınmaya başladı. Ama o, araba yarışçısının korku-

suyla birlikte yaşaması gibi hastalığının aralıklı olarak nüksmesiyle yaşamaya alışmıştı. Yine de Marie'yi aramalı, yarın, onu en azından bir kez görmeli, kafasında ona dair oluşan düşüncenin sahte bir şeye dönüşüp dönüşmediğini öğrenmeli yalnızca, hepsi topu ucuz bir düş, insanın yaşam boyu mutsuzluğa karşı bir özür gibi yanında sürüklediği.

Dün akşam Akademi Kafe'de, 28 yaşında hâlâ hukuğu bitirememiş, Roy Jean diye çağırdıkları Jeanroy ile karşılaştı. Ortalıkta bir yığın rulo karton ve altıdan beri içilen biralar. Medeni kanunun bütün sayfalarını odasının duvarlarına yapıştırmış; her yıl tavana iliştirilmiş kâğıtlardan sınava girmiş. Talihsizlik. Koca Daze'la da karşılaştı her akşam yediyle sekiz arası işyerlerinin temizliğini yapıyor, bütün günü boş geçiriyor ve şiirler yazarak bir sanatçı gibi yaşamayı düşünüyor. İki ay askerlikten sonra çürüğe çıkarmışlar, bunu izleyen on dört ay boyunca vaktini, hâlâ orduda olması gerektiği, dolayısıyla iş aramanın bir anlamı olmadığı gerekçesiyle uyuyarak geçirmiş. Küçük Cloé, Marie'ye dört ay önce rastlamış ama nerede oturduğunu bilmiyormuş. İlk günlerin bilançosu böyle.

Haftalık giderlerin durumu

Oda 15 x 6	90,00 F
Kahvaltı 2 x 6	12,00 F
Gazete 0,50 x 2	1,00 F
Sandv. 1,40 x 4	5,60 F
Kahve 0,60 x 2	1,20 F
Otobüs 0,35 x 2	0,70 F
Portakal	1,10 F
Beaujolais Şar. 1,20 x 3	3, 60 F
Toplam	115,20 F
Biralar 1,20 x 2	2,40 F
	<u>117,60 F</u>

Kararlar:

— Kahvaltılara dikkat edilecek. Her sabah “Les deux Hé-mis” kahvesine gidilecek, tezgâhta bir kahve iki dilim yağlı reçelli ekmek yenecek. 0 F 50 + 1 F 20 = 1 F 70. Hayır, neredeyse oteldeki kadar pahalı. O zaman ekmekten tek dilim alınacak.

— Beaujolais yerine normal şarap içilecek.

— Yayan gezilecek. Otobüse binilmeyecek.

— Belki otel değiştirilecek ya da bedava kalınacak bir yer bulunacak (bir kadın, arkadaş, Selâmet Ordusu). İstasyondaki bekleme salonlarının gece açık olup olmadığına bakılacak.

— En iyisi hiç şarap içilmeyecek.

— Gerekirse arada bir Magasins Réunis'den bir iki konserve çalınacak. Sardalya. Ton balığı lezzetli.

Kalkıyor, lavaboya gidiyor, kendine bakıyor, tıraş olmuş gibi dudağını büzüyor, sonra pencereden bakıyor, arabalar, tekrar yatağa dönüyor, uzanıyor. Biraz zaman geçiyor. Yeniden kalkıyor, başucu sehpasında duran anahtarı alıyor, çıkıyor ve otelin merdivenlerinden iniyor, danışmaya birkaç sayfa beyaz kâğıt verip veremeyeceklerini soruyor, yeşil deriden yaldızlı bir sumende kâğıt aranıyor, ona Hôtel de l'Amirauté antetli bir sürü kâğıt uzatılıyor, aceleyle odasına çıkıyor, kapısını kilitliyor ve pencerenin yanındaki küçücük masaya kuruluyor. Hızla kâğıtları dolduruyor, bir süre duruyor, yazdıklarını okuyor sonra kâğıdı buruşturup sepete atıyor. Yine kararsız kalıyor, buruşturduğu kâğıdı yeniden alıp açıyor, elinin tersiyle düzeltiyor, üzerine birkaç sözcük daha ekliyor ve bu kez kâğıdı katlayıp paltonun iç cebine sokuyor. Çıkıyor.

Fidanlıkta palmiyeler, kestane ağaçları, donmuş küçük

çeşmeler, büyük çimenlikte kızak kayan çocuklar var. Banklar boş, yalnızca hayvanat bahçesinin yanındaki kafeteryada sıcak şarap ya da kahve içen insanlar oturuyor. Çocuklar birbirlerine kartopu atıyorlar, dört ayak boyundaki bir çam ağacı bir avuç yürekli çocuk tarafından çok sıkı savunulan dev bir şato olmuş, fethedilmesi de neredeyse olanaksız. Bağırışlar, kuş cıvıltıları. Çocuklar oynuyorlar. Onlar artık fidanlıkta değil, Kuzey Kutbu'nda, Beyaz Diş ve çok geçmeden ortaya çıkacak olan kurt sürüsüyle birlikteler. Küçük bir oğlan Karların Kızı'nı arıyor ama onu kendisine getirecek olan büyük kızağı görmüyor. Olsun, çoktan sırlı-sıklam kesilmiş eldivenleriyle yine ellerini kara daldırıyor, bir top yapıp usulca sıkılaştırıyor, elleri arkasında yeni bir hedef arıyor ve yolunu kaybetmiş gibi görünen şu meçhul adamı görüyor. Al bu da sana.

Kartopu aynı anda yüzünü dönen Thomas'nın üzerinde patlıyor. Kafeteryada oturmuş, çocuğunu izleyen kadın dışarı çıkıp, beyefendiden özür dilemesini söyleyerek oğlunu sarsalıyor. Onu elinden tuttuğu gibi getiriyor. Thomas'nın yanına geldiklerinde, "Oğlumun yaptıklarından ötürü özür dilerim. Canınız acımadı ya?" diyor.

"Yo hayır, bir şey yok tasalanmayın. Sağa sola kartopu atmak bu yaşta normal. Sonra insan daha çok atamadığına yanıyor."

"Ben yedi buçuk yaşındayım," dedi küçük oğlan başını kaldırarak. Thomas gülümseyerek kadına bakıyor. O da gülümsüyor. Ben de bir grog içecektim. Birlikte kafeteryaya gidiyorlar.

Masaya oturduklarında, Thomas sert bir grog istedi, kadın da yine çok koyu bir kahve söyledi. Hiç konuşmuyorlardı ve bildik mırıltılar, öten buharın, masaya bırakılan bardakların sesleri, bakışlardan doğan o ezginin armonikleriydi.

Kadın, Thomas'ya günlerden perşembe olduğu ve her

perşembe oğlunu karda tepinip arkadaşlarıyla oynamaya getirdiğini söyledi. Ekledi:

“Kocam mimar ve ben başka çocuk istemedim. İşte, beni biraz tanıdınız mı?”

“Adınızı söylemediniz.”

“Birazdan ayrılırken söylerim. Adımı sevmiyorum, çok eski kaçıyor.”

Thomas önemli bir iş kovalamak için birkaç günlüğüne geldiğini söyledi. Mesleğiyle ilgili bir konuda. Adının Thomas olduğunu ve adını sevdiğini belirtti. Paris’te oturuyorum ve Anne adında küçük bir kızım var. İlerde size benzermesini isterim. Kadın ona gülümsemeden baktı, sanki önemsiz bir şey söylemiş gibi davrandı. Bir grog daha söyledi.

Küçük oğlan yeniden karda oynamaya gitmişti. Thomas kadının güzel olduğunu, ona geçen gün trendeki gorilin yaptığı gibi numara çekmemek gerektiğini düşündü. Dedi ki:

“Biliyor musunuz, buraya iş için gelmedim. Karımı, kızımı terk ettim ve buraya geldim, çünkü burada okudum, o zamanlar önemli bir adam olmayı düşlerdim. İki ay öncesine kadar sigorta şirketinde çalışıyordum, bugünse yalnızca benim, tek başımayım, sizinle karşılaştığıma ve sohbet ettiğime çok mutlu oldum.”

Kadın tek kelime etmedi. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Thomas kadının onu önemseyip önemsemediğini, onunla bir daha buluşmayı isteyip istemeyeceğini merak etti. O anda kadının ona, “Sizinle on sekiz yaşındayken karşılaşmak isterdim,” demesini isterdi. Kadın hiç konuşmadı ama çok tatlı bakıyordu. Thomas, onun kendisini küçümsemediğini anladı. Kalktılar; Thomas, ertesi gün tekrar görüşüp görüşmeyeceklerini sordu.

“Kafe Foix’da saat üçte. Söz,” dedi kadın.

Thomas tokalaşmak ve görüşmek üzere demek için kadı-

nın elini tuttu ama bir okşayıştı bu ve el bir şey söylemedi.

“Adım Jeanne.”

Bu kez oğlunun elini kavrayıp uzaklaştı. Küçük çocuk birkaç kez tökezledi, çünkü kafeteryanın önünden ona el sallayan beyefendiyi görmek için arkasına bakıyordu.

ON DOKUZ

Yarına kadar beklemek. Bir akşam, bir gece, bir sabah. Sonsuzluk ya da yalnızca sonsuzluğun en küçük ayrıntısı. Odada, aynanın önünde beş dakika, önden, yandan, çene ileri, aptal bir gülümseme, dişler ortada, kafa eğik, ha ha ha ha ha.

Pencere pervazından kopardığı bir kıymıkla ayak tırnaklarını temizledikten sonra çoraplarını ayağına geçirdi ve kentin labirentlerinde dolaşmak üzere dışarı çıktı. Prisunic ve parıldayan neonlar. Üç tane AVAM çamaşır tozu alın istediğiniz bir kişiyle Tahiti yolculuğu kazanın. Bir motosiklet satıcısı, BSA, TRIUMPH, BENCROS, GUZZI, bir motor çalmalı, rüzgârı ve soğuğu yarararak deli gibi basmalı, insanları ürkütmeli, çift karbüratörlü, ahşap direksiyonlu, güçlü suspansi-

yonlu kırmızı arabalar. Düş, düş satın alın. *“Evet, Matra amblemi, çünkü bütün alanlarda kendini kanıtlamış bir marka, başarısından gurur duyma hakkına sahiptir. Sizin gibi yani, çünkü siz 18 510 franklık bir arabayı satın alacak güçtesiniz.”*

thomas kafadan ne kadar parası kaldığını hesapladı, üç dört banknot, bir de sarılı beyazlı bozukluklar.

Bürolarla dolu beyaz bir binanın tepesine yerleştirilmiş ışıklı pano 19:10'u gösteriyor... yarın ülke genelinde havalar daha da soğuyacak... astronotlar yirmi beş dakikadır ayın çevresinde dönüyorlar... Prenses Chantal oğluna ilk kez bakarken ağlıyordu... Adı.. alexis charles lynden b... komünist parti bir gensoru önergesi verdi... gazeteler bu yıl referandum olmayacağını bildirdi...

Hava soğuk. Thomas yanına alması gereken kazağı düşündü, sonra kendi kendine soğüğün belki bir yanılsama olduğunu söyledi, böylece mümkün olduğu kadar derin soluklar alarak iri adımlarla yürümeye başladı. Üşüme hissi kayboldu. Evlerine dönen insanları taşıyan mavi otobüsler gelip geçiyor, küçük mağazaların vitrinlerinde açık televizyonlar var ve yakaları kalkık, soluklarıyla ellerini ısıtan gruplar oluştu önünde.

Kafe Akademi'de Uzun Daze ve Roy Jean diye bilinen Jeanroy'la karşılaştı. Daze salı günü sekizde gideceğini söylüyor. Otostopla Hindistan'a: Türkiye, Afganistan, Nepal, Seylan üzerinden. On iki yaşından beri Seylan'a gitmeyi hayal edermiş, bir nedeni yok, öylesine. Yeni tamamladığı aşılardan gururla söz ediyor, tifo, sarı humma, D.T.T.A.B., kolera, hep konuşulan ama asla yakalanılmayan bütün hastalıklar, sarı renkli uluslararası aşı karnesini yapmacık bir havayla

teşhir ediyor, yanında götürmek zorunda olduğu ilaçlardan söz ediyor hâlâ, sıtmaya karşı kinin, ağrı kesici, uyku hapları, vitaminler. Thomas şimdiden, Pondichéry'nin bir sokağına gitti, bardaktan boşanırcasına yağan bir muson yağmuru altında Madras-Bangalor hattında üçüncü mevki bir trene bindi bile.

Uzun Daze: "Diyorlar ki Nepal'e varınca ilk izlenim aşırı bir çürümüşlük duygusu oluyormuş. Her yer dışkı kokuyormuş. İşte gerçek bu." Thomas onunla gelmek istiyor. Daze yine zorunlu aşıllardan söz ediyor, hepsinin tamamlanması üç dört haftayı buluyor. Hem sonra yalnız gitmeyi tercih ediyor, otostop da daha kolay oluyor öyle, konaklama da.

Evet, aşılar, otostop, konaklama. Bir dahaki sefere o zaman. Daha sonra, kış geçtikten sonra. A, evet, bir tarih belirlemeli: 1 Haziran, ya 21 Haziran daha sembolik.

Gökyüzünde yıldızlar hiç görülmedik biçimde parlıyor. Thomas karanlık kentin içinde. Sokak lambaları kaldırım boyunca park etmiş arabaları aydınlatıyor. Hepsi art arda dev bir tırtıl gibiler. Birbirine sokulmuş, belki istiflenmiş, bir gün Kuzey'deki cürufklar gibi dev dağlar gibi yığılmış olan binlerce araba.

Jeanne bu akşam kendi yerinde, evinde, küçük oğlan pembe örtüleri içinde, başucunda bir ayıcık uyuyor. Jeanne kocasına gezintiden söz ediyor, farklı bir şey yok, her zamanki gibi.

Thomas bir otomata iki nikel bozukluk atıyor, klik, klung, bir Equanil tüpü cam hazneye düşüyor.

Hiç. Sinema, dans, sert Brezilya kahvesi bile yok, hiç, hiçlik. Yarına dek, ilk randevu saatine dek.

Odada neon yanıp sönüyor. Kırmızı yeşil kırmızı yeşil kırmızı yeşil kırmızı yeşil, içine takma diş konulan, küçük kireç lekeleriyle kaplı bardak, bir, iki ve üç tablet. Yatak gıcırdayıyor, lamba açık ve Thomas, Prusya mavisi bir rüyada silindir biçimli, dönen bir girdaba girdiğini hissediyor.

Kendisini gene öğrenci odasında buluyor, duvarlar altın yaldızlı ve daha açık renkli; yatak örtüsüne renkli, hareli arabeskler işlenmiş, bir tek çiçek eksik. Bir çiçekçiye koşuyor, sarı ve pembe dağlaleleri alıyor, ama bunları hemen yerine koyup daha ucuz olan kırmızılar ve mavilerle değiştiriyor; farkı cebine indirip gezgin bir satıcıdan bin bir renkli bir sazan balığı alıyor.

Plastik torba patladı, su akıyor, balık kıvranıyor

ölmemeli

ölmemeli

balık kaldırımda can çekiyor

ölmemeli

balık kaldırımda kıvrılıp bükülüyor

ölmemeli

ve güneş parlıyor da parlıyor, her yerden
dumanlar çıkıyor, kanalizasyon kapakların-
dan, ağaçlardan, evlerden, insanlar koşu-
yor, kaçıyorlar, balığı eziyorlar
ölüyor

kaçmalı, terk etmeli

şehri, şehri terk etmeli, şehri terk etmeli, ilerlemeli, bir ba-
cak öne sonra ötekisi, bütün bunlar karışık, yavaşça sağ ba-
cağı kaldırmalı, yere koymalı, öbür bacağı olabildiğince hız-
lı kaldırmalı ve koşmak koşmak koşmak bacaklar tonlarca
ağırlıkta

güneş parlıyor

bir araba

yanarak geçiyor

Kadınlar geliyor

bağırarak “şehir hasta şehir hasta şehir hasta şehir hasta
şehir hasta şehir”

erkekler

kara şapkaları ve avukat cüppeleriyle bağırıyor
“arabaları yakmalı arabaları
yakmalı”

patlama sesleri

kaldırım boyu dizilmiş arabalar yanıyor itfaiyeciler kilo-
metrelerce arabayı benzinle suluyorlar

bir adam dizleri üzerinde ağlıyor bir kanali-
zasyon mazgalının kenarında, mücevherim, aşkı, güzelim
bir sıra adam sürünerek bir mağaranın hava deliğinden çı-
kıyor, baştaki daha büyük gibi görünüyor, şef bu, elinde
içinden kırmızı, sarı yeşil küçük şeritlerin sarkan büyük bir
kitap var, haykırarak ilan ediyor

DE PROFUNDIS CLAMAVI
AD TE DOMINE

alevler kıpkırmızı ve göğsü yükseliyor, canavar düdüğüleri
susuyor, sonra kulakları sağır edencesine yeniden başlıyor
ötmeye ve araba motorları zincirleme infilak ediyor, demir-
ler bükülüyor, boyalar eriyip kanallara akıyor, araba cam-
ları patlıyor, binlerce küçük parçaya ayrılıyor, cam kırıkla-
rı, iğneler gibi, yüzde, kollarda, bacaklarda, gözlerde, eti
delip geçiyor, o daha koşmak istiyor
bir kalabalık belirliyor

şehir hasta şehir hasta şehir hasta şehir hasta şe-
hir hasta şehir hasta şehir hasta şehir hasta şehir hasta şe-
hir

bir bacağı kaldırmalı, sonra öbürünü, koşmalı,
koşmayı öğrenmek,
arabaları yakalım
arabaları yakalım

bütün bedenlerde demir kıymıkları yoğun bir duman
toplaşanları sarıyor, kaçmalı, boğulma, soluk almalı, akci-
ğerin her peteğinin ta dibine kadar, arabaların dumanı de-
rinin gözeneklerinden giriyor, bronşlar yavaş yavaş kararı-
yor.

sol bacağı kaldırmalı, sonra yavaşça sağ bacağı ve gide-
rek daha hızlı, şehirden kaçmalı, şehirden kaçmalı
çığlıklar azalıyor

patlama da yok
yalnızca

yakıcı bir sıcak, el yordamıyla bedenler birbirini tanıma-
ya çalışıyor, kırmızı renkler son bir kez göğün tepesine doğ-
ru uçuyor, mavi yeniden soğuk mavi oluyor, yağmur, göz-
yaşları, hiçlik, bir ses, boş boş boş boş boş boş boş boş her
şey tekrar iniyor

Thomas, kafasının içinde çekiç gibi vuran bir ağrıyla, bacaklarında ve kollarında kaşıntılarla uyandığında saat iki çeyrek, iki buçuk olmalıydı. Çarşafın üzerinden kaşındı. Üzerinde pijamasıyla odasından çıkıp duş almak üzere koridorun sonuna koştu. Su çok sıcaktı ama derisini tahriş eden hafif batmaları geçiriyordu. Odasına döndüğünde bir eczaneden fenerganlı pomad almalı dedi kendi kendine. Ama duş aldığından beri çok daha iyiydi ve buluşmaya saatinde yetişmek için giyinmesi gerekiyordu. Bugün ilk randevu, ilk merhaba, ilk bakış, acaba dün akşam beni düşündü mü, bu gece, ufaklık nasıl, neden geldiniz buluşmaya, kafelerde sık sık tanımadık insanlarla karşılaşır mısınız, kafeinsiz bir kah-

ve için daha iyi uyursunuz, ya sizin elinizi tutmak ve sonra sizi öpmek istesem, sizi seviyorum, evet bir daha, sizi seviyorum, biliyor musunuz bunu hiç böyle söylememiştim, yarın için tek kelime etmeyin, önce bugün var, sizi hemen öpmek istiyorum, yavaşça, dudaklarınızın ucundan, size hafifçe dokunup geçmek, diri bir teniniz var, eliniz yumuşak ve ince, kalbime bakın, evet dakikada en az yüz yirmi atıyor, hayır ben her zaman böyle heyecanlı değilimdir, karım soğuktan onu sürekli öpmemden hoşlanmazdı, sizinle ilgili bir anım var, dün karlar içinde oğlunuzu alıp giderken, işe bak gözleriniz mavymiş, biraz da gri, sizi alıp götürmek istiyorum, hayır bunu canınızı sıkmak için söylemiyorum, hep yanımda olmanızı diliyorum, tenimde, kafamda, odamda, Viyana'yı bilir misiniz, orada doğdum ben savaş sırasında, devam edin gülmeye, gülmeniz hoşuma gidiyor, bu akşam yatak odanızda kocanız yanı başınızdayken neler düşüneceksiniz, söyleyin bana, haydi söyleyin bana, evet tuhaf biri diyeceksiniz, haydi sizi güldürdüğümü söyleyin, küçük kırmızı bir balon olduğumu, beni tutuyorsunuz ve bir gün gökyüzüne bırakacaksınız, kafeinsiz kahve için, insanlar çevremizde ama sanki yok gibiler, sizi bir kabarcığın içine kapattım, insan sevdiklerini hep kapatır, sizinle birlikte büyük beyaz bir evde olmak istiyorum, çepeçevre çam ormanları olsun ve uzakta bir dağ, haftada bir kez pazara giderdik, sinemaya, sonra mutlu dönerdik, birbirimize yeniden kavuşurduk, kazaklarımızı çıkarırdık, sessiz geceler olurdu, yalnızca fındık ağaçlarının dallarında esen rüzgâr duyulurdu, sizi severdim, yemin ederim sizi severdim, her saniye, her solukta, sonra sizinle deniz kıyısına giderdim, denizi sizinle severdim, bütün denizleri, mavi denizleri ve gri denizleri, ıssız bir köyün bulunduğu o yabancı çiçekler adasına giderdik, her evin içinde sizi öperdim, her an sizi kaybedebileceğimi, yaşamınızı kaybedebileceğinizi, çürüyebileceğinizi düşünürdüm, sevince tutkuyu korumak için oynamak ge-

rek, çok fazla aşk dememeli, savuşturmalı, şeylerin ve sözlerin yarısını söylemeli, yanıltmalı, size her şeyi söyledim, sizi seviyorum, size aşkımı veriyorum, ellerimi, bedenimi, düşlerimi, ayaklarınıza kapanırdım, saydım, bakın hiçbir şey saklamıyorum, her şey burada sizin için, size ait, sizde muzaffer, alçakgönüllü, fatih olurdum, siz benim tanrıçam, birtanem olurdunuz, sizin için dünyanın bütün renkleri, bütün sesleri, bütün sözcükleriyle sonu olmayan şiirler yazardım, size bütün dillerde aşk derdim, bütün diyalektlerde, dudaklarımı kaynak sularına kondurur ve size bunların sevinliğini getirirdim, sizi bir kez gördüm, yalnızca bir kez ve sizin o olduğunuzu bildim, gözleriniz yalanlamıyor, sizin derininize girerdim, gözlerimizi kapatıp aynı ürpertiyle titrerdik, dünya bizim evimiz olurdu, binlerce yatağımız, binlerce gecemiz olurdu, size bedenimi verirdim, siz bana bedeninizi verirdiniz ve biz bedenlerimizi yaşama verirdik, tanı öğle vakti, temmuz ayının parlak güneşi altında, otlardan yatakta, yerle gök arasında, gözlerinizin sonsuz mavisinde evrenin sonsuzluğunu görürdüm, benim gözlerimde esmer dağları ve yeşil denizleri ve pembe granitleri ve dünya tarihinin izlerini taşıyan taşları görürdünüz, bir göz kırpmıyla gerçeği öğrenirdim, sahte, karanlık, olumsuz hiçbir şey olmazdı, teninize dokunarak, kalbinizin atışını dinleyerek bilirdim, aşkınızı bilirdim, bu mutluluk olurdu, hiçbir zaman bestelenmemiş müzikler olurdu ve ben de pes flüt, sol flüt çalardım, sizse gitar ya da mandolin ve saatler boyu aynı aşk şarkısı çalınır, imgeler ve huzur dolu kafamızı aynı büyü harelerdi, müziğimiz başka dünyalara, mutluluğun burada bulunduğunu haber vermek için yıldızlara yükselirdi, müziğimiz öteki insanları, hayvanları sustururdu, yaşam böylesi sesleri dinlemek için dururdu, sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum, teninize, memelerinize, işlenen kara toprağa, sonbaharın sararan yapraklarına, göllere ve su birikintilerine sizi seviyorum yazardım,

ağzımla iki dudağınıza, kalçalarınıza ve omuzlarınıza sizi seviyorum yazardım, siz olmayan birisi olurdu yalnızca, sizi seviyorum, bakın bana, bildiğim yegâne sözcükler bunlar, işitin onları, dinleyin, aşkla atan kalbin üç bin altı yüz vuruşuyla dolu saatler olurdu, sesiniz, teniniz, bir yolun tozu üzerine bir dalla resim yapan eliniz olmadan nefes alamam ben, gelin, sonsuz yollar olacak, yürüyeceğiz, uyuyacağız, yollar, kumlar, kayalar, ıtırılı çiçekler, çiçek gözelerinin renkleri, demiryollarının tahta traversleri üzerinde koşacağız, tarla kuşunu, karatavuğu ve çalıbülbülünü tanıyacağız, siz bana ortancayı, şebboyu, siklameni, hanımelerini, leylağı ve karanfili öğreteceksiniz, size mavi baştankara, narbülbülü, yeşilağaçkakan, yalıçapkını ve şakrak kuşunu anlatacağım, birlikte kayın ağacının beyaz kabuğunu, salkımsöğüdün beyaz yosununu, orman çamının sivri kozalaklarını ve ardıç ağacının küçük mor yumrularını öğreneceğiz, yaşam ve dünya hakkında her şeyi öğreneceğiz, otlar ve çalılar arasından bir buğday tanesini iten karıncayı biliyor olacağız, yaşamımdan, sözlerimden, kanımdan çok seveceğim sizi, bütün zamanların sonuna dek yalnızca sizin olacağım, son nefesimin derinliklerinden gelen son oksijen atomunun yok oluşuna dek, sizi sev... Café Foix'nın kapısını açtığı anda Thomas'nın gözleri yaş dolmuştu.

O çoktan gelmişti. Dünden daha güzel, daha tatlı, daha güvenli aynı zamanda:

“Sizi bekliyordum.”

“Gecikirsiniz diye düşünmüştüm.”

Jeanne kahvesini çoktan söylemiş, içmeye başlamıştı bile, Thomas da taze sıkma limonata söyledi:

“Dün sizinle karşılaştığım andan çok daha güzelsiniz.”

Kadın hiçbir yanıt vermeden kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, Thomas'ya hangi otelde kaldığını sordu.

“L’Amirauté’de, hemen yakında.”

“Evet, biliyorum,” dedi kadın. “Ya siz, nasılsınız, dün akşamüstünden beri nasıl geçti hayatınız?”

“Dünden beri çokça siz vardınız, size sorular sordum, soruşturdum, ama siz beni yanıtsız bıraktınız.”

“Sinemaya gitseydiniz.”

Bir grup erkek ve genç kadın, yüksek sesle konuşup gülererek kahveye girdi. Mekânın müdavimi gibi görünüyorlar ve bunu herkesin anlamasını istiyorlardı.

“Oğlum şu anda okulda ve ben bir kahvede bir yabancıyla buluşmaya geliyorum. Tuhaf, değil mi? Bu randevuyu aklımdan silmeyi çok arzuladım, ama hayır, bilmek istedim. Hayatta böyle açıklanamaz şeyler olur, sizi biraz daha tanımak istiyordum, yola çıkış nedeninizi, sonra bana öğreniyken önemli biri olmayı hayal ettiğiniz söylediniz, şimdi siz, yapmacıksız, yapayalnız kendiniz olduğunuzu. Kafamı karıştıran biraz bu cümle oldu. Bunu söylemeniz canımı sıktı. İnsanlar genellikle abartır. Görüyorsunuz ya, iyi olduğumda çok konuşurum.

“Bana nerede oturduğunuzu söyleyin.”

“Düzayak büyük bir evde, şehrin biraz dışında.”

“Evi kocanız çizdi tabii.”

Kadın çok zorlanarak “evet” dedi, sonra kendini toplayarak, sıcak bastığını söyledi. Kolsuz bir elbisenin üstüne giydiği yeleğin düğmelerini açtı. Devam etti.

“İlkbaharda lalelerin açtığı, mor ve beyaz leylaklarla dolu bir de bahçe var.”

Thomas nadiren sigara içerdi, birden canı sigara çekmişti. Yardım istediği garson, hemen sigara, yanında da bir kutu kibrit getirdi. Kadın:

“Size her şeyi söylemek, bir çırpıda her şeyi anlatmak istiyorum,” dedi.

“Hayır şimdi olmaz,” dedi Thomas, “daha çok günler olacak, ben şimdi elinizi tutmak istiyorum.”

Kadın ellerine, avuç içlerine baktı, parmaklarını açtı, Thomas da açılmış elini uzattı, bir tereddüitten sonra parmaklar hafifçe birbirine dokundu, çok hafifçe, bu dokunuşun ardından iki el hoş bir oyuncak gibi iç içe geçti. Biri ötekinin üstüne kapandı.

Bütün anlar içinde en özel olanıydı bu. Her şey birbirine karışıyordu, ilk öpücük, ilk aşk, ilk çılgınlıklar. Kadın dedi ki:

“Gelin, sizi fidanlığa götürüyem, hayvanat bahçesindeki aslanları görmeye. Aslanları severim, yalnızken bile vakurdurlar.”

Foix’dan çıktılar, Stanislas Meydanı’nı geçtiler, donmuş çeşmenin yanından ilerlerken meydanın bir kapısının üzerindeki altın varaklara baktılar, sonra, bir önceki gün Thomas’nın geldiği yerden girdiler. Kadın onu, gençlerin paten kaydığı, buzla kaplı gölcüğe dek götürdü.

“Hep paten yapmayı hayal ettim, ama hiçbir zaman öğrenmeye fırsatım olmadı,” dedi kadın.

“Ben piyano çalmayı isterdim ama ailemin o kadar parası yoktu. Her insanın yaşam boyu beraberinde sürüklediği, gerçekleşmeyecek bir hayali vardır.”

“Gelin, aslanlara bakalım.”

Hayvanat bahçesini bir uçtan bir uca gezdiler; maymunlar, hüznü bakışlı geyikler, kurtlar, beyaz ayılar; sonra aslanların bulunduğu kapalı bölüme girdiler. İçerideki koku kısa bir an için ikisini de çarptı, ardından doğrudan, salonun öbür ucunda duran, bir çift aslanın kapatıldığı kafese gittiler.

Dişi aslan uzanmıştı, uyuyor gibiydi. Erkek aslan, ayakta, gitgide yaklaşan bu yabancılara bakıyordu. Parmaklıklara yaklaşık otuz santimetre kala durdular ve kadın hayvanlar kralına baktı. Zavallı, taçsız, düşkün ama gururlu efendi. Kıvrak altın sarısı yelesi güneş gibiydi, gözlerinde derin bir

yalnızlık, yarı muzaffer, yarı küçümser bir edayla bakıyordu. Kaslarının her birinde hapsolan güç ve enerjiyle, asla yapamayacağı koşuları, gezintileri belleğinde biriktiriyordu, yazgısı bir ırkın numunesi olarak sergilenmekti, o da parmaklıkların öbür tarafına geçip beyaz ırdan bir Fransız PTT kontrolörünü seyredeceği günü hayal ediyordu belki, az ötede Florida'dan gelme beyaz ceketli zenci bir uşak, aşağıda sağda İsveçli bir lokomotif mekanisti, orada ise on sekiz Oskarlı, dört kez boşanmış, Hollywood'da biri havuzlu iki villası olan, 60'lı yılların en büyük Amerikalı aktörlerinden biri... Belki de bu kafeste doğmuştu, o zaman savanaları ve ceylan sürülerini de düşlemiyordu, insanlar tarafından sıkıştırılıp götürülmenin verdiği korkuyu da tanımamıştı, hayır herhalde bunlar değildi kafasındakiler, ama muzaffer rakibi tarafından zindanda ziyaret edilmenin verdiği aldırmaçlık vardı tavrında.

Tam o anda aslan bütün gücüyle kükredi, kapalı bölmenin kubbesinde çınlayan kocaman, boğuk bir haykırıştı bu, bütün ziyaretçilerin bakışlarını o yöne çekti. Kafesin hemen yanında duran kadın titreyerek:

"Gidelim, gidelim, kafeteryaya gidelim," dedi.

O yine kahve söyledi, Thomas da bir grog. Oynaya oynaya karları eriten o kadar çok çocuk vardı ki, çimenlik yeniden yeşile dönmüştü.

Jeanne hâlâ titriyordu, Thomas sordu:

"O kükremeyi düşünüyorsunuz değil mi?"

"Evet, bir umutsuzluk çılgılığıydı, meydan okuma değil. Bir umutsuzluk çılgılığıydı, bundan eminim."

Sert bir alkollü içki gibi kahvesini bir yudumda dikti. Kahve makinesinden püsküren duman bildik sesler çıkarıyordu ve müzik kutusundan yeni bir hit parça yükseldi.

"Evinize dönün," dedi Thomas, "iyi değilsiniz."

"Yo daha iyiyinı, elimi tutun yine, teninizi hissedeyim."

Thomas genç kadının ter içindeki elini tutup, yaralı bir

kuş gibi iki elinin arasına aldı. Masaya doğru eğildi, parmaklarını açıp hapsettiği eli öptü. Sonra gözlerini kapadı.

Beyaz ceketli garson, kasiyer kızı dirseğiyle dürtüp göz kırptı.

“Sizi kışın tanıdığım için mutluyum,” dedi Thomas, “Başka bir mevsim olsaydı size hikâyeler uydurur, güldürerek ya da şehrin sokaklarında son hızla koşturarak baştan çıkarmaya çalışırdım.”

“Kendinize yeni bir iş bulmalısınız, herhangi bir iş, günlerinizi odanızda geçiremezsiniz.”

“Evet, bakacağım. Yarın ne yapıyorsunuz?”

“Yarın cumartesi, oğlum okula gitmiyor. Çoğunlukla üçümüz arkadaşları ya da akrabaları ziyarete gideriz. Gelmeye çalışacağım.”

“Evinizin nerede olduğunu söyleyin bana.”

“Şehrin çıkışında, Neufchâteau yönüne giderken, solda, yola yaklaşık yirmi metre uzaklıkta. Önünde bir fayton var. Galiba bembeyaz ve düz ayak olduğunu daha önce söylemiştim, adı ‘Rosemary,’ ‘y’yle yazılıyor, İngilizce’deki gibi.”

“Benim evim yoktu, yeni bir binanın on beşinci katında kiraladığım bir dairem vardı yalnızca. Bütün Paris önüme serilirdi. Akşamları eve döndüğümde nasıl da bütün şehri ayaklarımın altında hissettiğimi bilmenizi isterdim. Ne hissettiğimi size açıklayamam. Şefkat duyardım, aynı zamanda önemli biri olduğumu. Şehir ayaklarımın altında, sessiz ve boyun eğmiş bir halde.”

“Zaman ilerliyor, biliyor musunuz, dönmem gerek. Söz, yarın gelirim.”

Kalktılar ve kendilerini yine karlı fidanlıkta buldular. Hava neredeyse kararmak üzereydi, gökyüzünün rengi koyu deniz mavisine dönmüştü. Hafif bir rüzgâr, dallardaki kar tanelerini uçuruyordu. Thomas, kadının elini tuttu. Şehrin ışıkları yaklaşıyordu.

İş çıkışı, mağazaların kapanış saatiydi, kaldırımlar aceleci ve kayıtsız bir kalabalıkla hareketlenmişti. Thomas:

“Yolculuk yapabilmeyi, gidebilmeyi, her sabah mekân değiştirebilmeyi, yaşama karşı her gün beni altüst edecek bir iştah duyabilmeyi isterdim, yoo, hayır otelde yaşamayı sevmediğimi biliyorum çünkü orada sevdiğim, bildiğim her şey bulunmuyor. Ben şeylere bağlıyım. Yolculuk duygusuna, serüven duygusuna sahip olmayı isterdim.”

“Bunu bana neden söylüyorsunuz?”

“Çünkü şu an mutlu olmalı, başka bir şey hissetmemeliydim ve kafamda sizin hakkınızda bir sürü soru var, bu akşam evinizde, odanızda ne yapacağınızı düşünüyorum.”

“Yaşadıklarınızı fazla ciddiye alıyorsunuz. Yarın bu günden daha mutlu olacaksanız sürekli kafa yormak niye?”

“Şu sıralar sizin benim için taşıdığınız kadar önemim yok sizin için.”

“Nereden biliyorsunuz? Neden saat üçte Café Foix’ya geldiğimi bilmiyorsunuz. Zaten gerekmiyor da. Benim bile bu soruya bir cevabım yok. Geldim, çünkü bir şey beni çekti, bir güce boyun eğdim, ama bunu adlandırmaya çalışmadım.”

“Size ne çok şey söylemek istiyordum, bir bilerseniz.”

“Neden söylemediniz?”

“Sizinle buluşmak için kahveye gelirken bunları düşündüm ve sizi orada görünce her şey değişti. Size kimseye söylemediğim sözleri söylüyordum, insan bunları düşünürken delirip, düş görebilir.”

“Bana söylemeyi kurduğunuz sözcükleri hatırlayın, ben gitmeden önce hatırlayın.”

“Yarın görüştüğümüzde söylerim.”

“Hayır, hemen şimdi, yarın unutmuş olacaksınız, ya da söylemekten vazgeçeceksiniz.”

“Müzikler, sözcükler, çiçek, ağaç, kuş adları vardı, sizinle birlikte keşfetmekten keyif alacağım her şey.”

“Evet.”

“Sonra biz, bildiğim bir adadaki ıssız köydeydik ve her evde sizi öpüyordum.”

“Sonra?”

“Sizi seviyorum, diyordum size.”

“Bir daha söyleyin.”

“Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum.”

Son heceleri mırıldanmıştı. Durmuşlardı. Ve insanlar yakınlarından geçiyor, hafifçe onlara değiyorlardı. Thomas bir daha sizi seviyorum dedi, ama bu kez kadının gözlerine bakarak ve onu öptü, ağzını ağzına kondurdu, yalnızca iki soluğun birbirine hafifçe değmesi, bir an için tek bir yürek atışında can bulan iki yaşamın buluşma noktası.

Thomas kadına ertesi gün gelip gelemeyeceğini sordu, o da elinden geleni yapacağını ama zor olacağını söyledi. Thomas, kadının taksiye binmek için eğildiğini, arka camdan baktığını, hoşça kal demek için İtalyanların yaptığı gibi elini açıp kapadığını gördü.

Bu görüntüyü anı olarak zihnine kazıdı, çünkü onu bir daha göremeyeceğini düşünüyordu.

Bir eczaneye dalıp fenerganlı pomadından sordu, ama reçetesiz satmadıklarını söylediler. Kâbarcıkları göstermek için pantolonunun paçasını sıyırdı, boşuna, reçetesiz olmu-yordu, zorunluydu. Pomad yok. Sokakta dirsekten aşağısı-nı biraz kaşıyarak, dikkatini başka yöne çevirmek için ken-disini zorladı. Jeanne gitmişti, alışıldık yaşamına, evine, oğ-luna, kocasına dönmüştü; aslında Thomas eğlencelik bir meydan soytarısı olmuştu, sonra, eğlence zamanı bitince, güle güle soytarı, seni daha fazla dinleyemem, ailem beni bekler, oysa ne kadar sevimliydin, senden ayrılmam gerek, bekliyorlar, benim yerim belli, koltuğumda izim duruyor, saçlarımı tanıyan bir yastığım, memelerimin ucunu bilen, nazımı çeken bir kocam var, elveda soytarı, seni tanıdığımı memnunum, iyi yolculuklar soytarı, iyi yolculuklar.

Kaşıntılar iyice azmıştı. Kollar, bacaklar, derken şimdi de göğüs. Thomas otele döndüğünde duş yapmış, ardından yatağına çırılçıplak uzanmıştı. Yalnızlık. Neon yanıp sönüyordu, arabalar geçiyordu, kabarcıklar gemi azıya almışlardı. Derisinin altında gene küçük pis işler çevrildiğini hissediyordu Thomas. Jeanne yarın gelmeyecekti, neredeyse kesindi bu, pazar gününü, pazartesiye beklemek, hayır bu çok fazla. Bir musluk akıyor.

Nancy, 310 km, Paris

Alnının yandığını hissetti, gözleri batıyordu, bir ürperti hissetti. Bütün bedenini saran bir ürperti. Giyinmek için kalktı. Dolabın aynasının önünde pörsümüş şeyinin bacak-

larının arasında sallanışına baktı. Küçük Anne'in yaşamına yeşil ışığı bu iğrenç, kırışik, sönük et parçasıyla yakmıştı. Onun başıboş bir uzuv gibi salınışını görmek için sağa sola sallandı. Kabarcıklar pembeleşmişti ama bazıları biraz mora çalıyordu; sanki renkli bir balla doldurulmuş petekleri olan bir balmumu pastaydı. Çıkıntıları, parıldayan yüzlerce yumrucuğu hissetmek için ellerini göğsünde gezdirdi. Kozalak ya da mısır koçanı gibiydi, evet daha çok mısır koçanı çünkü şişlikler kaygandı. Ürperdi. Elbiselerini giydi.

Yatağının her iki yanında yanan soluk lambalarla, otel odası ölü odasına benziyordu, bir mumla kutsal suya daldırılmış şimşir eksikti.

Burnunu çekti. Paltosundan çıkardığı tuvalet kâğıdı parçasına sümkürdü. Sokağa inmeli, burada durmamalı. Bir kahveye, sinemaya, insanların, kalabalığın olduğu yere gitmeli, dörde üç metrelik odada durmamalı bu akşam, yürümeli, bir büfede biraz atıştırmalı, gar büfesi, masalar boyunca bavulların, askerlerin göğsünde eriyen kızların, yay ve elektrikli röle gürültüsüyle tilt makinesinin, bir yığın şekerli renkten ibaret mentollü içkinin, limonata bira karışımlarının, öten hoparlörün olduğu yer... Lununville, Saverne, Sunrrebourg, Strunsbourg, Kunhl, Stuttgartte, Münih yolcuları, tren gara giriyor... sıcak çikolatasının kalanını bir dişi bitirip masaya iki teklik atan bay, son bir öpücük, gözler kapalı, bir yandan tonlarca çelik iki metre ötedeki balastın taşlarını ezmekte.

Thomas ipek fularını taktı, paltosunu giydi, şeritli tıraş bıçağını cebine attı, yanıp sönen neona baktı, nevresimi çekerek yatağını topladı, bir şey unutup unutmadığını kontrol etti ve çıktı. Danışmada, üzerinde Hôtel de l'Amirauté kazılı yıldızlı büyük plakaya bağlı anahtarı uzatarak borçlu olduğu günlerin parasını ödedi. Daha kalıp kalmayacağı soruldu, bunu henüz bilmediğini ama odayı başkasına verebileceklerini söyledi, nasılsa başının çaresine ba-

kardı. Saint-Jean sokağına çıktı, yine bir eczaneye girip pantolonunun bir paçasını sıyırdı, eczacı bu durumdayken acilen radyoterapiye gitmesi gerektiğini söyledi, Thomas kollarının ve göğsünün de bunlarla dolu olduğunu gizledi, eczacı ona bir tüp fenergan uzatıp, ertesi sabah Merkez Hastanesi'ne gideceğine dair söz aldı. Thomas söz verdi, parayı ödedi ve kendisini yine yapış yapış kaldırımında buldu. Bir kahveye girmek için karşıya geçti, ucuz bir bardak şarapla, tereyağlı sucuklu bir sandviç söyledikten sonra, tuvalete indi. Kabine girince baştan ayağa soyundu ve yatıştırıcı merhemi bütün bedenine sürdü, iyice emilmesi ve tekrar giyinince giysileri olabildiğince az yağlaması için biraz bedenini ovdu, tekrar giyinip sifonu çekti, yeşil plastik kabın içine bir bozukluk attı, ve kır topuzlu kadın, "Meersi bayım," diye tısladı. Artık derisini yakan binlerce alevi kafasından atmış olarak, kahverengi kanapeye kurulup sandviçini yemeye başladı. Bir şarap daha istedi. Gazetelerin akşam baskılarını satan bir satıcı, en son baskıyı getirdiğini haykırarak kahveye girdi. Thomas taze haberlerle dolu gazeteyi aldı. "Jan Palach, öğrenci, yirmi yaşında, intihar etti. Ölneden üç saat önce arkadaşlarına: 'Eylemim amacına ulaştı, ama kimse beni taklit etmesin. Yaşayanlar çabalarını mücadeleye adasınlar. Size görüşmek üzere diyorum, belki yine bir araya geliriz,' dedi."

Jan Pallach, öğrenci, yirmi yaşında, intihar etti. Thomas'nın kalbi göğüs kafesinde bir topuz gibi atıyor, terleyen ellerinin üstü ince ince sızlıyordu.

Sandviç yere düştü ve içindekiler döküldü, Thomas ayağa kalktı, parasını ödedi ve gazetesini unuttu. Sokakta on beş yaşındayken ilgi çekmek için kalkıştığı sahte intiharı düşündü. Şakağına azıcık civalı krom koymuştu.

Tren garı. Büyük geliş salonu, gişeler, tütün dükkânı, gazeteler, kasketli mavi tulumlu işçiler; ışıklı pano, Strasburg 20:55, ve yanında: Paris 22:48, ekspres tren.

Marie'yi unutmuştı, oysa onun için buraya gelmişti, Gardan çıkıp taksi durağının önünde durdu. Sıradaki ilk arabaya bindi ve kent çıkışına gitmek istediğini söyledi, Neufchâteau istikameti. Araba hareket etti.

Fosforlu tabelalardan yönü çıkarıyor, bir sürü servis istasyonu, biraz otoyol, tek tek evler geçiliyor, beyaz bir ev, sürücüye yavaşlamasını söylüyor, hayır o ev değildi, biraz daha ilerde, yine solda beyaz bir ev, yine sürücü yavaşlıyor, evet, bir fayton var ve avluda birkaç araba. Taksi yolun kenarında duruyor, yol kenarındaki otların üzerinde motor susuyor. Thomas arabadan inip usulca küçük tahta kapıdan geçiyor, giriş yolunu çizen döşeme taşları üzerinde yürüyor, fayton sol tarafta ve çevrede öylesine park edilmiş pek çok araba var. Evin bütün ışıkları açık, eğlence varmış gibi, bir müzik, gülmeler, tokuşturulan bardaklar. Thomas yandaki bir pencereye burnunu yapııştırıyor ve tül perdeler arasından örtüyü, şampanyalı, Bourgogne şaraplı, buz kovalı, beyaz çiçekli, parlak elbiseli, kolyeli, papyonlu, pomadlı, fönlü jöleli saçlı, beyaz giysili uşaklı uzun bir masa görüyor. Ve Jeanne ev sahibesi olarak masanın ortasında, resepsiyondaki başkan eşi, son yemekteki İsa. Sağ taraftaki adama eğilmiş, onu dinliyor; gülümsüyor, eğlenceli bir şey anlatıyor adam, Thomas, hikâyenin sonu ne olursa olsun onun gülmeye hazırlandığını görüyor, kendisi hiçbir zaman bu âdetleri öğrenemedi, belirli bir düzeydeki konuklar kabul edilirken yapılması gerekeni, hani koca ev sahibesinin konumuna göre, sağına soluna oturur, onu gülmekten kırıp geçiren kırklı yaşlarındaki şu adam kocası mı, yoksa öteki mi yani daha genç daha sempatik olan ve pek eğleniyormuş gibi görünmeyen, belki de eğlenmeyen bir tek o. Jeanne onun bulunduğu yöne bakıyor gibi, Thomas içgüdüsel olarak geri çekiliyor, ama yoo, onu göremez, buğulanan küçük cama tekrar yapışıyor ve son bir kez gülüşmelerle, kirdemelerle, doldurulan boşaltılan bardaklarla dolu şu sa-

lona, onunun alıştığı mobilyalara, dipte, eski taçlardan yapılma, dökme kazanlı şömineye, tavanda görünen kırışlara bakıyor: Sonuçta burası onun konulduğu mücevher kutusu, rahat ettiği, değer verildiği yer, Bayan Mimar. Geri çekiliyor, Jeanne'dan bu görüntüleri çaldığı için utanarak, röntgenci bir fotoğrafçı gibi. Yine giriş yolunda yürüyor ahşap giriş kapısına doğru, sonra fikir değiştiriyor, geri dönüyor ve beyaz evin büyük masif meşe kapısının önünde duruyor, cebinden tıraş bıçağını çıkarıp kenarını bastırarak çok büyük harflerle ağacın üstüne S.İ.Z.İ, hemen altına da S.E.V.İ.Y.O.R.U.M. yazıyor, bekleyen taksiye doğru koşuyor ve bu kez gara gitmesini söylüyor.

Bunu yazmak biraz salakça, benim çocuk olduğumu düşünenecek, koca çocuk diyecek, tuvaletlerin kapısına T, D'yi seviyor ya da trenin boyasına bir törpüyle TG, DR'yi seviyor yazdığım zamanlar gibi, hepsi bir kalp içinde, gülecek, belki alay edecek, önemli değil, oldu bir kere, hem olsun onu bir daha görmeyeceğim ki, ama daha vakur bir biçimde çekip gitmeliydim, zaman zaman pişman olsun, e bu da on beş yaş aşkı gibi olur, tuvaletlerde okunup atılan gizlice verilmiş bir not, bu onu doğrulayacaktır, ciddi değildi, bir çocuktu başka bir şey değil diyecek, böyle düşünmesi bana acı veriyor, belki de şöyle diyecek, romantik biriydi, sevdiğinin kapısına, yasaklanan kapıya "sizi seviyorum" diye yazan herif biraz şövalyevari demektir, yakalanabilirdim, ne yapıyorsunuz siz burada, ben mi, hiç, tahtayı oyuyorum, evet çocukça bir şey, bir daha beni görmemeyi umut edecek, deli bu diyecek, tamamen deli, geri dönmemden korkacak, kocasına söyleyecek, onunla tesadüfen fidanlıkta karşılaşmıştım, onunla sadece bir kahve içtim, o kadar, düzgün birine benziyordu, ona adımızı söylemiş olmalıyım, o da adresimizi rehberden bulmuştur mutlaka, onu bir daha görmedim, davet sırasında gelmiş herhalde, bak sana hep daha büyük bir giriş kapısı taktırmanı hep söylüyorum,

elektrikli kilidi olan, bana öfkelenmiş olacak, kocasına beni tanıdığını söylemek zorunda kaldığı için bana kızacak, has-siktir, siktir, bu işi bu kadar dert ettiğim yeter, neden bıçak-la yazdım ki, doğru, ben deliyim, gaza gelip onu bir daha görmek istedim, yalnızca evinde kocasıyla nasıl olduğunu görmek istedim, duvarları, mobilyaları arasında, onun gülümsemelerini ve ev sahibesi tavrını aldığımı bilmeksizin, onun ev kadını rolünden biraz çalmak istedim, küçük cam-dan baktığımda nasıl göründüğünü merak edecek, çılgın gi-bi gülüyor muydum yoksa vakur muydum, akli başında ka-dın, biraz sevecen, evet, endişelenecek, aynada kendisine bakacak, gülümseyişine, kahkaha atışına bakacak, yan dö-necek, belki o akşam giydiği elbiseyi giyecek ve taktığı kol-yeyi takacak, saç mı, bakalım, kulaklarımın önünde şu kü-çük taçlardan vardı, biraz Ampir tarzı, güldüğümde gülünç oluyordum mutlaka...

“Geldik bayım, on altı frank elli santim. Beyaz evin önün-de sizi on iki dakika bekledim.”

Yine tren. Son paralar harcanmış, mor kabarcıklar boyunu sarmış. Tren tuvaletlerinde merhem sürmeler. Uyumanın mümkünü yok, yeni yanmaya başlayan çok fazla yer var, koridorda bir bisiklet zili çınlıyor, bir bira lütfen, işte parası tamam, bira soğuk ve buz kompresisi etkisi yapıyor, rahatlatıcı, boynundan döküyor ve buzlu sıvının yanan tabakalar arasından inişini hissediyor, ateşi kesin çıkmış olmalı, kompartımanda tek başına, koridor perdelerini açıyor ve dışarıda akan geceye bakıyor. Karanlıkların ortasında küçük yaşam ışıkları, damlardaki metalik ağaçlardan gelen görüntülerin mavili ışığı, belki iç çekişlerin ve küçük çığlıkların duyulacağı odaların kapalı pancurları, lego gibi bir

araya getirilmiş küçük kutular, birbirine kaynamış ama birbirine yabancı binlerce kutu, binlerce düşünce, on santimlik kırmızı tuğlayla ayrılmış dünyalar, yüz metreden daha ötesini görmeyen ve saniyede otuz metre hızla giden arabaların farları, beş saniyelik kesinlik, sonrası serüven, bilinmez, beş saniyelik mutluluk, onun ötesi belkiler, umarım-lar, arabalar otların arasındaki parlak solucanlar gibi zigzaglar çiziyor, bazen bir tanesi aniden farlarını göğe çevirip duruyor ve ötekiler, durmaksızın geçiyorlar, hep devam ediyorlar, sayısız bağlar hepsini bir kentte bir araya getirecek, o kentin sokaklarında park edecekler, sokak aralarında, kilometreler boyu, altı ya da sekiz saat biraz dinlenecekler, sabah yine yola çıkacaklar, arterlere doluşacaklar, korna çalacaklar, ağır ağır öldüren dumanı yayacaklar, itişecekler, birbirlerini sıkıştıracaklar, birbirlerine vuracaklar, sıyracaklar, geceleyin başka bir bölgeyi zehirlemek için uzun yol gidecekler, başka bir temiz köşeyi, önceden orada bulunan arabalara yardım edecekler, yine zehirleyecekler, kısık ateşte öldürecekler.

taka tak tak taka tak tak

Her eklem yerinde raylar takırdıyor, bu çelik kılavuzlar boyunca tren saatte yüz kırk kilometre hızla ilerliyor, trenin içinde, tahta ve çelik palakalarla ayrılmış, körüklerle yeniden bağlanmış bin bir kutu ve beraberlerinde kaygılarını, hastalıklarını, umutlarını sürükleyen kutu sakinleri, beyinlerinde imgeler, alışkanlıklar, anılar, sözler, olayları görme, bir şeyin parçası olma biçimleri, ilk aşklar, kavuşulacak olan, az önce terk edilen kadınlar taşıyorlar, konuşmayan, piyonlarını ileri süren, ötekilerin hamlelerini tahmin eden satranç oyuncularının beyinleri, file dikkat, kale savunmaya geçti, iki hane yana ilerleyeyim ve dikkat etmezse, şah ve mat, onu son siperlerine dek püskürtüyorum, ağlıyor, oh olsun, kalemle doğrudan yüklenebilirim, karayılan gibi kıvrılarak biraz dolambaçlı yollara baş vurabilir, sağdan so-

la gidebilir, filimle yandan ilerleyebilirim, tükenmiş gibi yapabilir ve o anda şahla ufak ufak gidebilirim, sonuna dek özürsüz her yöne gidebilirim, olabildiğince uzağa gidebilirim, bütün sorumlulukları üstlenebilirim, hatta yakalanma, öldürülme, lime lime edilme sorumluluğunu bile, şah ve mat, yaşam ya da ölüm, çılgınlık ya da tekdüzelik.

Ağaçlar geçiyor, göğşe yükselen devasa soğuk monolitler, aydınlanmış garlar ve şef perona çıkmış, elinde sarı lambasıyla, geceyi delen o cehennemi gürültünün geçişini dinliyor, saatler, on bir, on bir otuz beş, viyadükteki ses, boşluğun sesi, bedende yanmalar, sıyrılan giysi kolu, bilekteki ve elin üstündeki mor kabarcıklar, yine tuvalette sürülen merhem, ne bavulu, ne bagajı var, tren raydan çıkabilir, yanımda hiçbir şey getirmedim, affet beni Aziz Pierre, küçük bir hediye bile, her şeyi bıraktım, yine de hiçbir şeyi unutmadım, her şey burada, beynimin beyaz mendereslerinde, jölemsi gizli köşelerinde, her şey, onları çıkarmayın, yanımda tuttuğum bir tek bunlar, Jeanne, Daisy, arduvaz, cam üzerinle öpücükler, her şey orada, François ve Alain, Koca Daze, Roy Jean, Mc Davis, Korsanlar barı, Cezayir'li kız, kar, küçük çam korusu, atmosfer, şehir, bütün şehirler, güzel ve gizemli, benim gibi, sokakları boyunca dört bir yana yayılan demir sacdan kabartılar tarafından istila edilmiş, sıranın üzerine uzanacağım, biraz uyuyacağım, ayakbılları çıkar kontrolör gelirse eğer, hayır saat ondan sonra artık kontrolör gelmez, ama belli olmaz, ısıtmayı 1/1'e ayarlamalı, palto da yorgan olur, ürpermeler, pencereyi iyice kontrol etmeli, büyük lambayı söndürmeli, nöbeti soluk, mor gece ışığı devralıyor, metalik müzik, taka da tak taka da tak, arkada küçük ölgün ışıklar, tuhaf biçimler, gölgeler, titreşimler, itişen, yer kapan, birbirine çarpan, sürtüşen, yiyen, sıkışan, yer kavgası yapan bir küçük canavar sürüsü

tarafından ısırılıyormuş gibi beden, alın ter içinde, daha çok merhem, daha çok merhem, tüpü büküp sıkarken bir buğday tanesi, kabaran, kabarcıklanan, zayıflamış, solmuş bir bedenin her yanına yayılacak bir buğday tanesi. Hâlâ el değmemiş olan, kemik kutusu içinde korunan yalnızca beyaz ve kıvrıntılı iki yarı küre, dün, bugün, yarında yolculuk eden, ama bugünden başka şey bilmeyen, yavaş yavaş hücre hücre giden, artık yenilmek istemeyen, beyaz yarıkürelere girmek ve arduvaza, Zapata'ya, Marie'ye, anlık mutluluk kırıntılarına doğru kendini fırlatmak isteyen bu beden. Bunların hepsini büyük bir kutuda toplamalı ve oraya kapanmalı, raflara koymalı, şu kalp atışını, şu soluğu, kıvrılıp açılan şu ilkbahar yaprağını, insanı ağlatacak denli mavi olan şu gökyüzünü, her şeyi sarsmak, her şeyi doğru ve gerçek kılmak için duyulan şu büyük isteği, büyük mutluluk düşleyen geceleri kapanmayan şu gözleri, şu sonsuz 21 Haziran bekleyişlerini, günlerin uzaması için ilkbaharda beslenen şu umutları, şu büyük haykırma, dans etme, sıçrama, somurtma, kasılma isteğini, kutuda yalnızca küçük bir delik, büyük soluklardan yeni anlık sahnelerin gireceği küçücük bir delik. Kutu yeşil ya da mavi olurdu, parlak kâdife gibi.

Kabarcıklar birer birer patlıyor, içlerinden bir sıvı çıkıyor, pembe beyaz, yayılıyor, kuruyor, giysilere yapışıyor, artık merhem, ilaç yok, beden kendisini dışlıyor ve milyarlarca hücrelerini evrene yayıyor, hücreler yeniden evrenselleşiyor, yeniden örgütlenecekler, yeni yaşam için kullanılacaklar, durmayan yaşam için, neden garson bana garip garip baktı az önce, Thomas kalkıyor, kompartımanın aynasında kendisine bakıyor, Thomas artık Thomas değil, yüzü de çelik mavisi olmuş, kabarcıklar oraya da geldi, gözlerini kapatıyor, karanlığın içinde, saatlerden, yıllardan beri düşünüyor, çarpmanın yakın olduğunu biliyor, yıldızlardan kopup sonunda inişini durduracak olan kayaya, yuvarlak ve

cilalı, bir portakal gibi parlak olan ve titreşen bir küçük ılık gibi gecenin derinliğinden gelen taşa, onun yaklaştığını görüyor, taş onu karşılamaya geliyor, pembeyken şimdi karanlık ve parlak beyaz yumrular bütün bedeninde, eli ağır, şişmiş biçimsiz bir kütle, patlamaya hazır, tren yol alıyor çelik çelikle boğuşuyor, saatte yüz kırk kilometreyle.

Tekdüze, keyifsiz, gri gökler gibi sıkıcı bir hayatı yolundan çıkarmaya bazen bir koku, bir bakış, bir güvercin, bir renk bile yeter. İçinizde hiç açılmayan, kilidi örümcek bağlamış bir coşku ve hayat sandığını aniden darmadağın ediveren bir "an"dır bu... Çok kısa, bir o kadar da derin bir an...

Yazar, müziğin ve yazının imkânlarını sivri uçlu bir kazma gibi birleştirip, kâh bilinç akışı tekniğini kullanıp "bilinçsizce öfkelenerek", kâh şiirlerin sırtında "insan ruhunun katmanları"nda bir yolculuğa koyularak o "coşku ve hayat" sandığının kilidine vuruyor.

Ve bu yolculuğun yelkeni yaptığı insanın şahsında, yani Thomas'da unutulmaz bir karakter yaratıyor. Ağır ilerleyen, tuhaf bir haftalığa yakalanan Thomas, donuk bir hayatın sınırlarını dağıtarak, gitgide düşlerine ve isteklerine ket vurmaktan vazgeçip vaçgeçmeme ikilemiyle yüzleşiyor...

Derinlerdeki iktidar mekanizmalarının kazıcısı Michel Foucault, Yves Simon için boşuna "insan ruhunun derinliklerinin peşindeki yazar" demiyor... Daha önce **Duygu Sapsması**'yla tanıdığımız Simon, şimdi de **Renkli Günler**'de dipten yükselen duyguların peşinde. Herkesi renkli günlere, müzikle, şiirle, romanla çağıran bir yazar Yves Simon...

ISBN 975-316-881-0

9 789753 168816